

သုတေသနအဖွဲ့

ချစ်လို့ငြိမ်း ပတ်ဝန်း ချစ်နိုင် (စိတ်ဝင်စား)

(၁၁) ကြိမ်မြောက်

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာ အေးချမ်း သာယာရေးနှင့် တရား ဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည် စည်းလုံး ညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံသား ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံ ဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံ ဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေး ကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်း ပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ စိတ်ဝင်စား စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှု စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြင့်မားရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ် များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်း သိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာ ကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည် မြင့်မားရေး

ဒေါက်တာထင်ထွန်းဦး၏ အမှာ

ဆောင်းပါးရှင် ချစ်နိုင် (စိတ်ပညာ)က အပျိုမ မဂ္ဂဇင်းမှာ လစဉ်ရေးသားဖော်ပြခဲ့သည့် ဆောင်းပါးများနှင့် ဆောင်းပါး အသစ်များ ထည့်ပေါင်းကာ စာအုပ်တစ်အုပ်ထုတ်လို၍ အမှာစာ ရေးပေးပါဟု အကူအညီတောင်းလာသောအခါ ရေးပေးမည်ဟု ကတိပေး လိုက်ပါသည်။ ထိုအခါ မည်သို့ ရေးရမည်နည်းဟု စဉ်းစားမိပါ၏။

ဆရာချစ်နိုင် (စိတ်ပညာ)၏ ဆောင်းပါးများကို ကျွန်တော် တည်းဖြတ်ထုတ်ဝေသော သုတစွယ်စုံ၊ ဓူဝံနှင့် အာရောဂျ် မဂ္ဂဇင်း များ၌ ဖော်ပြခဲ့ဖူးပါသည်။ စာဖတ်ပရိသတ်က နှစ်သက်ကြပါသည်။ အထူးသဖြင့် လူငယ်စာဖတ်ပရိသတ်က သဘောကျပါသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်တော်တို့သည် ပေးစာအခန်းဖြင့် စာဖတ်သူတို့၏ ဆန္ဒသဘောထားကို သိခွင့်ရနေသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ စာဖတ် ပရိသတ် တစ်ဦးက ဆိုလျှင် ဆရာချစ်နိုင် (စိတ်ပညာ) ၏ ဆောင်းပါး ဆိုပါက အနည်းဆုံး ခုနစ်ခေါက်လောက် ဖတ်ကြောင်း၊ မရှင်း၍ မဟုတ်၊ အလွန်ဖတ်ကောင်းလှသဖြင့် အခါခါထပ်၍ ဖတ်မိခြင်း ဖြစ်ကြောင်း စာရေးဖူးပါသည်။

သူ၏ ပထမဦးဆုံး ပွဲဦးထွက်လက်ရာ ဤစာအုပ်မှာ စာဖတ် ပရိသတ်ကြိုက်ပြီးသား စာမူများပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဆယ်ကျော်သက် လူငယ်လူရွယ်များအတွက် ချစ်ခင်ကြင်နာစွာဖြင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆွေးနွေးထားသော ပေးစာများဖြစ်လေသည်။ ချိုသာပျော့ပျောင်းစွာ အားပေးထားသည်။ အားတက်လာအောင် လှုံ့ဆော်ထားသည်။ အနိုင် မခံ အရှုံးမပေးရန် တိုက်တွန်းပေးနေသည်။

သူသည် လုံ့လရှိသူဖြစ်၏။ ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ စိတ်ပညာကို (၁၉၇၀) အတန်းထဲမှာ ပထမရပြီး အောင်ခဲ့၏။ ဒေါက်တာစိန်တူ (ပါမောက္ခ)၏ ထူးချွန်ဆုရခဲ့၏။ အသုံးချစိတ်ပညာသင်တန်း (၁၉၈၂-၈၃)တွင်လည်း

ပထမရ၍ အောင်မြင်သဖြင့် ပါမောက္ခချုပ် ဒေါက်တာကျော်စိန်က ဆုချီးမြှင့်ခဲ့၏။ စိတ်ပညာကို သူ အထူးစိတ်ဝင်စား၍ စိတ်ပညာ အခြေခံသော ဆောင်းပါးများ ရေးတတ်ရာ သူ့စာတွေထဲမှာ သူ၏ မေတ္တာနှင့် စေတနာကို တွေ့ရပါသည်။

စိတ်ကစားလွယ်သော၊ ဆုံးမရခက်သော၊ ကလန် ကဆန် သို့မဟုတ် ထော်လော်ကန်လန် အရွဲ့တိုက်ချင်တတ်သော အပျို ဖော်ဝင်စအရွယ် လူငယ်များအတွက် လိုအပ်နေသော စာအုပ်မျိုးကို ဖတ်ချင်စဖွယ်ဖြစ်လာအောင် ဤစာအုပ်တွင် ဆွဲဆောင်ဖွဲ့နွဲ့ ရေးသားထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဤအရွယ်တွင် လမ်းမှပွားဖို့ရာ အထူးအရေးကြီးလှသဖြင့် ဤစာအုပ်ရေးသူ ဆရာချစ်နိုင်(စိတ် ပညာ) အား ကျွန်တော်က အားပေးထောက်ခံချင်ပါသည်။

လူငယ်လူရွယ်တွေကြားမှာ ဤကဲ့သို့ ဖတ်၍ကောင်းသော ပေးစာဟန်ဖြင့် ရင်းရင်းနှီးနှီးပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရေးသားခြင်းသည် ကောင်းလှပါသည်။ အခက်အခဲကို ရင်ဆိုင်ရဲအောင်၊ လောကဓံ၏ ဒုက္ခအမျိုးမျိုးကို ခံနိုင်ရည်ရှိအောင်၊ ဇွဲလုံ့လပြည့်ဝသော ပညာရှာ သူများ အမြင်ကျယ်ပြီး သဘောထားရင့်ကျက်သူများဖြစ်အောင် အလေးထား၍ ရေးသား တိုက်တွန်းချက်သည် အနာဂတ် ပန်းဥယျာဉ် ကြီးအတွက် အဖိုးတန်လှသော မျိုးစေ့သစ်ပင်တို့ကို မြေဆီပက်ပျန်း ၍ မိုးရေဖြင့် လန်းဆန်းစေခြင်းဟုပင် ဆိုချင်ပါတော့သတည်း။

ဒေါက်တာတင်ထွန်းဦး

စာတည်းချုပ်

သုတစွယ်စုံနှင့် အာရောဂျ်မဂ္ဂဇင်း

ရက်စွဲ ၁၇-၅-၉၆

မာတိကာ

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁။	စာပေရဲ့အရသာ	၈
၂။	မပြိုစေလို ရွှေမြင့်မိုရ်	၁၉
၃။	တကယ့်အဖိုးတန် ခေလံမြေခံ စိတ်အားသတ္တိအမှန်	၃၀
၄။	ရှက်ပြုံးထဲက သင်ခန်းစာ	၄၅
၅။	မဗေဒါ မာလာသီနှင့် ကြည်ကြည်ငွေ့	၅၉
၆။	ဘေးသွားပေါ်က ပျားရည်စက်များ	၇၁
၇။	ခရီးသွားများ	၈၀
၈။	အဟုတ်ဖြစ်ရမည်	၉၁
၉။	ချစ်သောမျက်စိဖြင့် ခွကြရစေ	၁၀၂
၁၀။	ချဉ်ချဉ်ခါးခါး စကားများကိုပယ်	၁၁၅
၁၁။	စိတ်သာဓဇေသွား	၁၂၆
၁၂။	သင်ယူပြုပြင်မှု အလေ့အထ	၁၃၅
၁၃။	ကြိုက်ရာလမ်းကို ရွေးချယ်	၁၄၃
၁၄။	ဌာနိတရိုက်	၁၅၂
၁၅။	မှတ်ဉာဏ်ခိုင်မာစေတဲ့ နည်းတစ်ခု	၁၆၀
၁၆။	ဗူးမြ ခေါ် မင်းဝင်	၁၇၁
၁၇။	ကျိုင်းတုံအတွေးများ	၁၈၂

၁၈။ သူရဲကောင်းက ချီးကျူးခဲ့ရတဲ့သူ့ရဲ့ချစ်သူ	၁၉၄
၁၉။ တစ်ပွင့်ပန်	၂၀၄
၂၀။ တန်ဖိုးအတိုင်းအဆ	၂၁၅
၂၁။ ပါးစပ်ဘရိတ်	၂၂၅
၂၂။ ကလက်တက်တက်	၂၃၃
၂၃။ ဘာသာစကား နားမျက်စိ	၂၄၂
၂၄။ မပြင်းမပျော့	၂၅၁
၂၅။ အောင်မြင်မှုအတွက် ကွက်လပ်တစ်ခု	၂၅၉
၂၆။ အောင်မြင်ရေး ဆေးသုံးလုံး	၂၆၉

✱ ✱ ✱ ✱ ✱

စာရေးသူ၏အမှာစာ

ကျွန်တော်တို့သည် အနာဂတ်ကို မျှော်လင့်အားထားကြသူများ ဖြစ်ကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် သာမန်ဆင်းရဲသားဘဝမှ ရုန်းကန်ကြိုးစားခဲ့ကြရပါသည်။ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးခဲ့ကြရသည်။

ကျွန်တော်က စိတ်ပညာဖြင့် ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ရသည်။

ကျွန်တော့်ဇနီးက ဓာတုဗေဒအဓိကဖြင့် သိပ္ပံဘွဲ့ရသည်။

“အေးကွာ၊ စိတ်နှုတ်နှုတ်ပေါင်းတော့ စိတ်ဓာတ်ကောင်းကြရမှာ ပေါ့။” အားမလျှော့သောစကားတို့ကို ဆိုမြဲ။

အခက်အခဲတွေတိုင်း ကျွန်တော်တို့ ဇနီးမောင်နှံသည် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နှင့် အပြုံးမပျက် ဖြတ်ကျော်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်သည်

ကိုယ်အသိုက်အဝန်းကို အကျိုးပြုနိုင်အောင် ဖတ်ချင့်စဖွယ် ရေးဖွဲ့ထားပါသည်။

အနာဂတ်ကို မျှော်ကိုးယုံကြည်စွာ စိတ်ရင်းစေတနာ ဖြူဖြူ စင်စင်နှင့် ရေးသားခဲ့သဖြင့် ဤစာဆောင်းပါးများသည် တစ်စုံတစ်ရာ အကျိုးများပါလိမ့်မည်ဟု အမှာစကား ဆိုပါရစေ။ တော်လည်းတော်ကြ၊ ကောင်းလည်း ကောင်းကြ။

ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ဖတ်၍ အောင်မြင် တိုးတက်ကြပါစေဟု တောင်းဆိုခြေပါသည်။

စာဖတ်သူအားလုံးကို လေးစားစွာ
ချစ်နိုင် (စိတ်ပညာ)
၃၀-၁-၉၆

စာရေးသူ၏ ကျေးဇူးတင်စကား

ပေးစာ ဆောင်းပါးလေးတွေကို စုထုတ်ပါဟု တိုက်တွန်းကြသော စာဖတ်ပရိသတ်အား ဦးစွာပထမ ကျေးဇူးတင်စကား ဆိုရပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော် ရေးခဲ့သမျှ အဆက်မပြတ် ထည့်သွင်းဖော်ပြပေး ခဲ့ကြသော အပျိုမ စာတည်းအဖွဲ့ အယ်ဒီတာများကိုလည်း ကျေးဇူးတင်စကား ဆိုပါရစေ။

ဆရာထင်လင်း၊ ဆရာချစ်စံဝင်း၊ ဆရာလယ်တွင်းသား စောချစ်၊ ဆရာချစ်ဦးညို(အလို-ချစ်တွေ့ချည်းပါတကား)၊ ဆရာမ ခင်နှင်းယုမှသည် ဆရာမ ဂျူး အစရှိသည့် ကျွန်တော်တို့ ကိုးကားစရာ မူရင်း စာအုပ်များကို ရေးသားခဲ့ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်အားလုံးတို့ကိုလည်း ရိုသေစွာ ကျေးဇူးတင်ပါကြောင်း ဤနေရာမှ ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

ဒေါက်တာတင်ထွန်းဦး၊ ပန်းချီညီညီ၊ စီစဉ်သူ ဦးသောင်းဖေ၊ ပုံနှိပ်အရာရှိ ဇိုလ်ကြီးသိန်းထွန်း၊ စာပေလုပ်သား ပုံနှိပ်တိုက်မှ ဦးလွင်စန်းယဉ်၊ သရုပ်ဖော် ကာတွန်းဆရာ ဆရာသော်က၊ ငွေကြည်း မြေစာ၊ မောင်ဝဏ္ဏ၊ သစ်ထွက်၊ မောင်မောင်အောင်နှင့် ဘင်အောင်နီ၊ ကွပ်ကဲစီမံသူ ဆရာ ဦးမြင့်ကြွယ်၊ ဦးလှကြွယ်၊ စေရိုသော ပါဝင်ကူညီပေးကြသူ အားလုံးကိုလည်း ကျေးဇူးမပေပါ။

ခင်မင် လေးစားစွာ
ချစ်နိုင်(စိတ်ပညာ)
၂၆-၈-၉၇

ဘာအရောင်းရဆုံးလဲ

အရောင်းရဆုံး သုတ/ရသ

စာပေရဲ့အရသာ

- ၁။ ချစ်လို့ပြောတာမှတ်ပါ ချစ်နိုင် (စိတ်ပညာ)
- ၂။ အလုပ်နှင့် ဘဝကို တည်ဆောက်ခြင်း ဒေါက်တာ မတင်ဝင်း
- ၃။ စာပေါင်းချုပ် လယ်တီပုဏ္ဏိတ ဦးမောင်ကြီး
- ၄။ သင့်ဝင်ငွေမှ ၁၀-ရာခိုင်နှုန်းကို စုပါ ချစ်စံဝင်း
- ၅။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ အမျှင်သို့ လျှို့ဝှက်ခရီး သုတေသီမြင့်ထွန်း
- ၆။ နမောတဿ ပုတီးစိပ်နည်း ဦးရွှေဝင်း
- ၇။ ဝတ္ထုတိုများ ဦးသုခ
- ၈။ ကိုယ့်ထူးကိုယ်ချွန်သမား အတွက် လက်စွဲစကားများ ဖေမြင့်
- ၉။ လောကကြီးမှာ ရယ်စရာ ကောင်းမြတ်မင်း
- ၁၀။ ဂီတရေစီးကြောင်း စန္ဒရာလှထွတ်

(ကြီးပွားရေးလမ်းညွှန်ဌာနယ်၊
အတွဲ (၅)၊ အမှတ် (၉)၊
စာမျက်နှာ ၂၆-မှ)

စာအုပ်စာပေ
လျှို့ဝှက်ဆွဲ၏
အရသာရှိလျက်တ
(၁) :နိဗ္ဗာန်

ရတဲ့ မိန်းမပျို။ တစ်ဦးကတော့ ယောက်ျားလေး။ စာကြိုးစားတယ်။ စာဖတ်များတဲ့ စာကြမ်းပိုး။

သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ သမီးရည်းစားလားလို့ တချို့သူငယ်ချင်း ကျောင်းနေဖက်တွေက ထင်ရလောက်အောင် ရင်းနှီးကြသတဲ့။ ရင်းနှီးကြရခြင်းအကြောင်းရင်းကတော့ စိတ်တူကိုယ်တူ ဝါသနာတူနဲ့ စိတ်ပါဝင်စားမှုချင်း တူညီကြလို့ပဲကွယ်။

သူတို့ဝါသနာပါတာက စာဖတ်တာ ကဗျာဖတ်တာ၊ ပြီးတော့ ကဗျာစပ်တာ။ ဒီတော့သူတို့မှာ ပြောစရာစကားတွေက တွေ့တုန်း တွေ့ခိုက် ပြောလို့မကုန်နိုင်လောက်အောင် များတယ်။ ပြောချင်တာ တွေလဲ အများကြီး၊ နားထောင်ချင်တာကလဲ အများကြီးဆို တော့ သူတို့ချင်း တတွတ်တွတ် ပြောနေကြတာဟာ ဘေးလူ မနာလို ချင်စရာ ဖြစ်ရတာပေါ့။

တကယ်တော့ သူတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ဟာ ချစ်သူ သမီးရည်းစားလဲမဖြစ်ခဲ့ဖူးဘူး။ အဲသလိုစိတ်မျိုးလဲ တစ်ယောက် ကမှ မပေါ်ပေါက်ခဲ့ဖူးဘူး။ မသန့်ရှင်းတဲ့အချစ်မျိုး၊ စိတ်ကူးမျိုးနဲ့ တစ်ခါမှ မဖြစ်မှားမိဖူးကြပါဘူး။ မောင်လို နမလိုသာ ဖြူစင်တဲ့ မေတ္တာနဲ့ ခင်မင်ခဲ့ကြတာ အမှန်ပါပဲ။

ဘာကြောင့် ဒီလိုပြောနိုင်ရသလဲဆိုတော့ အဲဒီကောင်လေး မှာလဲ (နာမည်တစ်ခုခုအနေနဲ့ပေါ့) မော်မော်ဆိုတဲ့ ချစ်သူရည်းစား ရှိသတဲ့။ အဲဒီသူငယ်ချင်း မိန်းကလေးမှာလဲ (နာမည်တစ်ခုခုလိုပဲ သဘောထားပေါ့ကွယ်) ကျော်ကျော်ဆိုတဲ့ ရည်းစားချစ်သူ ရှိနေ သတဲ့။

အခန်း (၁)

စာပေရဲ့အရသာ

ချစ်သမီး မေလေး

ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ

ဟိုး လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်(၃၀)လောက်က အင်မတန် ချစ်ခင်ကြ တဲ့ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်း ၂ယောက်ရှိကြသတဲ့။ ၉-တန်း၊ ၁၀-တန်း၊ ကျောင်းတစ်ကျောင်းတည်းက စာသင်ခန်းတစ်ခန်းထဲမှာ ရှေ့ရံ၊ နောက်ရံ ထိုင်ခဲ့ကြတယ်။ အသက် (၁၅) နှစ် (၁၆)နှစ် အရွယ်။

တစ်ယောက်ကမိန်းကလေးပါ။ အဲဒီ အစိုးရအထက်တန်း တစ်ကျောင်းလုံးမှာတော့ အလှဆုံး၊ အယဉ်ဆုံး၊ ဣန္ဒြေအရဆုံးလို့ အားလုံးသော ဆရာမများ၊ ကျောင်းသားကျောင်းသူများက မှတ်ယူခဲ့

အခုလိုနှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာညောင်းလာခဲ့ပြီဖြစ်ပေမယ့်လဲ၊
 အဝေးတစ်နေရာဆီမှာ ရှိနေကြပေမယ့်လဲ သူတို့သူငယ်ချင်း နှစ်
 ယောက်ဟာ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းအနေနဲ့ တည်ကြည်ခိုင်မြဲနေဆဲ။
 ဒီတော့သူငယ်ချင်းလို့ပဲဆက်၍ခေါ်မည်။ နောင်ကာလ အသက်ထက်
 ဆုံးတိုင်အောင် ဒီလိုပဲ သန့်စင်ကြည်လင် ခင်မင် နေကြအုံးမှာပဲလို့
 ယုံကြည်ရတယ်လေ။ အချိန်ကာလက သက်သေပြခဲ့ပြီးပြီ။
 ဆယ်ကျော်သက်ကောင်လေးဟာ သူ့ချစ်သူ မော်မော်နဲ့
 အကြောင်းတစ်ခုကြောင့် ကွဲကွာသွားသတဲ့။ ဒီအခါမှာ အချစ်ဆုံး
 သူငယ်ချင်း မိန်းကလေးမှာ စိတ်မကောင်းခြင်းများစွာ ကြားကွဲ ဖြစ်
 ခဲ့ရတာတယ်။ ကံမကောင်းစွာနဲ့ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းခမျာမှာလဲ
 သူ့ချစ်သူကျော်ကျော်နဲ့ လွဲသွားရပြန်ပါရော။ ဒီအခါမှာလဲ သူငယ်ချင်း
 ကောင်လေးမှာ သနားကြေကွဲခြင်းများ ခံစားခဲ့ရတာပါပဲ။
 ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ သူငယ်ချင်းရာပေါ့။ ဒီတော့ လူငယ်ကလေး
 ပိုပြီးတော့ ကံမကောင်းတာက အဲဒီမိန်းကလေးဟာ အိမ်ထောင်
 ကျတဲ့အခါလဲ သူ့ရင်ပွန်း (အမည်တစ်ခု ထားပေးကြအုံးစို့)
 မောင်မောင်ဆိုတဲ့လူနဲ့ စိတ်သဘောထား မတိုက်ဆိုင်လို့ သမီးလေး
 တစ်ယောက် မွေးဖွားပြီးခါမှ ကွာရှင်းပြတ်စဲသွားရပြန်သတဲ့။ ဪ
 ဒုက္ခပါပဲနော်။ ခင်ပွန်းကြင်သူနဲ့ ကံမကောင်းရှာတဲ့ သူငယ်ချင်း
 အတွက် စိတ်ဆင်းရဲခြင်းပြင်းထန်စွာ သူ့သူငယ်ချင်းမှာ စာနာခံစားရ
 တာပေါ့။ ဒီအထဲမှာ ကံအဆိုးဆုံးသူလို့ ဖြစ်ခဲ့ရတာကတော့ လူမမည်
 သမီးငယ်ကလေးပါပဲ။ အပြစ်မရှိတဲ့ ဖတကဲ့ သမီးလေးခမျာမှာ

လောကအလယ် မျက်စိသူငယ်၊ နားသူငယ်နဲ့ ဘဝကို စတင်ဖြတ်သန်းရ
 ရှာတယ်။ နုနယ်တဲ့အသက်အရွယ်အတွက် စူးရှပြင်းထန်တဲ့နာကျင်မှု
 တွေပါ။ အဲဒီလူဟာ သမီးမေလေးဖြစ်ခဲ့ရင် အခုစာရေးတဲ့ဦးဦးဟာ
 ဘယ်သူဖြစ်မလဲ သမီးစဉ်းစားကြည့်ပေတော့။ ဝမ်းနည်းစွာ
 စောင့်ကြည့်ဦးဦးစာရေးမယ်။ မိမိ ပြိုကွဲနေမယ့် ဘဝကို (ပေး
 ပြန်) ချစ်သမီးမေလေး။ ငွေပြေးငွေပြေးလဲ မလေလဲ၊ မှေးမှိန်မှု၊ ဝမ်း
 နာမှု သမီးနဲ့ဦးဦးဟာ တာမှ ဆွေမိတော် မျိုးမစပ်ပေမယ့် အချစ်ရဆုံး
 သူငယ်ချင်းရဲ့ သမီးမို့ ဦးဦး ဒီစာကိုရေးတယ်။ အားငယ်ဖို့ရာ
 ကြုံတွေ့လာတဲ့ လောကဓံကို ခံနိုင်ရည်ရှိအောင်၊ ရဲရင့်တည်ငြိမ်စွာနဲ့
 ဘဝရဲ့ မှန်တိုင်းဒဏ်တွေကို အောင်အောင်မြင်မြင် ရင်ဆိုင် ဖြတ်သန်းပြီး
 အောင်ပန်းဆင်နိုင်အောင် ဦးဦးအားပေးမယ်။ ပါပိုဒိုလေးနဲ့
 ဘယ်သောအခါမှ သမီးလေး စိတ်အားမငယ်လေနဲ့နော်၊
 သိလား။ ချစ်သမီးမေလေးလို့ပဲ ဦးဦးဟာ မှန်တိုင်းထန်တဲ့လောကဓံ
 ကြားကွဲ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်ပေါင်းများစွာ ခံစားလျက်နဲ့ ချီတက်ခဲ့ရ
 တယ်။ နာကျင်ခါးသီးတဲ့ ဝေဒနာများစွာကိုလဲ ခံဖြတ်သန်း
 ကျော်လွှားခဲ့ရပါတယ်။ မျက်ရည်သွယ်သွယ် စီးကျအောင် ဖိစီးနှိပ်စက်
 ခံနေရတဲ့ကြားက ငါအားမလျှော့ဘူး။ အရုံးမပေးဘူးလို့ စိတ်ထဲကအံ့ကို
 တင်းတင်းကြိတ်တည်းပြီး ဒီခရီးကို လျှောက်လှမ်းခဲ့ရတယ်။ ဘယ်တု
 ကမှ မညည်းညူခဲ့ပါဘူး။ ဂိုဏ်းနဲ့ ပြိုင်ပွဲလေ့လာပတ်စိန်မလေ
 ဆင်းရဲခြင်း၊ နိမ့်ကျခြင်း၊ ပိုင်းပယ်ခံရခြင်း၊ အနိမ့်ခံရခြင်း
 လူရာမသွင်းခြင်းနဲ့ အသိအမှတ် မပြုခြင်းတွေကို တွန်းလှန်ပြီး ဒီအ
 ကျောက်အောင် ရုန်းကန်ခဲ့တယ်။ လောကဓံလေးကြာ ခဲ့ပြီလေ။

လောကခံရဲ့ အပီအနှိပ်၊ အထူအထောင်းဒဏ်တွေကို အလူးလူး အလိုမဲ့လိုမဲ့ ခံစားခဲ့ရပေမယ့် အရုံးမပေး လက်မမြှောက်ဘဲ တရွေ့ရွေ့ လှမ်းခဲ့တယ်။ ဝေဒနာတွေကို အကျယ်မချဲ့ခဲ့ပါဘူး။

ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်သုံးဆယ်လောက်က (ဦးဦး သမီးတို့ အရွယ် ပေါ့) စာရေးတဲ့လူ ဖြစ်ရမယ်ဆိုပြီး မမှိတ်မသုန် ဦးတည်ကြိုးစား ခဲ့တဲ့ ရည်မှန်းချက်ဟာလဲ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ နီးလို့နီးလို့ လာနေ ပြီ။ ဦးဦးရဲ့ပန်းတိုင်ဟာ ချမ်းသာဖို့လဲမဟုတ်ဘူး။ ကျော်ကြား ဖို့လဲ မဟုတ်ဘူး။ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ပေါကြွယ်စွာ ခံစားဖို့လဲ မဟုတ်ဘူး။

သမီးမေလေးလို အားပြုစရာ လိုအပ်နေသူမျိုးအတွက် အခုလို စာတွေရေးပြီး အားပေးနိုင်တဲ့ကိုယ် ဖြစ်ရလို့ခြင်းသည်ပင်လျှင် ဦးဦးရဲ့ ပန်းတိုင်ပါပဲ။

တောင်ပြိုရာ မြက်ပြတ်ရတဲ့ဘဝမျိုးတွေ၊ မြေစာပင်လို ဘဝနာရတဲ့အဖြစ်မျိုးတွေ။

မိုးကြိုးပစ်ရာ ထန်းလက်နဲ့ကာတာပဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်ပါစေ။ ကာကွယ်ပေးချင်တယ်။ ဒီစေတနာနဲ့ ဒီစာမျက်နှာတွေကို ရေးမယ်။ ဒါကြောင့်ဦးဦးက ချစ်လိုပြောတာမှတ်ပါလို့ ခေါင်းစဉ်အမည်ပေးလိုက် တယ်။

ဦးဦးဟာ စိတ်ပညာရှင်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။

သာမန်စိတ်ပညာအထူးပြုနဲ့ ရိုးရိုးဝိဇ္ဇာဘွဲ့ကို လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် ၂၀ကျော်က ရခဲ့ရုံပါ။ အသုံးချ စစ်ဆေးရေးစိတ်ပညာ (ဘွဲ့လွန်) တော့ ၁ နှစ်ခွဲ ဆက်တက်ခဲ့ဖူးပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ နှစ်ခြိုက်မြတ်နိုးစွာ အစဉ်သဖြင့် ကြိုးစားလေ့လာနေတဲ့ ချစ်သောဘာသာရပ်မို့ (စိတ်

ပညာ)လို့ နောက်ကထည့်ထားတာပါ။ သိပ္ပံပညာရပ်တစ်ခုမှာ သုတေသနနဲ့ အနှစ် ၂၀ ကင်းကွာခဲ့ရင် တကယ်တော့ သိပ်ပြီး ခေတ်နောက်ကျ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါပြီ။ ဒါကိုသိပါတယ်။ အထူးပြုလေ့လာ နေဆီ၊ ပညာရှာဆဲ စာသင်သားတစ်ဦးအနေနဲ့ ဆိုလိုပါတယ်။

စာသံ၊ ပေသံ၊ သုတေသီလေသံနဲ့ ဦးဦး မရေးဘူးနော်။ သံယောဇဉ် နှလုံးသားနဲ့ ဦးဦးရေးမယ်ကွယ်။ ဦးဦး ခံစားဖြတ်သန်း ခဲ့ရတဲ့ အတွေ့အကြုံနဲ့ အတွေ့အမြင်ကို အခြေခံပြီးတော့သမီးမေလေး ကို အားပေးပျိုးထောင်မယ်။ ဦးဦးရဲ့စေတနာဟာ သမီးငယ် ဘဝ အလယ်မှာ အောင်မြင် တင့်တယ်ရေးအတွက် မလွဲမသွေ အကျိုးပေးစေ ရပါမယ်။

ပထမဦးဆုံး တိုက်တွန်းချင်တာကတော့ သမီးမေလေး စာတွေ ဖတ်စေချင်တယ်။

သမီးမှာ အစ်ကိုလဲမရှိ၊ အစ်မလဲမရှိ၊ မောင်လဲမရှိ၊ ညီမလဲမရှိ၊ မွေးချင်းမရှိလို့ အားငယ်စရာ မရှိဘူး။ လောကမှာ အများသူငါ တစ်ယောက်တည်းပဲ ရုန်းကန် လှုပ်ရှားကြရတာပါ။ တစ်အူထုံဆင်း မွေးချင်းတွေများများရှိရင် အဖော်အပေါင်းတွေ များတော့ ကောင်းတာ မဟုတ်ပါရဲ့။ မရှိတော့လဲ ဘာဖြစ်သေးလဲ။ မရှိတာလဲ ကောင်းတာ ပါပဲ။ ပေါ်လီယာနာအတွေးနဲ့ ရှုမြင်ရမှာပေါ့။

ဟော- ပေါ်လီယာနာအတွေးဆိုတာ ပါသွားတယ်။ ဒီနာမည် ကို ဆိုတယ်နော်။

မသိသေးရင် အမျိုးသား စာပေဆု (ဘာသာပြန်) ရထားတဲ့

ဆရာကြီးထင်လည်း ဘာသာပြန်တဲ့ “ပေါ်တီယာနာ” ဆိုတဲ့စာအုပ်ကို အငှားဆိုင်တစ်ခုခုက ရှာဖတ်ကြည့်စေလိုပါတယ်။ သမီးဖတ်ဖြစ်အောင် ဖတ်ပါလို့ ထပ်ပြီး တိုက်တွန်းချင်ပါတယ်။

“စိတ်ဓာတ်ကျရတဲ့အခါတွေ၊ ဝမ်းနည်းအားငယ် ခံစားရတဲ့ အချိန်တွေမှာ ဦးဦးတာနဲ့ အဲဒီစာအုပ်ကို ငှားငှားပြီးဖတ်ရင်း စိတ်ကိုတင်းနိုင်ခဲ့တယ်။ ပြေသိမ့်နိုင်တဲ့အမြင်ကို ရခဲ့ဖူးတယ်။ အခု တတိယအကြိမ် ရိုက်နှိပ်ခြင်းလားမသိဘူး။ ထပ်ပြီး ထွက်နေပါတယ်။ အငှားဆိုင်တွေမှာ ရှိနိုင်ပါတယ်။ ဖတ်ကြည့်ပါနော်။ ဒီစာဟာ စာအုပ်တွေကို ညွှန်းဖို့ မရည်ရွယ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်လို့ တစ်လက်စတည်းမှာ ဆက်ပြီး ဖော်ပြလိုက်ချင်တယ်။

နောက်တစ်အုပ်။

“သုတေသနအတွက်”

ဦးထွန်းလှရေးတဲ့ “ဘာလဲဟဲ့လောကစံ” ဆိုတဲ့ စာအုပ်ကလေး တစ်အုပ်ကိုလဲ ရှာဝယ်ပြီး ဖတ်ကြည့်လိုက်ပါအုံး။ အဲဒီစာအုပ်ကို အသက် ၂၅ နှစ် အရွယ်သာရှိသေးတဲ့ မောင်ထွန်းလှဆိုတဲ့ သူငယ်လေး တစ်ယောက်ကရေးခဲ့တာ။

အံ့သြစရာပါပဲ။

နှစ်ပေါင်း ၆၀ ကြာခဲ့ပြီ။

အခုဒီစာအုပ်ကို ယောမင်းကြီးစာပေက တတိယအကြိမ် ပြန်လည်ပုံနှိပ် ထုတ်ဝေလိုက်တော့လဲ ခေတ်မီနေဆဲပါ။ ဖတ်တဲ့ လူတိုင်းကို အားမာန်တွေ၊ အသိအမြင်သစ်တွေ ပေးဝေတုန်းပါပဲ။

စကားလုံး၊ ဝါကျ၊ စာပိုဒ်ကအစ စာအုပ်တစ်အုပ်လုံးဟာ အပြစ် ဆိုစရာ ရှာမတွေ့လောက်အောင် အရသာရှိတုန်းပါပဲ။ သမီးဖတ် ကြည့်မိရင် သဘောကျပါလိမ့်မယ်။

အခုအခါမှာ ရှားပါးလှတဲ့ စာအုပ်ကောင်းတွေဟာ အဟောင်း ဘဝကနေ ပြန်ပြီး ရှင်သန်ထမြောက် အသစ်ဘဝ ရောက်လာနေကြ တယ်။ အသက် ၂၅ နှစ်လောက်က မောင်ထွန်းလှဟာ အခုအခါ အသက် ၈၄ နှစ် ရှိခဲ့ပြီ။ ဧရာပိုင်းရောက်နေပြီ ဆိုရပါတော့မယ်။ ဒါပေမဲ့ သူအဲဒီအရွယ်က ရေးခဲ့တဲ့ စာပေကတော့ ကနေ့တိုင်အောင် မအိုသေးဘူး။ နောင်လဲ အိုမင်းရင့်ရော်သွားမယ် မဟုတ်တော့ဘူး။

“စက္ကဝဘာ အစချီလင်္ကာ၊ ပုရေချီသစ် အစချီလင်္ကာ၊ အရှင်မဟာ ရဋ္ဌသာရရုံ၊ ကဗျာများဟာ အမြဲတစေ နိပျဉ်နေသလိုပေါ့။”

စာပေဆိုတာ မအိုဘူး၊ မဟောင်းဘူး၊ စာကောင်းပေကောင်း တွေဟာ အစဉ် သစ်လွင်လန်းဆန်းနေမှာပဲ။ သူတို့ကို သမီးအဖော် ရရင် ဘာလိုသေးလဲ။ နှစ်စဉ် ထွက်နေတဲ့ “သမီးမိတ်ဖညာ” သမီးရဲ့ သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းတွေကမှ တစ်ခါတစ်ရံ သမီးနဲ့ စိတ်ကောက်ချင်ကောက်အုံးမယ်။ မခေါ်ဝံ့မီးလုပ်ချင်လုပ်အုံး မယ်။ စာပေအဖော်ကတော့ အမြဲတစေ မိတ်ဆွေကောင်း။

စာဖတ်နော်။ စာများများဖတ်ရင်း သမီးဟာ သမီးရဲ့ မေမေ၊ ဘုရားရှင်၊ နတ်၊ သမီးကောင်းလဲဖြစ်မယ်။ အမိမြေက မွေးရကျိုးနပ်တဲ့ နိုင်ငံသမီးကောင်းလဲဖြစ်လာမယ်။ မလွဲမသွေပဲ။

“ဟင် စာမဖတ်ရင် အဲဒါတွေ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား” ဟင် ခိုလှောင် “ဟုတ်တယ်သမီး”

စာမဖတ်တဲ့လူတွေမှာ အနှစ်ရှိတဲ့ဦးနှောက်ကိုလဲ မရရှိနိုင်ဘူး။ ဆင်ခြင်မြော်မြင်ဉာဏ်လဲ မရင့်သန်နိုင်ဘူး။ စာပေထဲမှာမှ သုတ အများကြီးရှိတာ။

စာမဖတ်တဲ့လူတွေမှာ စာနာထောက်ထားတတ်တဲ့ နူးညံ့တဲ့ နှလုံးသားလဲ မရရှိနိုင်ဘူး။ ခံစားနားလည်းတတ်တဲ့ အသိအမြင် မရှင်သန်နိုင်ဘူး။ စာပေထဲမှာမှ ရသ အများကြီးရှိတာ။

စာပေဟာ အလင်းရောင်လဲပေးတယ်။ စာပေဟာ ဇွဲသတ္တိကိုလဲ ပေးနိုင်တယ်။

ရုပ်ရှင်၊ တီဗွီ၊ ဗီဒီယို၊ ရေဒီယိုစသဖြင့် သုတ၊ ရသ ရရှိနိုင်တဲ့ ခေတ်သစ်လူထုဆက်သွယ်ရေး ပစ္စည်းကိရိယာတွေဟာ အများကြီး နေရာယူလာပါတယ်။ ကျယ်ပြန့်လာနေပါတယ်။ မှန်ပါတယ်။ နောင် လဲ ပေါ်လာကြလိမ့်အုံးမယ်။

ဒါပေမဲ့ စာပေနေရာကိုတော့ အစားမထိုးနိုင်ပါဘူး။ ယှဉ်နိုင် ကောင်း ယှဉ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ အနာဂတ် တစ်ချိန်ချိန်မှာ တွင်ကျယ်မှု သာ ကောင်းလာပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ စာပေကိုတော့ အစတုံးအောင် ဖြိုလှဲ ဖျက်ဆီးသွားနိုင်မယ်လို့ ဦးဦးမထင်မိဘူး။

ပေါ်လီယာနာကို မေတ္တာရှင်မလေး ငြိမ်းငြိမ်းအိဆိုးပြီး မှီငြမ်းတဲ့ ရုပ်ရှင်ဟာ ပရိသတ်လက်ခံခဲ့ပါတယ်။ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင် အင်္ဂလန် စိန် ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတောင် အကယ်ဒမီ ရွှေစင်ရုပ်ဆုရရှိပြီး ငြိမ်းငြိမ်းအိ ဆိုတဲ့ နာမည်တစ်လုံး ရသွားခဲ့ပါသေးတယ်။ ရုပ်ရှင်အဖြစ် ပြောင်းလဲတင်ပြလို့ ရနိုင်ပါရဲ့။ ထားပါတော့။

နင်လားဟဲ့ လောကခံကိုတော့ စာအုပ်အဖြစ် ဖတ်ရတာက သမီးအတွက် အရသာအပြည့်အဝ ထိတွေ့လို့ ရနိုင်ပါမယ်လို့ ဦးဦးက ပြောချင်တယ်။

ဦးဦးနမူနာပြောပြတဲ့ ဒီစာအုပ် ၂အုပ်ကိုလဲ ဖတ်ဖြစ်အောင် ရှာဖတ်ကြည့်ပါ။ နောက်ပြီးတော့လေ စာပေဟာ အကောင်းဆုံး ဆွေမွန်ဖြစ်တဲ့အတွက်၊ အဖော်အပေါင်း အစစ်အမှန်ဖြစ်တဲ့အတွက် စာဖတ်တဲ့ အလေ့အကျင့်ကို များများလုပ်ဖို့ရာ တိုက်တွန်းချင်ပါတယ် ကွယ်။

သမီးတို့ ကျောင်းပိတ်ရက်လဲဖြစ်တယ်မဟုတ်လား။ အား လပ်ချိန်တွေကို အကျိုးရှိအောင် အသုံးချရအောင်လေ။ ခံတွင်းတွေ တဲ့ စာကို ဖတ်ပါ။ များများဖတ်လာမိတဲ့အခါ စာပေရဲ့အရသာကို သမီးလေးလဲ ကိုယ်တိုင်မြတ်နိုးတတ်လာပါလိမ့်မယ်။ အကျိုးကျေးဇူး ကို လက်တွေ့ရလာပါလိမ့်မယ်။

ချစ်သမီးရဲ့ဦးဦး
ချစ်နိုင် (စိတ်ပညာ)

မပြိုစေလို ရွှေမြင့်မိုရ်

အခန်း(၂)

မပြိုစေလို ရွှေမြင့်မိုရ်

ချစ်သမီး မေလေး

ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ

အရင်လက ဦးဦးတိုက်တွန်းလိုက်လို့ ဆရာထင်လင်း ဘာသာ
ပြန်တဲ့ 'ပေါ်လီယာနာ' စာအုပ်နဲ့ ဦးထွန်းလှရေးတဲ့ "ဘာလဲ ဟဲ့
လောကခံ" စာအုပ်တို့ကို သမီးဖတ်ဖြစ်ခဲ့ကြောင်း သိရလို့ ဝမ်းသာပါ
တယ်။ ကောင်းတာပေါ့ကွယ်။

ဒီစာအုပ်တွေကို ဖတ်ပြီး သမီးမှာ အရင်က မစဉ်းစားဖူးသေးတဲ့
အတွေးအမြင်တွေ ရလာတယ်လို့ စာရေးတဲ့အတွက်လဲ ဦးဦး
ကြည်နူးမိတယ်။

အေး... ဟုတ်တယ်။

စာကိုဖတ်တဲ့အခါ မသိသေးတဲ့အသိပညာတွေကို ရလာနိုင်သလို 'ရသ'လို့ ခေါ်တဲ့ ကြည်နူးကျေနပ်မှု၊ ဝမ်းမြောက်ပျော်ရွှင်မှု၊ စာနာသနားမှု စတဲ့ စိတ်ရဲ့ခံစားမှုတွေကိုလဲ ရတယ်လေ။ ဒီတော့ အတွေ့အကြုံအများကြီးကို အချိန်တိုတိုအတွင်းမှာ ခံစား ဖြတ်သန်းရသလို ရင့်ကျက်လာတာပေါ့။ ဦးဦးကို ကျေးဇူးတင်ဖို့ မလိုပါဘူး။

ဒီလိုစာကောင်းပေးကောင်းတွေကို ညွှန်းပေးရတာဟာ သမီးအကျိုးအတွက်သာ ဖြစ်ပါတယ်။ သမီးဖတ်ဖြစ်တော့ သမီး အသိအမြင်ကျယ်လာတာပဲ မဟုတ်လား။

အရင်ကလို သေးသေးမွှားမွှား ကိစ္စမျိုးနဲ့ စိတ်ပျက်လက်လျှော့ ချင်တာမျိုး ရှိသေးလား။ အခက်အခဲဆိုတာ ဘယ်နေရာမဆို ရှိစမြဲပဲ ဆိုတာ သိလာပြီ မဟုတ်လား။ လူရှိရင် လူမှုကိစ္စရှိမယ်။ လူမှုကိစ္စ ရှိနေသမျှ ပြဿနာဆိုတာ ရှိရမှာပဲ။ ပြဿနာဆိုတာကလဲ အဖြေမရသေးခင် ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ အခြေအနေတစ်ရပ်ပဲ။ အဖြေမရှိတဲ့ ပုစ္ဆာရယ်လို့ မရှိ။ အဖြေမတွေ့တဲ့ ပြဿနာရယ်လို့ မရှိ။ ရှိရင် ရှင်းလိုက် ကြရုံပါပဲ။ တွေ့ရင် ရင်ဆိုင်လိုက်ကြရုံပါပဲ။

ဒုက္ခဆိုတာ ကြောက်စရာမဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုလဲ သမီး သဘောပေါက်လာပြီ။ ဟုတ်လား။

ကကယ်တော့ ဒုက္ခတို့၊ အခက်အခဲတို့၊ အကျပ်အတည်းတို့၊ စိတ်ဆင်းရဲမှု ဆိုတာတွေဟာ ချမ်းသာမှုသုခ၊ အောင်မြင်မှု၊ စိတ်ချမ်းသာမှုတွေကို ရရှိစေတဲ့ အရင်းအနှီး မတည်ရတဲ့ အခြေခံပစ္စည်းတွေပါပဲ။

သမီးမှာ ပိုက်ဆံ ကျပ်တန်တစ်ရွက် ရှိတယ်ဆိုပါစို့။ ကဲ... သေချာအောင် ထုတ်ကြည့်လိုက်ပါအုံး။

ဟော... အင်္ဂလိပ်လို ရေးထားတဲ့ မျက်နှာက တစ်ဘက်၊ မြန်မာစာသက်သက် ရေးထားတာက တစ်ဘက်။ ငွေစက္ကူတစ်ရွက်မှာ ဟိုဘက်သည်ဘက် ၂မျက်နှာ ပါတယ်မဟုတ်လား။ အင်္ဂလိပ်စာပါတဲ့ စာမျက်နှာကို မလိုချင်ပါဘူး။ ပျက်ပစ်မယ်ဆိုလို့ရမလား။ ပျက်ပစ်လို့ ရပါပြီကဲ့။ ဒါဟာ သုံးလို့ရတဲ့ ပိုက်ဆံစက္ကူ ဟုတ်ပါအုံးမလား။

ဒီလိုပဲပေါ့။ ဘဝဆိုတာမှာ စိတ်ချမ်းသာခြင်း၊ စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ဆိုတာတွေဟာအမြဲ ဒွန်တွဲနေတာပါ။ ပိုက်ဆံစက္ကူတစ်ရွက်ရဲ့ ရှေ့နဲ့ နောက်လို ဒင်္ဂါပြားတစ်စေ့ရဲ့ ခေါင်းနဲ့ပန်းလို နှစ်ဖက်ရှိမှ အဓိပ္ပာယ် ပြည့်စုံတဲ့သဘော။ နေ့နဲ့ညလို့ ပျော်ရွှင်ခြင်း ဝမ်းနည်းခြင်းဆိုတာ တွေဟာလဲ အမြဲတစေ ပြောင်းလဲ ရွေ့လျောနေကြတာတွေ ချည်းပါပဲ။ ဒုက္ခရှိမှ သုခရှိတယ်။ ပင်ပန်းဆင်းရဲခြင်းရှိမှ အောင်မြင်မှု ရှိတယ်။

သမီးလေးက ပုတီးဖွားမို့ ငယ်ငယ်ကတည်းက ကံဇာတာ ညံ့တယ်လို့ ဗေဒင်ဆရာက ဟောတယ်တဲ့။ ဟုတ်လား။ ပုတီး၊ ဘင်္ဂ၊ မရဏ၊ အထွန်း၊ သိုက်၊ ရာဇဆိုတဲ့ အဖွားကိုကြည့်ပြီး ဒီတစ်ခုတည်းနဲ့ အဟောထုတ်လို့ မမှန်ကန်နိုင်ပါဘူး သမီးရယ်။ အဲဒီဗေဒင်ဆရာ ဘာတဲ့ ဆိုးတယ်၊ ညံ့တယ်၊ မကောင်းဘူးဆိုတာတွေဟာ သမီးလေးရဲ့ ဗျတ်နှာညှိုးလျနေတာကြည့်ပြီး ဟောပုံရပါတယ်။ သူပြောသမျှ မှန် ချင်မှလဲ မှန်မှာပေါ့။

ကဲ... ထားပါတော့၊ ပုတီးဖွားဆိုတော့ ဘာဖြစ်သလဲ။ ပုတီး သဘော မကျော်စော၊ နှမြောတွန့်တို ရှိတတ်စွတဲ့။ ဗေဒင်ကျမ်းလာ

လင်္ကာတွေ ဦးဦးလဲ ငယ်ငယ်က လေ့လာခဲ့။ ကျက်ခဲ့ဖူးပါတယ်။
ဗေဒင်လဲ တက္ကသိုလ်က ကထိကဆရာတစ်ဦးဆိုမှာ စနစ်တကျနဲ့
တစ်နှစ်တိတိ သင်ယူခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဂဏိတာ အပိုင်း၊ ဖလိကအပိုင်း၊
အတော်လေ့လာခဲ့ပါရဲ့။

ဗေဒင်ဟောတိုင်းတော့ မှန်ချင်မှ မှန်ပါတယ်။ မှတ်ထားနော်။

သမီးတို့ ဦးဦးတို့ ကိုးကွယ်တဲ့ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားဟာ
ဘာဖွားလဲ။ သမီး ဘယ်လို ကြားဖူးပါသလဲ။ ဦးဦး သိမှတ်ထားတာ
တိတိကျကျ ပြောမယ်နော်။ မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်ဟာ
မွေးနေ့မွေးနံ ဇာတာတော်အရ ပုတိဖွားပါ။ အံ့အားသင့်သွားသလား။

မိခင်မယ်တော်မာယာဟာ ဗုဒ္ဓလောင်းလျှာ ငယ်စဉ်ကျေးလေးမှာ
နတ်ရွာစံခဲ့တယ်။ မိထွေးတော် ပဇာပတိ ဂေါတမိက ကြည့်ရှုကျွေးမွေး
လူဖြစ်အောင် ပြုစု စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့ရတယ်။ ငယ်စဉ် ကံဇာတာ
မကောင်းပါဘူးလို့ ဆိုပါအုံး။ ရပါတယ်။

ဟော... သက်တော် ၃၅နှစ်မှာ သုံးလောက ထွတ်ထား
သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားတောင် ဖြစ်လာပါရောလား။ အတုလဲ၊ အတုမရှိ။
လူနတ်ဗြဟ္မာ သတ္တဝါအားလုံးရဲ့ ပူဇော်အထူးကို ခံယူတော်မူရတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်တောင် ဖြစ်လာခဲ့သေးတယ်မဟုတ်လား။

အဲဒါ ပုတိဖွားပဲလေ။ လူ့ဘဝ လူ့စည်းစိမ်ကိုလဲ ဘုရင့်သား
အနေနဲ့ ရွှေအိမ်ရွှေနန်း ရွှေကြွင်းမှာ အသက် ၂၉နှစ် အထိလဲ
အပူအပင်မရှိ ခံစားခဲ့ရတာပါပဲ။ လူ့စည်းစိမ်မှာလဲ မညံ့ခဲ့ပါဘူး။

တခြားသော ဗုဒ္ဓအရှင်မြတ်များ ၆ ရက်၊ ၆ ပတ် စသည်ဖြင့်
ကျင့်ကြံလို့ ဘုရားဖြစ်ကြပေမယ့် ဦးဦးတို့ ဂေါတမ ဗုဒ္ဓကတော့

၆ နှစ်တိတိ ၃၅နှစ်ရစဉ်မှာ ကျင့်တော်မူပြီး ပင်ပန်းဆင်းရဲ ဇွဲနပ်နဲ့
အားထုတ်ခဲ့ရတယ်နော်။ ကောင်းပြီ၊ အလွန်တရာ ခက်ခဲ ပင်ပန်း
ရှာပါတယ်။ သို့ရာတွင် နောက်ဆုံးတော့ အောင်မြင်တော်မူတယ်
မဟုတ်လား။ အောင်မြင်တော်မူတယ်။

သမီးကို ဦးဦးက ထပ်ပြောပြအုံးမယ်။ မြတ်စွာဘုရားဟာ
ပုတိဖွား နော်။ ဒီတော့ ပုတိဖွားမို့ သမီးဟာ စိတ်အားငယ်စရာ
လိုသေးရဲ့လား။ သေသေချာချာ စဉ်းစားပါအုံးကွယ်။

သမီးရဲ့ ဘဝဟာဖြင့် လူတကာထက် ညှိုးငယ်ရပါတယ်။ သမီး
စိတ်အားငယ်ရတဲ့ အချိန်တွေဟာ များခဲ့ပါတယ်လို့ သမီးမေလေးက
စာရေးဖူးတယ်။

စာကောင်းပေကောင်းတွေ ဖတ်ရတဲ့အခါ ဘဝအားမာန်တွေ
အလိုလို စီးဝင်လာပြီး စွမ်းအင်သတ္တိတွေ၊ ဇွဲ၊ လုံ့လတွေ တိုးပွားပါတယ်
လို့ ဦးဦး ပြောခဲ့ဖူးတယ်နော်။ ဒီတစ်လ သမီးကိုဖတ်ဖို့ ညွှန်းချင်တဲ့
စာအုပ်တစ်အုပ်ကတော့ စာရေးဆရာ လယ်တွင်းသားစောချစ် ရေးတဲ့
'ရွှေမြင့်မိုရ်ပြိုမှာစိုးတယ်' ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုပါ။

ဆရာ လယ်တွင်းသားစောချစ်ဟာ လူချစ်လူခင်များတဲ့
စာရေးဆရာတစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀ နှစ် ကျော်ကျော်
ကတည်းက ဆရာရဲ့ တဲသာသာ အိမ်ကုပ်ကုပ်ကလေးကို သွားပြီး
ဦးဦးက သူ့ကို မိတ်ဆက်တယ်။ ကျွန်တော် ဆရာဝတ္ထုတွေကို ဖတ်ပြီး
ဆရာကို ကြည်ညိုပါတယ်။ ဆရာ အမျိုးသားစာပေဆုကော်(စာပေ
ဒေသာ)ဝတ္ထုရှည်ဆုကော် ၂ ထပ်ကွမ်း ရခဲ့တဲ့ 'ပန်းမြိုင်လယ်က
ဥယျာဉ်မှူး'ဆိုတဲ့ ကျောင်းဆရာ ဘဝကို ဖွဲ့ထားတဲ့ဝတ္ထုဟာဖြင့်

ကျွန်တော်ဖတ်တိုင်းဖတ်တိုင်း မျက်ရည်ကျရပါတယ်လို့ ပြောပြီး မိတ်ဖွဲ့ပါတယ်။ တကယ်လဲ ခံစားရတယ်။

ဦးဦးရဲ့အဖေက ကျောင်းဆရာပါ။ ဦးဦးဟာလဲကျောင်းဆရာ အလုပ်ကို အင်မတန် မြတ်နိုးလေးစားခဲ့သူပါ။ ဆရာ လယ်တွင်းသား စောချစ်ရေးတဲ့ ကျောင်းဆရာဘဝလေးကို ဖတ်တဲ့အခါတိုင်း တပည့် လေးတွေနဲ့ မချီတင်ကဲ ခွဲခွာရတဲ့အခန်းကို ရောက်ရင် ဦးဦး မျက်ရည်ပိုင်းရပြီ။

ဆရာဝတ္ထုထဲက ဘာတွေကို ဘယ်လိုကြိုက်ပါတယ်လို့ ကြောင်းကြောင်းပြော အလွတ်ပြောပြီး ချီးကျူးလိုက်တော့ ဆရာဟာ ပြုံးပြုံးကြီး နားထောင်ရင်း ငေးနေပါတယ်။ ဆရာကျေနပ်ရှာမှာပေါ့ ပြီးတော့မှ ကျွန်တော်ဘယ်သူပါ။

ကျွန်တော် ဆောင်းပါးလေး ၁၀ ပုဒ် ရေးထားပါတယ်ဆရာ။ ဝါသနာအလျောက် စိတ်ထဲပေါ်လာတဲ့အခါ ရေးရေးထားတာလေး ပါ။ ဆရာကျေးဇူးပြုပြီး ဖတ်ကြည့်ပေးပါ။ လိုအပ်တဲ့မှတ်ချက်နဲ့ အဆုံးအမများလဲ ပေးပါအုံးလို့ အနူးအညွတ် တောင်းပန်တယ်။

ဆရာက ဝမ်းသာအားရ လက်ခံယူထားပါတယ်။ တစ်ပတ် လောက်ကြာလို့ တစ်ခါသွားတော့ ဆရာက စစ်ကြည့်ပြီးပြီ။ လိုအပ် တာတွေ အကြံပေးပါတယ်။

‘ရှုမဝကို ပို့သင့်တယ်’

ဒါနဲ့ ဦးဦး အဲဒီဆောင်းပါးလေးတွေကို မွမ်းမံပြင်ဆင်ရေးပြီး ရှုမဝ မဂ္ဂဇင်းတိုက်ကို သွားပို့ခဲ့တယ်။ တိုတိုပြောရရင် အဲဒီကာလ ရှုမဝ၊ သောင်းပြောင်းထွေလာ၊ စပယ်ဖြူ၊ အတွေးအမြင်တို့မှာ

လစဉ်လစဉ် မပြတ်အောင် ရေးဖြစ်ခဲ့ပါတော့တယ်။ ဆရာကူညီခဲ့တဲ့ အားပေးမှုဟာ အထူး ကျေးဇူးကြီးမားပါတယ်။ ရုပ်ရှင်အောင်လံ၊ လုပ်သား၊ မိုးဝေ စတဲ့ မဂ္ဂဇင်းတွေမှာလဲ ရေးဖြစ်တယ်။

အဲဒီတုန်းက ဆရာ ဦးစောချစ်ဟာ တက္ကသိုလ်တစ်ခုမှာ လက်ထောက်ကထိက ကျောင်းဆရာပါ။

ဆရာရဲ့ ဖြူစင်ကြည်လင်တဲ့ စိတ်ကောင်းစေတနာကို ဦးဦးက သိပ်သဘောကျခဲ့တယ်။ သူ့ကိုချစ်ခင်တယ်။

ဒါပေမဲ့ သမီးသိတဲ့အတိုင်း ဦးဦးဟာ တောစွန်တောင်ဖျား လမ်းပန်းအသွားအလာ ခက်ခဲကြမ်းတမ်းတဲ့ ဒေသတွေမှာ နှစ်ပေါင်း များစွာ နေခဲ့ရတယ်။ စာအုပ်မရှိတဲ့ တောင်ပေါ်ဒေသ၊ နယ်စွန် နယ်ဖျား ဝေးလံခေါင်းပါး အရပ်တွေမှာ အချိန်အကြာကြီး နေထိုင် ရတယ်။

ဆရာရေးတဲ့ ဝတ္ထုတွေနဲ့ ဝေးသွားခဲ့တာပေါ့။ ဒီနှစ်ထဲမှာတော့ ခရီးတစ်ခု ထွက်ခဲ့ရတယ်။ ရခိုင်ပြည်နယ်၊ ဘူးသီးတောင်၊ ကျောက် တော်၊ မြောက်ဦး၊ ကျောက်ဖြူနဲ့ သံတွဲတို့ကို ရောက်ခဲ့တယ်။ သံတွဲမြို့နယ် ငပလိရွာကလေးမှာ ၂ပတ်လောက် ဦးဦး နေထိုင်ခဲ့ရ တယ်။ ဒီရွာမှာ စာအုပ်အငှားဆိုင်လေးတွေ ၃၊ ၄ ခု ရှိပါတယ်။

ဦးဦးအဖို့ ရေငတ်တဲ့သူ ရေတွင်းထဲကျသလိုပေါ့။ ပျော်လိုက် တာ။ တွေ့သမျှစာအုပ်တွေကို ဝါးစားပစ်သလို တစ်အုပ်ပြီးတစ်အုပ် ဖတ်တာ ပြောမနေနဲ့တော့။ အဲဒီအထဲမှာ အစွဲဆုံး ဝတ္ထုတစ်အုပ်က ဦးဦးအထက်က ပြောခဲ့တဲ့ ဆရာလယ်တွင်းသား စောချစ်ရဲ့ ‘ရွှေမြင့်မိုရ် မြို့နားနီးတယ်’။

ဝတ္ထုတစ်အုပ်ကို သူမျက်ရည်တွေတွေကျရင်း၊ သုတ်ရင်းနဲ့
ရေးခဲ့ရတယ်လို့ ဆရာလယ်တွင်းသားက ပြောခဲ့ဖူးတာ ပြန်အမှတ်
ရတယ်။ ဒီစာအုပ်နဲ့ပဲနေမှာ။ အဲဒီဝတ္ထုကို သူ့ဇနီး (ဆရာကတော်
ဆရာမက) ပြီးသမျှကော်ပီ ယူဖတ်ကြည့်တဲ့အခါမှာလဲ မျက်ရည်
မဆည်နိုင်ဘဲ ဝဲကျလာတယ် ပြောဖူးတယ်။ ဒီဝတ္ထုထင်ပါရဲ့။

ကောင်းလိုက်တဲ့ ဝတ္ထု သမီးရယ်။

စာပေဝေဖန်ရေး ရှုထောင့်က သုံးသပ်ဆစ်ပိုင်းပြီး ဦးဦးမပြော
တတ်ပါဘူး။ ဦးဦးက စာပေဝေဖန်ရေးလဲ နားမလည်ပါဘူး။
(ဝေဖန်ရေးဆရာတွေ ကြမ်းတမ်းစူးရှတာတွေ လွန်ကဲလွန်းလို့ နည်း
နည်းပါးပါး လေသံ (Tone) လျော့ကြပါအုံးခင်ဗျာ။ စိတ်ကောင်း
စေတနာရှေ့ထားပြီး ချိုချိုသာသာပြောစေလိုပါကြောင်း တောင်းပန်တဲ့
ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်တော့ ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်လောက်က သဘင်
မဂ္ဂဇင်းမှာ ရေးဖူးပါရဲ့။)

သံတွဲမြို့နယ် ငပလီရွာရှိ လှိုင်းခတ်သံ စာပေမှ မိန်းကလေးက
ဦးဦး ဒီဝတ္ထုဖတ်ကြည့်ပါတဲ့။

‘ဒီဝတ္ထုကို ဖတ်ပြီးရင်တော့ လယ်တွင်းသားကို စွဲသွားတာ
ချည်းပဲ၊ သူ့ရဲ့ တခြားဝတ္ထုတွေပါ အားလုံးအကုန် ယူဖတ်ဖြစ်ကြ
တော့တယ်’

ဟုတ်ပေမယ်။

ရွှေမြင့်မိုရ် ပြိုမှာစိုးတယ်ဟာ ဒုတိယအကြိမ်တောင် ရိုက်ရ
ပါလား။ ပန်းမြိုင်လယ်ဟာလဲ တတိယအကြိမ်ထိ ရိုက်ရသတဲ့။

ဝတ္ထုတွေထဲမှာ ဒုတိယအကြိမ်ပြန်ရိုက်ရတဲ့ ဝတ္ထုဆိုတာ ရှိတော့ရှိတယ်
ရှားပါတယ်လေ။ အောင်မြင်မှု မှတ်တိုင်တစ်ခုပေပေါ့။

ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းက အင်မတန် ရိုးရှင်းလှပါတယ်။ အများစုက
ခံစားနားလည်လို့ရတဲ့ ဝန်ထမ်းမိသားစုရဲ့ ရုန်းကန် ကြိုးစားမှု။

မြန်မာဆန်ဆန် မြန်မာပီသတဲ့ အိမ်ထောင်စုတစ်ခုရဲ့ အိမ်တွင်း
မှု သံယောဇဉ်နဲ့ မေတ္တာကို ဖွဲ့ဆိုထားတယ်။ လှလှပပ ရေးခြယ်
ထားတယ်။

အပျော်ဖတ်ဝတ္ထုပရိသတ်ကလဲသိတယ်။ အရသာသိတယ်။
အထင်မသေးပါလေနဲ့။ ဝတ္ထုဖတ် ပရိသတ်ကြားမှာ တစ်ဆင့်စကား
တစ်ဆင့်စကားနဲ့ အလိုလို ကြော်ငြာပြီးသား ဖြစ်သွားပြီး ဒီဝတ္ထုဟာ
လက်မလည်အောင် ငှားနေရတယ်တဲ့။ ဒီစာအုပ်က မနားတမ်းငှားရ
လို့ ထပ်မှာတော့လဲ ဝယ်လို့မရတော့ဘူး။ ကုန်ပါပြီတဲ့။ ဒါကြောင့်
ဦးဦးဟာ ဆရာလယ်တွင်းသား စောချစ်ရဲ့ ဝတ္ထုကို အမွမ်းတင်ပြီး
ကြော်ငြာနေစရာမလိုပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကြော်ငြာနေတာ မဟုတ်ပါဘူး
နော်။

သမီးဖတ်ကြည့်ပါ။

အိမ်ထောင်စုတစ်ခု၊ မိသားစုတစ်ခုမှာ တွေ့ကြုံရတတ်တဲ့ ဒုက္ခ
သုက္ခ ပရိဒေဝတွေဟာ သမီးတစ်ယောက်တည်းသား ကံကွက်ကြားပြီး
ဆိုဝါးပြင်းထန်စွာ ခံစားရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တခြားလူတွေလဲ ဒီလိုပဲ
ခံစားကြရရှာပါလားလို့ စာနာ နားလည်လာပါလိမ့်မယ်။

ဒီအခါမှာ သမီးခံစားရတဲ့ စိတ်အားငယ်မှု၊ ကြေကွဲမှု၊ ဝမ်းနည်းမှု
တွေဟာလဲ ဖြေသာစရာ တွေ့ရှိလာနိုင်မယ်လို့ ဦးဦးမျှော်လင့်တယ်။

ပုတီးဖွားရဲ့ ကံဇာတာ ညံ့ဖျင်းလေတယ်ဆိုတဲ့ သမီးရဲ့ မူလအယူအဆကို စွန့်ပယ်လိုက်ပါတော့။ ပြောင်းလဲပစ်လိုက်ပေတော့။ ဗေဒင်ပညာကို မယုံရဘူးလို့ အစွန်းရောက်အောင် ဦးဦး မဆိုလို ခဲ့ဘူးနော်။ သို့သော် ဗေဒင်ဟောထားတဲ့ဟာနဲ့ အဲဒါဟာ ရာခိုင်နှုန်း ပြည့် မှန်မှာပဲလို့ အစွဲမသန်ဖို့ရာတော့ ဦးဦးပြောချင်ပါတယ်။

အထူးသဖြင့် ကောင်းတဲ့အဟောတွေကို လက်ခံပါ။ ဆိုးတဲ့ အဟောတွေကိုတော့ ဟောတိုင်း မယုံပါလေနဲ့။ ဒါနဲ့ပြောရအုံးမယ်၊ ဦးဦးဟာလဲ ပုတီးဖွားပါပဲကွယ်။ ။

ချစ်သမီးရဲ့ ဦးဦး
ချစ်နိုင် (စိတ်ပညာ)

“ပညာသင်ကြားရေးရဲ့ အဓိကရည်ရွယ်ချက်ပန်းတိုင်က အသစ်အသစ် ဖြစ်တဲ့ အရာတွေကို စွမ်းဆောင်နိုင်စွမ်းရှိသူတွေ ပေါ်ထွက်လာစေရေး ပျိုးထောင်ပေးရန် ဖြစ်ပါတယ်။ ရှေ့လူတို့ ပြုလုပ်ခဲ့ပြီးသမျှ နောက်က ထပ်လိုက် လုပ်တတ်စေရန် မဟုတ်။ ဖန်ဆင်းနိုင်စွမ်း၊ တီထွင်နိုင်စွမ်း ရှိတဲ့ စူးစမ်းရှာဖွေတတ်တဲ့ လူတွေ ပေါ်ထွန်းလာစေရန် ဖြစ်ပါတယ်။

ယန်၊ ပီယာဂျေး
(JEAN PIAGET)
ဆွစ်ဗညာရေး စိတ်ပညာရှင်

တကယ့်အဖိုးတန် ရေခဲမြေခဲ စိတ်အားသတ္တိအမှန်

သမီးပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ဦးဦးမှားသွားတယ်။

ပေါ်လီယာနာကို တတိယအကြိမ် ရိုက်နှိပ်တာလားပဲလို့ ဦးဦးမှားပြီး သမီးကိုပြောခဲ့မိတယ်။ ဆရာကြီး ထင်လင်း ဘာသာပြန် တဲ့ ပေါ်လီယာနာ စာအုပ်ဟာ ၁၉၉၄ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလမှာ ပဉ္စမအကြိမ် ရိုက်တာဖြစ်ကြောင်း သမီးပြောပြမှ သတိပြုမိပါတယ်။ ၁၉၇၄ ခုနှစ်က ပထမအကြိမ် ရိုက်ခဲ့တဲ့ ဘာသာပြန်စာအုပ်ဟာ အနှစ် ၂၀ ကာလ အတွင်း ၅ကြိမ်ရိုက်ရပြီး အုပ်ရေ တစ်သောင်းကျော်လွန်ခဲ့တယ် ဆိုတာ အတော်ထူးခြားတာပဲနော်။ မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်ရဲ့ အဆင့်အတန်း ဟာ တန်ဖိုးကို ကောင်းကောင်းသိတတ်တဲ့ အခြေအနေမှာ ရှိနေပါ သေးတယ်ဆိုတာလဲ ထင်ထင်ရှားရှားကြီး သိနိုင်တာပေါ့။

စာဖတ်ပရိသတ်ကို လျှော့တွက်တဲ့သူ တချို့နဲ့ ပေါ့ပေါ့ဆဆ သဘောထားတတ်သူ တချို့အတွက်လဲ သတိပြုစရာပေါ့။ အဲ့ဒီ လူများအဖို့ မိမိမှာ ထင်မြင်ချက်မှားနေခဲ့ရင် ပြုပြင်သင့်ကြတာပေါ့။

သမီးတို့ဖတ်သင့်တဲ့ စာအုပ်ကောင်းတွေကို ဆက်ပြီးအသိပေး ပါအုံး။ ညွှန်းစမ်းပါအုံးလို့ တောင်းဆိုတဲ့အတွက် ဒီတစ်လမှာ သမီး မေလေး ဖတ်စေချင်တဲ့ စာအုပ်သုံးအုပ်ကို အမည်ဖော်ပြ မိတ်ဆက် သေးလိုက်မယ်။

ပထမစာအုပ်ကတော့ JANES ALLEN ဂျိမ်းအယ်လင်ရေးတဲ့ AS A MAN THINKETHကို ဆရာဖေမြင့် ဘာသာပြန်ရေးထားတဲ့ “သင့်စိတ် သင့်အတွေးအကြံများ အတိုင်းသား” ဆိုတဲ့ စာအုပ် ဆေးသေးငယ်ငယ်လေးပါ။

အခန်း (၃)

တကယ့်အဖိုးတန် ရေခဲမြေခံ

စိတ်အေးသတ္တိအမှန်

ချစ်သမီးမေလေး
ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ...

ELEANOR HPORTER အယ်လီယာနော်၊ အိပ်ချ်၊ ပေါ်တာ ရဲ့ POLIYANNA ပေါ်လီယာနာဆိုတဲ့ စာအုပ်ကို ဦးဦးညွှန်းလို့ ဖတ်ကြည့်ပြီးတဲ့နောက် သမီးဟာ အရင်ကထက် ပေါ့ပါးသွက်လက် လာတယ်။ ပျော်ရွှင်တတ်လာတယ်။ အရင်က အဓိပ္ပာယ်မရှိ အတွေး ခေါင်ပြီး စိတ်ညစ်စရာတွေကို ရှာရှာဖွေဖွေ တွေးခေါ်နေတတ်တာမျိုး ပျောက်ကင်းသွားတယ်ဆိုတာ သိရလို့ အလွန် ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ်။

တန်ဖိုး ၂၅ကျပ်လို့ ရေးထားတဲ့ စာပေလောက လူမှုစိတ်ပညာ စာအုပ်ကို ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလမှာ ပထမအကြိမ်၊ စာပေ လောက ပုံနှိပ်တိုက်က ရိုက်နှိပ်ခဲ့တယ်။ မေမြင့်စာပေက ထုတ်ဝေ ခဲ့တယ်။ ဒီစာအုပ်ငယ်လေးမှာ အခန်း(၇)ခန်း ပါဝင်တယ်။ အခန်း(၁)၊ အတွေးအကြံနှင့် အကျင့်စရိုက်မှာ သမီးလေး ပထမဆုံးတွေ့ရမယ့် စာပိုဒ်ကတော့ “လူသည် သူ၏စိတ်နှလုံးတွင် စဉ်းစားစွဲထင်ထားသည့် အတိုင်း တကယ်ဖြစ်၏ ဟူသော စကားတစ်ခုရှိသည်။ သည်စကား၏ အဓိပ္ပာယ်ကိုလဲ အလွန် နက်နဲကျယ်ဝန်းသည်။ လူတစ်ယောက်၏ စိတ်တွင် စွဲစွဲလမ်းလမ်းဖြစ်နေသော အရာတစ်ခုသည် တချိန်၌ တကယ်လက်တွေ့ အကောင်အထည် ပေါ်လာစမြဲဖြစ်သည် ဟူသော သဘောမျှ ပြောခြင်းမဟုတ်။ လူတစ်ယောက်၏ ဘဝတစ်ခုလုံး၊ သူ့ဘဝ၏ သိသာထင်ရှားသော အခြေအနေအားလုံး၊ မသိမသာ မထင်မရှားသော အကြောင်းခြင်းရာအားလုံး၊ သူ့ဘဝကံကြမ္မာ သို့မဟုတ် သူ့ဘဝတစ်လျှောက် ကြုံတွေ့ရမည့် အဖြစ်သနစ်များ၊ ကောင်းသော ဆိုးသော အလားအလာများ စသည်တို့ အားလုံးပင် သူ့စိတ်ကူးသူ့အတွေးအကြံများ၏ ဖန်တီးချက်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုလိုက် ခြင်း ဖြစ်သည်” တဲ့။

ဟော... အတွေးအကြံတွေ၊ စိတ်ကူးတွေဟာ လူတစ်ဦးရဲ့ ဘဝတစ်ခုလုံးကို ကြိုးကိုင်စီမံနေတာ တွေ့ပြီနော်။ ဦးဦးတို့ နားလည် ထားတဲ့ ကာယကံ၊ ဝစီကံဆိုတာတွေဟာ မနောက်မှာ အခြေခံတဲ့ သဘောပဲပေါ့ကွယ်။ ကံအတိုင်းဖြစ်တယ်ပြောတာ စိတ်အပြုအမူမှာ မြစ်ဖျားခံတယ်။

“လူတစ်ယောက်၏ ဘဝကို သူ၏ အကျင့်စရိုက်က ဖော်ဆောင် ဖန်တီး၏။ ထိုအကျင့်စရိုက် ဟူသည်လဲ သူ့အတွေးအကြံများ၏ စုပေါင်းရလဒ်ပင် ဖြစ်၏။

ပမာဆိုရသော် အစေ့မရှိလျှင် အပင်မရှိ။ အစေ့ရှိမှသာ အပင်တို့ပေါက်ဖွားတည်ရှိနိုင်သကဲ့သို့ လူ၏ အပြုအမူဟူသမျှသည် လဲ အတွေးတည်းဟူသော ပုန်းခိုနေသော မျိုးစေ့များမှပင် ပေါက်ရ၏။ အတွေးမျိုးစေ့မရှိဘဲ အပြုအမူ သို့မဟုတ် လုပ်ဆောင် ချက်သစ်ပင် မဖြစ်ပေါ်ပေ”

ဆရာမေမြင့်က ဒီလိုရေးထားတယ်...

“စိတ်တွင်းရှိ အတွေးအကြံတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့အား ဖန်ဆင်း၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏ သက်ရှိအဖြစ်သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ စိတ်အာရုံ၌ တည်ရှိ ခဲ့သည့် အတွေးအကြံတို့၏ စီမံဖန်တီးထားမှုများသာ ဖြစ်၏။

တစ်နေရာမှာ အခုလို ဖော်ပြထားပါသေးတယ်။

“လူသည် အတွေးအကြံ၏ အရှင်သခင်ဖြစ်သကဲ့သို့ အကျင့် စရိုက်၏ ဖန်တီးရှင်လဲ ဖြစ်၏။ ထို့ပြင် လူ့အခြေအနေ၊ လူ့ ဇာတိဝန်းကျင်၊ လူ့ဘဝကံကြမ္မာ မှန်သမျှတို့ကို ပုံသွန်း ပြုလုပ်သူ လဲ ဖြစ်ပေသည်။”

စာမျက်နှာပေါင်း ၁၀၉ မျက်နှာသာရှိတဲ့ ဒီစာအုပ်ပါးပါး ကလေးဟာ သမီးရဲ့ စိတ်ကူးစိတ်သန်းနဲ့ စိတ်သဘောထားကို အရင်က သမီး အလေးအနက်ထားတာထက် ပိုပြီး လေးနက်စေပါလိမ့်မယ်။ အရင်က နားလည်လက်ခံထားတာထက် ပိုပြီး ကြည်ကြည်လင်လင် အသိကွဲကွဲ နားလည်လာစေပါလိမ့်မယ်။ လူငယ်တွေကို တိုးတက်

မြင့်မားစေလိုတဲ့ စေတနာနဲ့ (ဆရာဝန်) ဆရာမမြင့် ဘာသာပြန်တဲ့ စာအုပ်ကောင်းလေး တစ်အုပ်ကို သမီးမေလေး ဖတ်ဖြစ်အောင် ဖတ်စေချင်ပါတယ်။ တိုတိုရှင်းရှင်းနဲ့ ထိထိမိမိရှိလှတဲ့ အရေးအသား ကလဲ နမူနာယူစရာကောင်းတယ်။ ဘာသာပြန်လိုဆိုပေမယ့် အင်မတန် ရှင်းလင်းပြေပြစ်တဲ့ စကားပြေကို တွေ့နိုင်တယ်။ သိပ် ဖတ်လို့ ကောင်းတာပဲ။

သမီးအချိန်ရတဲ့အခါမှာ ဖတ်စေလိုတဲ့ နောက်တစ်အုပ်ကတော့ လူထုဒေါ်အမာရေးတဲ့ “မန္တလေးသူ မန္တလေးသားများ” ဆိုတဲ့စာအုပ်၊ မန္တလေးလူထုပုံနှိပ်တိုက်မှာ ရိုက်တာ။ ၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလက ထုတ်ဝေခဲ့တယ်။ တန်ဖိုး ၄၀ ကျပ်လို့ ရေးထားလေရဲ့။

ခနမဂ္ဂဇင်းထဲမှာ ဆရာမကြီး လူထုဒေါ်အမာ ရေးခဲ့တဲ့ မော်ကွန်းထိုးထိုက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များအကြောင်းကို ပြန်လည် စုစည်းစည်း ပုံနှိပ်ထားတာပါ။

- ဗန္ဓုလ ဦးဆိုင်
- ဗိသုကာ ဆရာဆိုင်
- ကျောက်စာဝန် ဦးမြ
- မိုက်သူကြီး ဦးမောင်ကြီး
- အသားစားရှောင်ကြဉ်ရေး ဦးကျော်လှ
- သစ်ပင်တကာကြီး ဦးငွေ
- ဟင်္သာပြဒါး ဦးကျော်
- ကျားဘငြိမ် - အစရှိတဲ့ ကမ္ဘာ့ထိုးထိုက်၊ စံနမူနာ

ယူထိုက်တဲ့ မြန်မာလူချွန်၊ လူမွန်များအကြောင်း စိတ်ဓာတ်အင်အား တဖျပ်ဖျပ် တလက်လက် တက်ကြွစရာ ဖတ်ရပါလိမ့်မယ်။

ဟုတ်တယ်သမီး။ ကျောင်းအမကြီး ဒေါ်ဦးဇွန်း၊ ပန်းကန်သည် ဒေါ်အု၊ နဂါးဒေါ်ဦးစတဲ့ သမီးတို့ အားကျ အတုယူရမယ့် သူရဲကောင်း အမျိုးသမီး စံပြပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေလဲ ပါတာပေါ့။ အင်မတန်ထူးချွန် ထက်မြက်တဲ့ မြန်မာအမျိုးသမီးကြီးတွေကို သမီးလေး အနီးကပ် ဖတ်ရှု တွေ့မြင်ရလိမ့်မယ်။ သူတို့ရဲ့ ကြီးမားတဲ့ အားထုတ် လုပ်ဆောင်မှု၊ လုံ့လဝီရိယ၊ ဇွဲသတ္တိ၊ ဖြူစင်မြင့်မြတ်လှတဲ့ စေတနာ၊ ဖျတ်လတ် သွက်လက်တဲ့ ဉာဏ်ပညာ အမြော်အမြင်။

သမီးလေးကို ဘာကြောင့် ဒီစာအုပ်ဖတ်စေချင်တာလဲဆိုတဲ့ အကြောင်းရင်းတရား။ ဒီနေရာမှာ ဦးဦးပြောချင်ပါတယ်။ ဒီလိုလေ သမီး မေလေး-

တြိဂိုနီမေတြီ သင်္ချာဘာသာမှာ အမှတ်စက်တစ်ခုရဲ့ တည်ရှိ မှုကို အိုဆိုတဲ့ ဆုံချက်ဗဟိုမှ ဩဒိန်တံတဲ့ အက်မ်ဆက်ဇာ အကွာအဝေး နဲ့ ပြုကြတယ်မဟုတ်လား။ သမီးသိတယ်နော်။

အလားတူပဲပေါ့။

ဂရပ်မျဉ်းတစ်ခုနဲ့ တည်ရှိမှုကို ပြမယ်ဆိုရင် အလျားလိုက် မျဉ်း HORIZONTAL LINE ရယ် ထောင်လိုက်မျဉ်း VERTICAL LINE ရယ် ဆုံရာကို ပြညွှန်ရတယ် မဟုတ်လား။

ကမ္ဘာမြေပြင်ကို စိတ်မှန်းမျဉ်းနဲ့ ဆွဲသားထားတဲ့ လတ္တီတွဒ်နဲ့ လောင်ဂျီတွဒ်မျဉ်းများနဲ့ နိုင်ငံရဲ့ တည်နေရာ၊ မြို့ရွာတို့ရဲ့ တည်နေရာ တို့ ဒီဂရီ၊ မိနစ်တို့နဲ့ ပြရတယ်။ ဒီလိုမဟုတ်လား။ ဒီသဘောနဲ့ ယှဉ်ကြည့်ရအောင်။

အလျားလိုက်ဟာ ပစ္စက္ခကာလ၊ ခေတ်ပြိုင်ကာလရဲ့ ပထဝီဝင် ဒေသ အနံ့၊ ပျံ့နှံ့တည်နေပုံကို ဖော်ပြတယ်ဆိုပါစို့။ ကမ္ဘာ့ရေးရာ၊

နိုင်ငံတကာရေးရာ။ ဥရောပမှာ၊ အရှေ့အလယ်ပိုင်း ဒေသမှာ၊ အာရှနဲ့ ပစိဖိတ်ဒေသမှာ ဖြစ်ပေါ်နေတာတွေ အားလုံး အလျားလိုက် သဘောပေါ့။

ညောင်ဦးကမ်းပါးပြိုတာနဲ့ စမ္မာနဂိုရွာက နားမပေါင်ကျိုးတာနဲ့ ဘာဆိုင်လဲဆိုပေမယ့် မြန်မာပြည်မှာ ဖြစ်ပျက်နေသမျှဟာ အလျား လိုက်သဘော (ခေတ်ပြိုင်အခြေအနေ) စစ်အေးတိုက်ပွဲ နိဂုံး ချုပ်ခြင်း၊ ပထမဦးဆုံးသော ဆိုရှယ်လစ် ဆိုဗီယက် ပြိုကွဲသွားရခြင်း၊ တရုတ်၊ ဗီယက်နမ် ဆိုရှယ်လစ်နိုင်ငံများ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ဆီသို့ ရွှေ့လျားပြောင်းလဲခြင်းစတဲ့ အခြေအနေများနဲ့ အပြန်အလှန် တုံ့လှယ် ရိုက်ခတ်မှုတွေ ရှိနေတယ်။

အာရှနဲ့ ပစိဖိတ်ဒေသရှိ နိုင်ငံများ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှု နှုန်း အမြင့်ဆုံးနဲ့ (တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ) ရှေ့ကပြေးနေခြင်းစတဲ့ အချိန် ကာလ တစ်ပြိုင်တည်း ဖြစ်ပေါ်နေမှုဟာ ဦးဦးတို့ နားပိတ်ထား လို့လဲမရဘူး။ မျက်စိမှိတ်ထားလို့လဲ မရဘူး။ မြင်နေရတယ်၊ ကြားနေ ရတယ်။ ဒါတွေဟာ ဦးဦးတို့ ဘာလုပ်သင့်တယ်ဆိုတာ ဖော်ညွှန်းနေတဲ့ လှုံ့ဆော်မှုတွေပဲပေါ့။

ဒါကို HORIZONTAL APPROACH အလျားလိုက် ရှုမြင် မှုလိုဆိုရင် VERTICAL APPROACH ထောင်လိုက် ရှုမြင်ရမှာက ဒီလိုလေ-

အတိတ်ကာလနဲ့ ဆက်နွယ်မှုလို့ ပြောကြရအောင်။
နောက်ခံသမိုင်းကြောင်းလို့ ဆိုကြည့်ကြရအောင်။

အတိတ်ကာလမှသည် မျက်မှောက်ခေတ်ဆီအထိ မိမိတို့ မြန်မာအမျိုးသား၊ မြန်မာအမျိုးသမီးတွေ ဖြစ်ပေါ်ပြောင်းလဲ တိုးတက် ခဲ့တဲ့ ခရီးစဉ်ဆိုပါတော့။

ဒါက ကိုယ်လာခဲ့တဲ့လမ်းပေါ့။

ဘယ်က လာခဲ့သလဲ။ ကိုယ်လာခဲ့တဲ့ လမ်းကြောင်းကို ပိုင်ပိုင် နိုင်နိုင်သိမှသာလျှင် အဲဒီလူဟာ ဘယ်ရောက်လို့ ဘယ်ပေါက်မှာလဲ မှန်းဆနိုင်တဲ့လူ ဖြစ်တော့မပေါ့။ မိမိရဲ့ အစဉ်အလာနဲ့ အတိတ်က ဖြစ်ပေါ်တိုးတက်ခဲ့မှုကိုတော့ သိရမှာပေါ့ သမီးရယ်။

သရေခေတ္တရာ၊ ဟန်လင်း၊ ဗိဿနိုး၊ ပုဂံ၊ အင်းဝ ခေတ်ကာလ တွေကနေ ၁၉၄၈၊ ၁၉၈၈ မြန်မာတွေ လာခဲ့တဲ့ (မိမိရဲ့မူပိုင်) ယဉ်ကျေးမှုရေစီးကြောင်းကို သိအောင်၊ နားလည်အောင် လုပ်ထားကြ ရမှာပေါ့ သမီးရယ်။ ဒါက သမိုင်း။

“သမိုင်းကို ဘာလို့သင်ရသလဲ အတိုဆုံးဖြေပါ” လို့ စာရေးဆရာ မောင်သာရက မေးတဲ့အခါ သမိုင်းပါမောက္ခ ဒေါက်တာသန်းထွန်းက အခုလို ဖြေသတဲ့။ တိုတိုပါပဲ။

“မအ-အောင်လို့”

ရှင်းတယ်နော်။

အတိတ်က မှားခဲ့ယွင်းခဲ့တာတွေကို ကြည့်ပြီး သင်ခန်းစာ အော်ထုတ်မယူဘဲ မရှောင်ကွင်းတတ်ဘူးဆိုရင် အဲဒီလူက ကောင်း (အ) ရင်တော့ ခံပေါ့။

အတိတ်က သူများတွေ အောင်မြင်သွားတာ၊ ချောမောသွားတာ၊ ပြီးတုန်းတိုးတက်သွားတာ (အဲဒီ နည်းပညာတွေ၊ စည်းစနစ်တွေကို

သေသေချာချာ မလေ့လာဘဲ) မသိဘဲ ကိုယ်ထင်ရာလုပ်နေတယ် (မတွင်ကျယ်ဘူး) ဆိုရင် ဒီလူဟာ လူအပေါ့။

သမီးတို့ဟာ သမိုင်းဘာသာရပ်ကို စာသင်ခန်းထဲမှာ ဖတ်ဖို့ ကျက်ဖို့ရာနဲ့ မပြီးဘူး။ အနာဂတ်ကို ဖန်တီးတဲ့ သမိုင်းကို ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျ ပါဝင် ရေးသွားကြရမယ့် လူငယ်တွေ။ ၂၁ရာစုခေတ် မြန်မာနိုင်ငံ သမိုင်းကို ဘယ်သူ ရေးမှာလဲ။ ပြေပါအုံး။

သမီးမေလေးတို့ ရေးရမှာလေ။ လူငယ်တွေ။

(အခုလုပ်ကိုင်နေကြတဲ့ လူတွေ အိုကုန်ပြီ။ သေကုန်ပြီ။ မရှိနိုင် ကြတော့ဘူး။ ကာလ အကန့်အသတ်ကို သိရမယ်ပေါ့။)

အချို့သော ပညာရှင်တို့ရဲ့ အဆိုအရ သဘောတရားရေး ပဋိပက္ခ IDEOLOGICAL CONFLICTဟာ ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပြီ။ တစ်ကမ္ဘာလုံးရဲ့ အနေအထားကို ခြုံကြည့်ရင် စစ်အေးကာလ ကုန်လွန်သွားပြီတဲ့။ ဒါပေမဲ့ သဘောတရားရေး ပဋိပက္ခနေရာမှာ ထင်ထင်ရှားရှား အစားတိုး နေရာယူလာတာက ယဉ်ကျေးမှု ပဋိပက္ခ CULTURAL CONFLICT တဲ့။ ရေးကြတယ်။ ပြောကြတယ်။ ဖွင့်ဆိုကြတယ်။ ရှင်းပြနေကြတယ်။

ကဲ- ယဉ်ကျေးမှု ပဋိပက္ခကမ္ဘာကြီးမှာ သမီးတို့ရဲ့ မြန်မာ့ အမျိုးသား ယဉ်ကျေးမှုကို မြင့်သည့်ထက်မြင့်အောင်၊ ခိုင်မာသည့်ထက် ခိုင်မာအောင် သမီးတို့ ဘယ်လိုတည်ဆောက်ကြမှာလဲ။ သမီးမေလေး တို့ ဘယ်လို ကာကွယ်ကြမှာလဲ။

ဟုတ်ပါပြီ။ ပထမဦးဆုံး ဘယ်လို ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက် ကြမှာလဲဆိုတာ စဉ်းစားပါအုံး။ ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ကြရမယ့်

သမီးတို့ရဲ့ ယဉ်ကျေးမှု အမွေကိုကော တန်ဖိုး မွန်မွန်မြတ်မြတ် ထားကြပါရဲ့လား။ မြတ်မြတ်နိုးနိုး နားလည်လက်ခံကြပါရဲ့လား။

ဦးဦးက ချစ်လို့ပြောတာနော်။ ခွကျကျမေးခွန်းတွေကို အရွဲ့တိုက် မေးနေတာမဟုတ်ပါဘူး။

ကိုယ်လာခဲ့တဲ့ ယဉ်ကျေးမှုသမိုင်း ရေစီးကြောင်းသမိုင်းကို သေသေချာချာ ရေရေရာရာ သဘောပေါက်မှ အနာဂတ်ယဉ်ကျေးမှု ခရီးကို သမီးတို့ အောင်အောင်မြင်မြင် ပဲ့ကိုင်နိုင်မှာပေါ့။

ဘယ်လိုပဲ အနောက်လေ၊ အရှေ့လေ မုန်တိုင်းမျိုးစုံ မွေမွေ တိုက်တိုက် သမီးတို့လူမျိုးဟာ ခိုင်မာ တည်တံ့နေမှာ သေချာတယ်။

ဦးဦးအရှေ့တောင်အာရှက အတော်အခြေအနေကောင်းနေကြ ဘယ်လို့ ဆိုတဲ့ ဖွံ့ဖြိုးဆဲနိုင်ငံ (၄)နိုင်ငံကို တစ်နှစ်လောက် သွား နေဖူးပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ ရုပ်ဝတ္ထုတိုးတက်မှုတွေဟာ အားကျ စရာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကိုယ်တိုင် အားမလိုအားမရ ဆုံးရှုံးကျဆင်း နေရတဲ့ အရာကတော့ အမျိုးသားစရိုက်လက္ခဏာများ NATIONAL IDENTITY တစ်နည်းအားဖြင့် အစဉ်အလာ ယဉ်ကျေးမှုတွေ တိုက်စားမျောပါသွားမှုပါပဲ။ ပြီးတော့နိုင်ငံခြားသားများရဲ့ စီးပွားရေး လက်ဝါးကြီးအုပ်ပြီး အပေါ်စီး အသာစီး ချုပ်ကိုင်မှု။

ဒီအန္တရာယ်ကို သမီးမေလေးတို့ ကြိုမြင်တတ်ရမယ်နော်။ ဒီ ရန်စွယ်တွေကို ကာကွယ်နိုင်ဖို့ဆိုတာ မိမိရိုးရာ ယဉ်ကျေးမှုတွေကို စိမ့်ဝင်ကျေညက်ဖို့လိုပါတယ်။ နှစ်သက်မြတ်နိုးတတ်ရမယ်။

ဒီအတွက် လူထုဒေါ်အမာရေးတဲ့ မန္တလေးသူ မန္တလေးသားများ စာအုပ်ကို သမီးတို့ ဖတ်စေလိုခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ စောင့်လေမျိုးနွယ်

ဆိုတာ သမီးတို့လူနည်းစု မြန်မာများအတွက် ရှေးရှေ့နှစ်ပေါင်းများစွာက အဘိုးအဘေး မြန်မာ ပညာရှိကြီးများ မှာကြားခဲ့တာ။

မြောက်ဘက်က သန်း ၁၂၀၀ သော လူတွေလူတွေ။

အနောက်ဘက်က သန်း ၉၀၀ သော လူတွေလူတွေ။

အနောက်တောင်ဘက်က သန်း ၁၂၀ သော လူတွေလူတွေ။

အရှေ့တောင်က သန်း ၆၀ သော လူတွေလူတွေ။

သူတို့နဲ့ စီးပွားရေး ယဉ်ကျေးမှု ကူးလူးဆက်သွယ် ဆက်ဆံကြရမှာပဲ။ အစဉ်အလာနဲ့ အမျိုးသားယဉ်ကျေးမှုကို ထိန်းသိမ်းရေးမှာတော့ သမီးတို့ရဲ့ လက်ဆင့်ကမ်းတာဝန် ကျေပစေနေော်။

အလားတူဖတ်စေချင်တဲ့ နောက်စာအုပ် တစ်အုပ်ကလဲပဲ လူထုဒေါ်အမာရေးတဲ့ “ရတနာပုံ မန္တလေး၊ မန္တလေး၊ ကျွန်မတို့ မန္တလေး” ဆိုတဲ့စာအုပ်ပါ။ မဂ္ဂဇင်းတွေထဲမှာ အသက် (၈၀)ကျော် ပြီဖြစ်တဲ့ ဆရာမကြီးဒေါ်အမာ ကြိုးကြိုးစားစား ရေးသားခဲ့တာတွေ မန္တလေး ထွန်းရင်ပုံနှိပ်တိုက်မှာ ရိုက်ပြီး ထွန်းရင်စာပေက ၁၉၉၃ ခု နိုဝင်ဘာလမှာ ထုတ်ဝေခဲ့တာပါ။ ဆောင်းပါး (၁၈)ပုဒ်ပါတယ်။

“လူငယ်တွေအတွက် ဖတ်စရာလေးတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပါစေတော့ ဆိုတဲ့ စေတနာနဲ့ပါ” လို့ ဒေါ်အမာက အမှာရေးထားတယ်။ စံပယ်ဖြူ၊ မဟေသီ၊ ဓန၊ သဘင်စတဲ့ မဂ္ဂဇင်းတွေထဲမှာ ပြန့်ကျဲနေတဲ့ ဆောင်းပါး ကောင်းလေးတွေကို တစ်စုတစ်စည်းတည်းဖတ်ရမယ်။ မသိသေးတာတွေ သိရမယ်။ သာဓကတစ်ခု ကြည့်ရအောင်-

“တစ်နေ့မှ တစ်မတ်ငါးမူး လက်ခရတဲ့ အလုပ်သမားကလဲ စိတ်ဝင်အိတ်ခေါ်တဲ့ ဆန်လေးပြည်လောက်တော့ ကောင်းကောင်း

မွန်မွန် ပြာတီးသန့်စင်ပြီး လူကြတာပဲ။ ဒါဟာ ဗမာဗုဒ္ဓဘာသာတို့ရဲ့ သဒ္ဓါတရားပဲ။ အဲဒီခေတ်က ဆန် (၄)ပြည် လူတယ်ဆိုတာ မြို့နေ အနိမ့်ဆုံးအလုပ်သမားရဲ့ တစ်နေ့တာဝင်ငွေလောက်၊ တစ်နေ့ခွဲစာ ဝင်ငွေလောက် အဖိုးတန်ပါတယ်” လို့ ဆိုတယ်။

ဒါဟာ ၁၉၂၅ ခုနှစ်ဆီက လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် (၇၀) ကာလမျက်မှောက်ခေတ် ဆန်တစ်ပြည် (၄၀)ကျပ် (အနီးစပ်ဆုံးထား) လေးပြည်ဆိုတော့ (၁၆၀)ကျပ်ပဲ။ ဒီကာလက မြို့နေအနိမ့်ဆုံး အလုပ်သမားရဲ့ နေ့စားခဟာ ခုခေတ်တန်ဖိုး ၁၀၀ ကျပ်မှ ၁၆၀ ကျပ်အတွင်း ရခဲ့တဲ့သဘောပဲ။ လူနိုင်တာပေါ့။ ခုကာလမှာ နေ့စား အလုပ်သမားဟာ ၃၀ ကျပ်မှ ၅၀ ကျပ်ဆိုတော့ ပိုကျပ်တာပေါ့။ ဒါက ဦးဦးအရင်က သတိမထားမိတာကို (မသိသေးတာ) သိမြင်လာရတာ ပြောတာ။ အံ့ဩရတာရှိသေးတယ်။

“၁၃၀၀ ပြည့် အရေးတော်ပုံ ကာလကြီးကို ရောက်လာတော့ အမျိုးသားစီးပွားရေးဟာ အမျိုးသားတွေရဲ့လက်ထဲမှာပဲ ရှိရမယ်ဆိုတဲ့ မှတ်တမ်းပေါ်လာပြီး သွေးစုပ်ခြယ်လှယ်နေတဲ့ နိုင်ငံခြားသားပိုင် လုပ်ငန်းတွေအပေါ် စီးပွားရေး စစ်မျက်နှာတစ်ခုလဲ အမျိုးသားတွေက ဖွင့်လာကြတယ်” တဲ့။

အမျိုးသားစီးပွားရေးကို အားပေးနှိုးဆော်တဲ့ အဲဒီအချိန်ကာလကြီးမှာ ကစ်စီးမှ ၁၅၀-၂၀၀ကျပ်တန် ဆိုက်ကားတွေနဲ့ မယူဉ်နိုင်တော့လို့ နေကုန်စီး ၃ပဲလားပေးရတဲ့ မန္တလေးဓာတ်ရထားတုမ္မဏီကြီးဟာ လုပ်ငန်းပိတ်ပြီး ပြုတ်သွားရပါရောတဲ့။ ပေါင်နှစ်သိန်းအရင်းအနှီးနဲ့ ဗြိတိသျှကုမ္ပဏီကြီးက လုပ်ခဲ့တာ။ မန္တလေးမှာ

ဘုရင်ခံ သာဟရူးဘားနီးစ်က အခမ်းအနားနဲ့ ဖွင့်ပေးခဲ့တဲ့ DICK KERRL CO LTD OF PRESTION LONDONဆိုတဲ့ လီမိတက် ကြီးဟာ ရုံးလို့ ပြေးရပါရောတဲ့။

သမီးရေ မြန်မာတွေကို အထင်မသေးနဲ့နော်၊ ငွေနဲ့ပေါက်လို့ လဲ ကြောက်လိမ့်မယ်မထင်နဲ့၊ လူဦးရေများတယ်ဆိုပြီး ဖြံ့ခြောက်လို့ လဲ ကြောက်လိမ့်မယ်မထင်နဲ့ သိလား။

မွဲလို့လဲ အားမငယ်ဘူး။

နည်းလို့လဲ အားမငယ်ဘူး။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးတို့ခေတ်မှာ ချမ်းသာအောင် လုပ်နိုင် ကြမှာပါ။

သမီးတို့ခေတ်မှာ လူဦးရေ မနည်းတော့အောင် ရှိလာမှာပါ။ ဟုတ်ပါတယ် သမီးရဲ့ သိပ်သေချာတာပေါ့၊ ကြည့်လေ-

“ကျွန်ုပ်တို့ခေတ်၏ အကြီးကျယ်ဆုံး တွေ့ရှိချက်ကား လူသည် အတွေးအကြံကို ပြောင်းလဲခြင်းဖြင့် မိမိဘဝကို ပြောင်းလဲပစ်နိုင်သည် ဟူသောအချက်ပင် ဖြစ်၏။”

ဝီလျံဂျိမ်းစ် (၁၈၄၂-၁၉၁၀)

ဦးဦးရဲ့စာကို ဒီနေရာမှာ နိဂုံးချုပ်လိုက်မယ်။ ဆရာဖေမြင့် (ဘာသာပြန်) ရေးထားတဲ့ “သင့်စိတ် သင့်အတွေးအကြံများ အတိုင်းသာ” ဆိုတဲ့စာအုပ်၊ လူထုဒေါ်အမာရဲ့ “မန္တလေးသူ၊ မန္တလေး သားများ” ဆိုတဲ့ စာအုပ်နဲ့ “ရတနာပုံမန္တလေး၊ မန္တလေး၊ ကျွန်ုပ်တို့ မန္တလေး” ဆိုတဲ့စာအုပ်တို့ကို သမီးလေး ဖတ်ကြည့်လိုက်စမ်းပါလို့ တိုက်တွန်းချင်ပါတယ်။ မှတ်မိတယ်နော်။

သမီးတို့ရဲ့ အနာဂတ်ဟာ ဒီစာအုပ်တွေပတ်မိတဲ့ အကျိုးကြောင့် ပိုမိုပြီး ဂုဏ်ရောင် ထွန်းပြောင် တောက်ပ လာလိမ့်မယ်ဆိုတာ ဦးဦး ယုံကြည်ထားပါတယ်။

ချစ်သောဦးဦး
ချစ်နိုင် (စိတ်ပညာ)

သမိုင်းကို ဘာကြောင့် သင်ရသလဲဆိုရင်
မ အ အောင်လို့ပဲ။

ဒေါက်တာသန်းထွန်း
သမိုင်းပါမောက္ခ

ရှက်ပြုံးထဲက သင်ခန်းစာ

အခန်း(၄)

ရှက်ပြုံးထဲက သင်ခန်းစာ

ချစ်သမီးမေလေး

ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ

စာရေးဆရာ ချစ်စံဝင်းရေးတဲ့ “ရှက်ပြုံး” ဆိုတဲ့ သူ့ရဲ့ ၃၆ အုပ်မြောက် စာအုပ်၊ ၁၉၉၃ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလက ထုတ်ဝေခဲ့တယ်။ သမီးမေလေး ဖတ်ကြည့်ပြီးပြီလား။ ဦးဦးကတော့ စာရေးဆရာ ချစ်စံဝင်းရဲ့ ပင်တိုင် စာဖတ်ပရိသတ်ဆိုတော့ အဲဒီစာအုပ်ကလေး ကို အမြီးပြန် ခေါင်းပြန် ဖတ်လို့ပြီးပြီ။

သမီးမေလေး မဖတ်ရသေးရင် ဖတ်ကြည့်သင့်ပါတယ်။

ရှက်ပြုံးဆိုတဲ့စာအုပ်ရဲ့ အခန်း(၁)၊ ရှက်ပြုံးဆိုတဲ့ ပထမဦးဆုံး အခန်းမှာ ဘွားခနဲတွေ့လိုက်ရတဲ့ စာပိုဒ်က ဒီလိုစတယ်။

“ကျွန်တော့်တွင် ပက်ဂျိန်းဆိုသော အမေရိကန် မိတ်ဆွေ တစ်ဦးရှိ၏။ သူကသဘောကောင်း၍ ပျော်ရွှင်စွာနေတတ်၏။ သူသည် မြန်မာနိုင်ငံသို့ ရေနံတူးအဖွဲ့များနှင့် ရောက်ရှိလာပြီး သူ့အလုပ်က ရဟတ်ယာဉ်မောင်းသော အလုပ်ဖြစ်၏။

သူသည် စစ်ကိုင်းတိုင်း ပုလဲမြို့တွင် မြန်မာအမျိုးသမီးလေး မတင်တင်လှိုင်နှင့်တွေ့၍ မေတ္တာသက်ဝင်ချစ်ခင်ကြပြီး နှစ်ဦး သဘော တူ ထိမ်းမြားလက်ထပ်ခဲ့ကြ၏။ တင်တင်လှိုင်ကတော့ မစ္စတာပတ်ကို မည်မျှလောက် ချစ်သည်မချစ်သည်ကိုကား ကျွန်တော်မသိ။ သို့သော် ပက်ဂျိန်းကတော့ တင်တင်လှိုင်ကို တာနောယကွဲကဲ့သို့ ဆီးဖြူဖန်ခါး ငုံထားမတတ် ချစ်ပါသည်ဟုဆို၏။ ပက်က ထောင်ထောင် မောင်း မောင်း။ အရပ်က ခြောက်ပေလောက်ရှိ၍ မတင်တင်လှိုင်က သေးသေး လှုပ်လှုပ်၊ အရပ်က ငါးပေလောက်သာရှိမည်။ ပက်သည် တင်တင်လှိုင် ထက် ခေါင်းတစ်လုံးပိုနေ၏။

မတင်တင်လှိုင်က သေးရကွေးရသည့်အထဲ ချူချူချာချာလည်း ရှိ၏။ သူက ကျောက်ကပ်ရောဂါလည်းရှိသည်။ သို့သော် မတင်တင်လှိုင် သည် ချစ်စရာမျက်နှာလေးရှိသော အညာသူမလေးဖြစ်၏။

မစ္စတာပက်ဂျိန်းကို ကျွန်တော်သည် မတင်တင်လှိုင်နှင့် လက်ထပ်ပြီးမှ သိခဲ့၏။ သူတို့ ဘယ်ပုံဘယ်နည်းတွေ့ခဲ့သည်။ ဘယ်ပုံဘယ်နည်း မေတ္တာမျှခံကြသည်ကို ကျွန်တော် လုံးစေ့ပတ်စေ့ မမေးမိ။ မစ္စတာပက်က ထိုင်းနိုင်ငံ ပတ္တယာမြို့ကလေးတွင် အခြေချ ကာ မတင်တင်လှိုင်အားလည်း ပတ္တယာသို့ခေါ်သွား၏။ ပက်က ပတ္တယာမှ မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပြန်လာလျှင် သူနှင့်အတူ မြန်မာပြည်သို့

မရောက်ဖူးသော နိုင်ငံခြားဧည့်သည် သုံးလေးယောက်ကို စုစည်း၍ ခေါ်လာတတ်၏။ ထို့နောက်ဧည့်သည်များအား မြန်မာနိုင်ငံသည် မည်မျှသာယာကြောင်း၊ မည်မျှအေးချမ်းကြောင်းကို သူက ပြသ ပြောဆိုတတ်၏။ ခေါ်လာသောဧည့်သည်များကို ကျွန်တော်တို့စုပေါင်း ဖွင့်လှစ်ထားသော ၅၅ အင်းယားမြိုင်ရှိ ASIA VILLA ဟိုတယ် လေးတွင် လာထား၏။ မတင်တင်လှိုင်ကိုယ်တိုင်ကလည်း အေရှီလာ တွင် အစုရှယ်ယာထည့်ဝင်သည်။

တလောကတော့ သူတို့ဇနီးမောင်နှံက သားဦးလေးကို ဖွား မြင်သည်။ သားဦးလေးဖွားတော့ အပျော်ဆုံးသောသူမှာ မစ္စတာပက် ဖြစ်သည်။ သူသည် သားဦးလေးရသည်ကို ပျော်၏၊ တပြုံးပြုံးရှိ၏။ သားလေးက မြန်မာလေးနှင့် မတူဘဲ အမေရိကန်လေးနှင့်တူ၏။”

သမီးလေးဖတ်ရတော့ ဘယ်လိုခံစားရလဲ ဟင်။

ဦးဦးတော့ စာအုပ်ကို ဆက်မဖတ်နိုင်ဘဲ ခဏလေးရပ်ပြီး ဟိုး အဝေးကို ငေးမျှော်ကြည့်ရင်း တွေးတောနေမိတော့တယ်။

အင်္ဂလိပ် မျက်နှာဖြူလူမျိုးနဲ့ရခဲ့တဲ့ မြန်မာအမျိုးသမီးက မွေးလာ တဲ့ ဗိုလ်ကပြားလေးတွေ နောက်နောင်မှာ နည်းသွားမလား။ များလာ မလား။ အမေရိကန်မျက်နှာဖြူလူမျိုးတွေနဲ့ မြန်မာမိန်းကလေးနဲ့ ရပြီး မွေးလာမယ့် ဗိုလ်ကပြားလေးတွေ နောက်နောင်ကာလမှာ ပိုနည်း လာမလား။ ပိုများသွားမလား။

တရုတ်ကပြား၊ ကုလားကပြားတွေကကော အရင်နဲ့စာရင် တိုးလာမလား၊ လျော့သွားမလား။

မြန်မာတွေ၊ မွန်တွေထက်ပိုစောပြီးတော့ မြို့ပြနိုင်ငံတွေတောင် ထူထောင်နိုင်ခဲ့တဲ့ “ပျူနိုင်ငံ၊ ပျူလူမျိုး” ဆိုတာ ရာဇဝင်ထဲမှာပဲ သူ့ကိုထားရစ်ခဲ့ရပြီ။ ပျူဆိုတာ လူမျိုးကော စာပေကော ပျောက်ဆုံး ကွယ်ပသွားပြီ။ လူမျိုးပျောက်သွားပြီ။

သရေခေတ္တရာ၊ ဟန်လင်း၊ ဗိဿနိုး၊ မြေအောက်ကို ရောက် သွားခဲ့တဲ့ ပျူမြို့တော်ကြီးတွေ။

ကမ်းယံဆိုတဲ့ လူမျိုးတွေကော.....။

သက်ဆိုတဲ့ လူမျိုးတွေကော.....။

သက်ဆိုတဲ့လူမျိုးကဆင်းသက်လာတဲ့ လူမျိုးစုလို့ ပညာရှင်အချို့ က ယုံကြည်ကြတဲ့ ချက္ကမာဆိုတဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် (ရှေးခေတ်က ဦးဦးတို့ မြန်မာများရဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုနဲ့ ယခုထိရှိနေကြတဲ့) လူမျိုးတစ်မျိုးဟာ ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်နိုင်ငံထဲက လူမျိုးရေး၊ ဘာသာရေး ဖိနှိပ်ခွဲခြားမှုတွေကို ဒုက္ခအမျိုးမျိုး ခံစားရလွန်းတဲ့အတွက် အိန္ဒိယနိုင်ငံ ပိုင်နက်ထဲကို ပြေးဝင်ခဲ့လှုံနေကြရပြီး အိုးမဲ့အိမ်မဲ့ အတိဒုက္ခကပ်ဆိုက် နေကြတာ (၅)သောင်းလောက်ရှိသတဲ့။ ကုလသမဂ္ဂက ကူညီဖို့ လေ့လာနေဆဲပါ။

ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၁၀၀၀ ကျော်က မြန်မာပြည်ရဲ့ မြေပြင် တစ်နေရာမှာ နေထိုင်ခဲ့ဖူးတဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာ “သက်” ဆိုတဲ့ ရှေးဟောင်း လူမျိုးတစ်စုဟာ အခုအခါမှာ ပြေးစရာမြေမရှိအောင် အငတ်ငတ် အပြတ်ပြတ် အနှိပ်စက်ခံနေရတဲ့ ခိုကိုးရာမဲ့ဘဝမျိုးနဲ့ ချက္ကမာလူမျိုး ဆိုပြီး ဖြစ်နေရာပြီလား။

သတ္တန္တရ ကပ်ဆိုးဆိုက်ပြီး သွေးအလူးလူး အလောင်းတွေ ပြန်ကြံနေတဲ့ ကျေးရွာတွေ။

ဒုဗ္ဗိက္ခန္တရ ကပ်ဆိုး ဆိုက်ပြီး စားစရာမရှိ။ သောက်စရာမရှိ။ အရိုးပေါ်အရေတင်ပြီး မျက်တွင်းဟောက်ပက်နဲ့ ကလေးငယ်တွေ၊ ထဘီရင်ရှားနဲ့ သားသည်အမေတွေ။

ရောဂန္တရကပ်ဆိုးဆိုက်လို့ အရေပြားအနာရောဂါ၊ ဝမ်းရောဂါ၊ အာဟာရ မပြည့်ဝလို့ အထွေထွေအပြားပြား ခံစားကြရတဲ့ ရောဂါ အမျိုးမျိုးတွေရဲ့ နှိပ်စက်မှုကို အလူးလူးအလဲလဲ ရင်စီးခံရတဲ့ အဖြစ် တွေ။

လူမျိုးတစ်မျိုးဟာ အင်အားနည်းပြီဆိုမှတော့ ဘယ်သူကမှ နေရာလည်းမပေးဘူး၊ လေးလည်းမလေးစားဘူး။ မဇော်သူသေ တော်သူနေဆိုတဲ့ တောဥပဒေသ LAW OF JUNGLE နိုင်ရာစား လူသဘာဝ လောကမြေအပြင်မှာ လဲသွားပြီဆိုရင် ပြန်ထူဖို့ ထဖို့ ဆိုတာ အင်မတန်ခက်ခဲပါကလား။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက ဂျာမနီနာဇီပါတီက သေနတ်တွေ၊ အမြောက်တွေနဲ့ ပစ်သတ်လို့ မနိုင်လောက်အောင် များပြားလှတဲ့ လူမျိုးတွေကို အစုလိုက်၊ အုပ်စုလိုက် အဆိပ်ငွေ့စက်ရုံကြီးထဲ သွင်း ထည့်ပြီး သတ်ခဲ့တယ်။ အလောင်းတွေဟာ ကျင်းကြီးကျင်းကြီးတွေ ဆင့်လောက်အောင် စုပုံများပြားနေခဲ့တာပဲတဲ့။ အနီးစပ်ဆုံး ခန့်မှန်းရရင် လူမျိုး ၆ သန်းကျော်လောက် အသတ်ခံခဲ့ရသတဲ့ကွယ်။ သမီးမေ သားရေ၊ ကြက်သီးထစရာအရေအတွက်ပါ။ ၆၀၀၀၀၀၀ ရဲ့ လူ့ အသက်ကို သုတ်သင်ခဲ့ကြတာ။ အရိုးတွေတောင်လိုပုံတာပေါ့။

ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုဆိုတာ စစ်ဆိုတဲ့ဝေါဟာရမှာတော့ ကမ်းကုန်တာပဲသမီးရေ။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးမှာမှ ရက်စက်ကြမ်း ကြုတ်လှပြီ အောက်မေ့တာ။ ဒီဘက်ခေတ် နယ်ချဲ့ကျူးကျော်သူများ ရဲ့ စစ်အေးကာလအတွင်း ကန့်သတ်စစ်ပွဲများမှာလည်း ဆင်ကျီစားရာ ဆိတ်မခံသာ၊ အများကြီးသွေးပျက်စရာ ကြုံတွေ့ခဲ့ရတာပဲ။

၁၉၆၄-၁၉၇၅ ဆိုတဲ့ ၁၀နှစ်ကာလအတွင်း အမေရိကန်စစ်တပ် တွေ ဗီယက်နမ်နိုင်ငံအတွင်း ဝင်ရောက်စစ်တိုက်ခဲ့ကြတာ။ ဗီယက်နမ်/ ဗီယက်ကောင်း စစ်သားပေါင်း တစ်သန်းကျော် ကျဆုံးသေဆုံးခဲ့ ရတယ်။ စစ်နဲ့မဆိုင်တဲ့ အရပ်သူအရပ်သား ဗီယက်နမ်လူမျိုးပေါင်း သုံးသန်းကျော် သေဆုံးခဲ့ကြရတယ်။

ဒီ ၁၀နှစ်အတွင်းမှာပဲ လက်ပြတ်၊ ခြေပြတ်၊ မျက်စိကွယ် ဦးနှောက်ပျက် စသည်ဖြင့် လူစဉ်မမီ ဒုက္ခိတဘဝ ရောက်သွားကြတဲ့ ဗီယက်နမ်လူမျိုးပေါင်းကလည်း သုံးသန်းခွဲကျော်ကျော် ရှိခဲ့တယ်။ ၃၅၀၀၀၀၀ ရှိတဲ့ ခိုကိုးရာမဲ့သူတွေရဲ့ ဒုက္ခ။

ကြည့်စမ်း မေလေးရယ်- ကိုယ့်ရေကိုယ့်မြေပေါ်မှာ ဆက်ပြီး လူမျိုးတစ်မျိုးရယ်လို့ ရပ်တည်နေနိုင်အောင် ကာကွယ်ခုခံရတာ လူဦးရေ ၄သန်းရဲ့ အသက်သွေးနဲ့ပေးပြီး တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ရတယ်။ လူဦးရေ ၃သန်းခွဲရဲ့ ဒုက္ခိတဘဝ ကျရောက်ရတဲ့အထိ ဆန့်ကျင်တွန်းလှန်ခဲ့ ကြရတယ်။

ဗီယက်နမ်စစ်ပွဲပြီးဆုံးခဲ့ရာ အနှစ် ၂၀ ကြာခဲ့တော့ အမေရိကန်တွေ ဗီယက်နမ်နိုင်ငံကို လာလည်ကြတယ်။ ကမ္ဘာလှည့် ခရီးသည်အဖြစ်နဲ့ ဝင်လာပြီး လည်ကြည့်ကြတယ်။ သူတို့အထ

စိတ်ဝင်စားတဲ့ တစ်နေရာက လူသတ်ပွဲဖြစ်ခဲ့တဲ့ရွာ။ (ဆွန်မေကျေးရွာ ဝဲ)။

ဗီယက်နမ်ရွာသူရွာသား၊ ကလေးလူကြီးမကျန် အားလုံးပေါင်း ၅၀၀ကျော်ကို ရက်ရက်စက်စက် ရမ်းရမ်းကားကား ပစ်သတ်ထားခဲ့ တဲ့ နေရာ။ ဘာလက်နက်မှ မရှိတဲ့ ရွာသူရွာသားတွေကို အမေရိကန် စစ်သားတွေက အစုလိုက် အပြုံလိုက် ပစ်ခတ် သတ်ဖြတ်ခဲ့တာသမီး ရယ်။ ရွာသူရွာသား ၅၀၄ ယောက် သေဆုံးခဲ့တယ်။ တရားသလား မတရားဘူးလား၊ မှားသလား၊ မှန်သလား၊ စဉ်းစားသာကြည့်ပေတော့ ပေါ့။ သွေးအိုင်ထဲမှာ သွေးအလူးလူးနဲ့ ငိုကျွေးနေတဲ့ ဒဏ်ရာရ ကလေး ငယ်ကို အမ်-၁၆ မောင်းပြန်ရိုင်းဖယ်နဲ့ ချိန်ရွယ်ပြီး ပစ်ခတ်နေတဲ့ အမေရိကန်စစ်သားရဲ့ မျက်လုံးကိုကြည့်စမ်း။ ခူးသွပ်နေသလို ပြူးကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေတာ တွေ့ရလိမ့်မယ်။ အရှေ့တိုင်းသား အသားဝါ အသားညိုတွေဟာ တို့ထက် အောက်တန်းကျတဲ့၊ တစ်ဆင့် နိမ့်တဲ့ မွန်ဂိုလို့က်တွေ၊ ငါတို့ အနောက်နိုင်ငံသားတွေကသာလျှင် အထက်တန်းကျတယ်၊ အစစအရာရာ အဆင့်အတန်းမြင့်တယ်လို့ အခြေခံသဘောထားရှိနေကြတဲ့ လူမျိုးတွေရှိနေသေးတယ်။ မျက်နှာဖြူလည်းပါတယ်။ နီရိုးလည်းပါတယ်။ သူတို့နိုင်ငံသာလျှင် အထိပ်သီးနိုင်ငံကြီးဆိုပြီး နေရာတကာ စွာကျယ်စွာကျယ် လုပ်ချင်တဲ့ ဝါသနာ ရှိနေတာမျိုး။ သမီးတစ်နေ့မှာ တွေ့လာရပါလိမ့် မယ်။

“လူလူချင်း စာနာထောက်ထားတဲ့ အသိစိတ်ဓာတ်နဲ့ ဆက်ဆံ ပါမည်”လို့ ဦးဦးတို့ငယ်ငယ်က နေ့စဉ်သစ္စာအဓိဋ္ဌာန် ရွတ်ဆိုခဲ့ကြ သတယ် သမီးရယ်။ အသည်းထဲမှာ အခုအအထိ ရှိနေပါတယ်။

ဦးဦးတို့ လူမျိုးဟာ ရိုးလည်းရိုးလွန်းကြတယ်။

ဦးဦးတို့လူမျိုးဟာ သူတစ်ပါးအပေါ်လည်း မတင်စီးချင်ကြဘူး။
မတရားသဖြင့် အမြတ်ထုတ်တာ လူလည်ကျတာမျိုးကိုလည်း
မလုပ်ချင်ဘူး။ ပြောင့်မှန်ကြတာကိုး။

ဟုတ်ပါပြီ။ အနိုင်မယူချင်ရင်နေပါ။

လူမျိုးလူမျိုးချင်း၊ နိုင်ငံနိုင်ငံချင်း စီးပွားရေးရာ၊ ပညာရေးရာ
ကိစ္စတွေမှာ ပြိုင်ရပြီ ယှဉ်ရပြီ၊ သူ့အသာကိုယ်အသာ မက်ပြိုင်လှပွဲ
လွန်ဆွဲကြရပြီဆိုတော့...။

အနိုင်မယူချင်တဲ့ ဦးဦးတို့လူမျိုးဟာ အရာရာမှာသာ အရှုံးပေး
နေမယ်ဆိုရင်ဖြင့် ရင်လေးစရာပါလားကွယ်။

မျက်ခွံနဖူးရိုးမောက်မောက်၊ နှာခေါင်းကြီးကြီး ရှည်ရှည်
ကောက်ကောက် မစ္စတာပက်ဂျိမ်းဆိုတဲ့လူနဲ့ ထိုင်းအင်္ကျီအဆင်မျိုး
ဝမ်းဆက်ဝတ်ဆင်ထားပြီး အညာသူမရုပ် မပျောက်လှတဲ့ မတင်တင်
လှိုင်တို့ ဇနီးခင်ပွန်း ဓာတ်ပုံတွေကိုကြည့်ရင်း ဦးဦးဟာ သက်ပြင်းသာ
အခါခါချနေမိတော့တယ်။

“ပက်နှင့်လက်ထပ်ပြီးတော့ အမေရိကန် မိတ်ဆွေများက
မတင်တင်လှိုင်အမည်ကို ခေါ်ရခက်၍ လက်စလီဂျိန်းဟု အမည်ပေး
ထား၏”တဲ့။

လက်စလီဂျိန်းလို့ ခေါ်ကြရပြီပေါ့။ တစ်ခါက အညာဒေသမှ
မတင်တင်လှိုင်ရယ်နော်။

“ပက်သည် စစ်ကိုင်းတိုင်း ပုလဲမြို့နယ်အတွင်း၌ ရေနံရှာဖွေရေး
လုပ်ငန်းအပြီး ပုလဲမြို့နယ်အတွင်းသို့ သွားလည်ရာ မတင်တင်လှိုင်
ကို တွေ့၏။ မတင်တင်လှိုင်က ရန်ကုန်မှ ပုလဲသို့ သူ၏ဘကြီးတော်သူ

အိမ်သို့ လာလည်နေခြင်းဖြစ်သည်။ မတင်တင်လှိုင်က နိုင်ငံခြားသား
တစ်ဦးကိုတွေ့တော့ တွေ့အမခံဘဲ ရှက်ရှက်ဖြင့် အိမ်ထဲသို့ ဝင်ပြေး
၏။ သို့သော်လည်း ရိုင်းသည်ဟု ထင်မှာစိုး၍ ရှက်သည်ကြားမှပင်
ပက်ဂျိမ်းအား ပြုံးပြ၍ နှုတ်ဆက်ခဲ့၏။ ရှက်ရှက်နှင့် ခေါင်းလေးငုံကာ
ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်သော အညာသူမလေးတစ်ယောက်၏ အပြုံးကို
မစ္စတာပက်ဂျိမ်းက တမ်းတမ်းစွဲ ဖြစ်သွား၏။ နောက်တစ်နေ့တွင်
မတင်တင်လှိုင်နေသော မတင်တင်လှိုင်၏ ဘကြီးတော်သူအိမ်သို့
သွားလည်ပြန်၏။ မတင်တင်လှိုင်၏ ရှက်ပြုံးကလေးပြုံးတာကို
ထပ်တွေ့ရာမှ မတင်တင်လှိုင်ရန်ကုန်အပြန်တွင် ပက်ဂျိမ်းလည်း
ရန်ကုန်အထိ လိုက်လာပြီး လေးငါးလအကြာတော့ မတင်တင်လှိုင်
၏ မိခင်ကြီးထံတွင် လက်ထပ်ခွင့်တောင်း၏။

မိခင်ကြီးနှင့် ညီအစ်ကိုမောင်နှမတို့က နိုင်ငံခြားသားဖြစ်၍
မပေးစားနိုင်ဟု အတိအလင်း ငြင်းဆိုရာ မစ္စတာပက်ဂျိမ်းက မင်းကုသထုံး
နှလုံးမူကာ ဆက်ကြိုးစားခဲ့၏။ မြန်မာမိတ်ဆွေများ၊ လုပ်ငန်းမှ
တာဝန်ရှိသူများမှတစ်ဆင့် မတင်တင်လှိုင်၏ မိခင်ကြီးအား တကယ့်
မေတ္တာစစ် မေတ္တာမှန်နှင့် မေတ္တာထားတာဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြရာ
မတင်တင်လှိုင်အားလည်း မိမိမေတ္တာကိုရှင်းပြရာမှ နောက်ဆုံး
မစ္စတာပက်ဂျိမ်း၏ မေတ္တာကိုလက်ခံကာ လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်
သည်ဟု ဆိုပါ၏။

ကျွန်တော်သည် မစ္စတာပက်ဂျိမ်း ရှင်းပြသည်ကို စိတ်ဝင်စား
စွာ နားထောင်မိ၏။ သူ၏ မေတ္တာဓာတ်လမ်းတွင် စိတ်ဝင်စားစရာတွေ
ပါနေ၏။ မစ္စတာပက်ဂျိမ်းသည် တစ်ကမ္ဘာလုံးသို့ လှည့်လာခဲ့ရာ

သူသည် ပတ္တယာကမ်းခြေ၊ ဂျွန်တီယမ်ကမ်းခြေ၊ ဩစတြေးလီးယားနှင့် အမေရိကန် ဖလော်ရီဒါ ကမ်းခြေတို့တွင် မိန်းကလေးများနှင့် တွေ့ဆုံရသော်လည်း သူ၏နှလုံးသားမေတ္တာသည် နီးကြားခြင်း မရှိခဲ့။ မြန်မာအမျိုးသမီးကလေး မတင်တင်လှိုင်၏ ရှက်သွေးဖြာနေသော အပြုံး၊ ရှက်ပြုံးကို တွေ့ရသောအခါမှ သူ၏မေတ္တာသည် လူးလွန် ရှင်သန်လာခဲ့သည်ဟုဆို၏။”

အခန်း (၁၈)ခန်းနဲ့ ရေးဖွဲ့ထားတဲ့ ရှက်ပြုံးဆိုတဲ့ စာအုပ်ထဲက ပထမဆုံး အခန်း(၁) ရှက်ပြုံးဆိုတဲ့အထဲက စာပိုဒ်တွေဟာ ဦးဦးရဲ့ နှလုံးသားကို လှုပ်ယမ်း တုံ့ခါစေခဲ့တယ်သမီးရယ်။

သံဝေဂဆိုတဲ့ ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်းကို ဖြစ်စေခဲ့ပါတယ်။ ဦးဦးမှာ သမီးမေလေးနဲ့ အရွယ်တူ ၁၅နှစ် ၁၆ နှစ်အရွယ် သမီးလေး နှစ်ယောက် မွေးထားတာ သမီးသိတယ်နော်။ ဒီသမီးလေးတွေသာ နိုင်ငံတကာကို ပညာရှာရင်း စီးပွားရှာ ရင်း နိုင်ငံခြားသားတစ်ယောက်နဲ့ ညားခဲ့သော်...။

ဆရာချစ်စံဝင်းက ထိုင်းနိုင်ငံ၊ ကမ္ဘောဒီးယားနိုင်ငံ၊ မလေးရှား နိုင်ငံ၊ စင်ကာပူနိုင်ငံစတဲ့ အရှေ့တောင်အာရှ နိုင်ငံအတော်များများကို အခါခါ အခေါက်ခေါက် ရောက်ဖူးခဲ့တယ်။ သနပွင့်မြို့နယ်၊ ရစ်ကံကြီး ကျေးရွာဇာတိ ဆရာဟာ ထိုင်းနိုင်ငံရဲ့ မြို့ပြနဲ့ ကျေးလက်ကို သူ မြင်တွေ့ခဲ့တာ ရေးပြထားတယ်။

“ဗန်ကောက်မြို့ကြီး ဘယ်လိုဖြစ်နေနေ နော်အော့ရွာလေးသည် အရှက်အကြောက်နှင့် ဖြစ်၏။ ရန်ကုန်မြို့ကြီး ဘယ်လိုဖြစ်နေနေ ရစ်ကံကြီးရွာတွင် အရှက်နှင့် အကြောက်နှင့်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည်

ကျေးလက်အလှ၊ ကျေးလက်၏သဘာဝများကို ဂုဏ်ယူနေစဉ် ကျွန်တော်ရွာ၊ ကျွန်တော်တို့ အိမ်သားမှ ဗီဒီယိုရုံသို့ သွား၍ သတိရ၏။ ကျွန်တော်တို့ရွာတွင် ဗီဒီယိုရုံ ၄-ရုံ ရှိသည်ဟုဆို၏။ သင်းတို့သည် ကျေးလက်၏ အနာဂတ်အတွက် စိတ်ဆင်းရဲစရာဖြစ်၏။ ရွာ၏ ပင်ကိုစရိုက်များကို ဗီဒီယိုရုံများက ဖျက်ဆီးနိုင်၏။ ယခုပင် ဖျက်ဆီး လျက်ရှိနေပြီး နော်အော့တွင် ဗီဒီယိုရုံရှိလားဟုမေးတော့ အိမ်တိုင်းတွင် တိဗ္ဗီရှိနေသည်။ တစ်ပြိုင်နက် လိုင်း ၆ လိုင်းလောက် ဖွင့်၍ရ သောကြောင့် ကျွန်တော်တို့ရွာများကို ဗီဒီယိုရုံဖွင့်၍ ပြရန် မလိုဟု ဆိုပါ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ရွာဈေးဆိုင်ကလေး တစ်ဆိုင်သို့ဝင်ကာ ဈေးများကို စနည်းနာကြည့်၏။ အားလုံးပစ္စည်းများသည် မြန်မာနိုင်ငံ ထက် သုံးဆမှ လေးဆအထိ မြင့်နေ၏။ သို့သော် ဗန်ကောက်ဈေး နှင့် နော်အော့ရွာဈေးသည် ဘာမျှခြားနားခြင်းမရှိ။ ကျေးလက်နှင့် မြို့ ကွာခြားချက်သည် သိပ်မရှိလှ။ ထိုရွာမှာ လူရွယ်ပိုင်းများတွင် ဥရောပနှင့် အရှေ့အလယ်ပိုင်း၊ ဂျပန်၊ ကိုရီးယားသို့ရောက်ပြီး ပြန်လာခဲ့သူများလည်းရှိ၏။ သူတို့သည် နော်အော့ရောက်တော့လည်း နော်အော့ရွာသားလိုပင်ဖြစ်၍ နိုင်ငံခြားမှ ပြန်လာသူဟုပင် မထင်ရ။ ပြောပြမိတ်ဆက်မှပင် သိရ၏။ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာလို မိမိနိုင်ငံခြားမှ ပြန်လာသူဟု သိသာစေရန် ကိုးရီးယားရား ဝတ်ပြစားပြခြင်းမျိုး မရှိကြ။

နော်အော့သည် ထိုင်းလူမျိုးတို့၏ ရိုးရာဓလေ့ထုံးတမ်းများကို ယနေ့တိုင် ထိန်းသိမ်းထားဆဲဖြစ်သည်။ ထိုင်းကျေးလက်တွင် ဓာတ်

မီးတိုင်များ၊ တယ်လီဖုန်းနှင့် ကတ္တရာလမ်းများ၊ ကျေးရွာအရောက် ခရီးပေါက်နေသော်လည်း ကျေးလက်သူလေးသည် ရှက်ရကောင်း၊ ကြောက်ရကောင်းမှန်းသိနေဆဲဖြစ်၏။ ရှက်လျက်၊ ကြောက်လျက်ပင် ရှိကြ၏။ ဝင်ဒီကို ဓာတ်ပုံရိုက်လို၍ ရပ်ပေးစမ်းပါဟုဆိုတော့ ဝင်ဒီရှက်သွားပုံ၊ ငြင်းလိုက်ပါက ဧည့်သည်အပေါ် ဧည့်ဝတ်မကျေမည် စိုးပုံ၊ ထိုခဏတွင် ဝင်ဒီဘာမျှ မဆုံးဖြတ်နိုင်ဘဲ ရှက်သွေးဖြာသွား ပုံတို့က နော်အော့ရွာ၏ ညနေခင်း တိမ်တောက်ချိန်တွင် ကျွန်တော် မတော်တဆ တွေ့လိုက်ရသော အလှများဖြစ်ပါ၏။ ထိုအလှသည် အရှေ့တိုင်း အလှဖြစ်ပါ၏။ ဝင်ဒီ၏အလှဖြစ်ပါ၏။ ဝင်ဒီ၏ အလှသည်ပင်အရှေ့တိုင်းအလှဖြစ်၏။ ဝင်ဒီ၏ဒီလိုအလှမျိုးကို ပတ္တယာကမ်းခြေတွင် ပြန်လည်ဝင်စားနိုင်ပါစေ။”

ရှက်ပြီးထဲမှာ တွေ့လိုက်ရတဲ့စာရေးဆရာရဲ့ အာဘော်ကိုတော့ အခန်း (၅) သူတော်စင်မလေး ကစွန့်အကြောင်း ရေးပြထားတာရဲ့ နိဂုံးမှာ တွေ့လိုက်ရတယ်လို့ ထင်မိတယ်။ ဆရာချစ်စံဝင်းက-

“တကယ်တော့လည်း အရှေ့တိုင်း၏ ပင်ကိုသဘာဝသည် သိမ်မွေ့သည်။ ယဉ်ကျေးသည်။ အရှက်အကြောက်ရှိကြသည်သာ ဖြစ်၏။ အရှေ့သည်အနောက်နှင့်မတူပေ။ အနောက်၏ ယဉ်ကျေးမှု လွှမ်းမိုးခံရသော အရှေ့ဒေသများသည် အသွင်မတူသော ယဉ်ကျေးမှု တို့ကြောင့် အရှက်တရား၊ အကြောက်တရားများ ကွယ်ပျောက်ခဲ့ရ၏။ မြန်မာနိုင်ငံသည် ထိုင်းနိုင်ငံ၏အတွေ့အကြုံကို သတိကြီးစွာ ထား ကြရမည်ဖြစ်သည်။

ထိုအတွေ့အကြုံမျိုးသည် မိမိကိုယ်တိုင် တွေ့ကြုံမှမဟုတ်။ သူတစ်ပါး၏ အတွေ့အကြုံနှင့်ပင် လုံလောက်၏။ ထို့ကြောင့် အနောက်တိုင်း တေးဂီတ၊ အနောက်တိုင်းအက၊ အနောက်တိုင်း၏ ယဉ်ကျေးမှုတို့ကို ကျွန်တော်တို့သည် သတိကြီးစွာ ထားကြရမည် ဖြစ်၏” တဲ့။

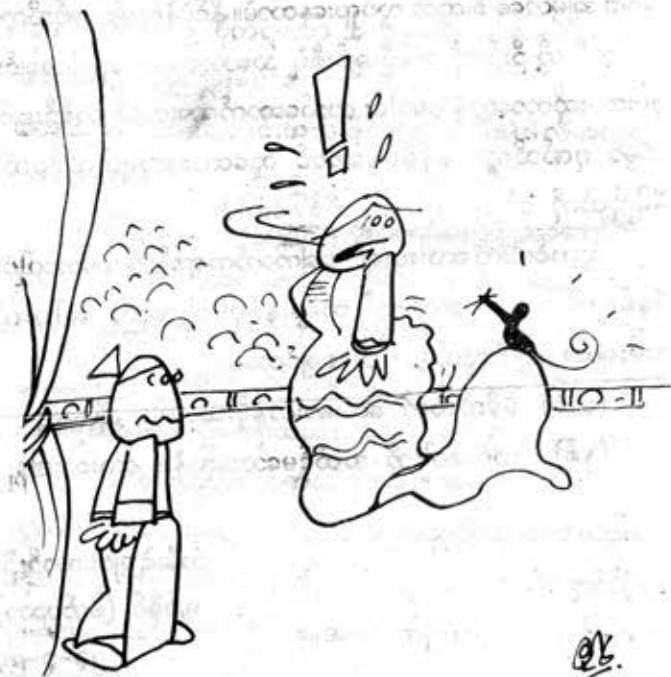
ယဉ်ကျေးမှုဆိုတာကတော့ ရေသေမဟုတ်ပေဘူး။ အမြဲတစေ စီးဝင်၊ အမြဲတစေ စီးထွက် လှုပ်ရှားနေတာပဲ။ နိုင်ငံနဲ့လူမျိုး ဂုဏ်သိက္ခာ ဟာ သမီးတို့ ဦးဦးတို့ တစ်ဦးချင်းစီရဲ့ သဘောထား၊ အရည်အချင်း၊ စွမ်းအားဆိုတာတွေနဲ့ စုပေါင်း တည်ဆောက်ထားတာမို့ တစ်ဦးချင်း ဆီမှာ ဂုဏ်သိက္ခာ မနိမ့်ကျအောင် ထူထောင်ကြရပါလိမ့်မယ်။ မိမိကိုယ်ကို လေးစားရင် အရှက်ရှိခြင်းပါပဲ။

သူတစ်ပါးကို လေးစားရင် အကြောက်တရားရှိတဲ့ သဘောပါပဲ။ ဒီနှစ်ချက်ဟာ လောကပါလ တရားနှစ်ပါးလို့လည်း ခေါ်တယ် သမီးရယ်။ လွယ်လွယ်နဲ့ မှတ်စေချင်တာက-

- (တစ်) မိမိကိုယ်ကို လေးစားတန်ဖိုးထားပါ။ ထိုအတူ
- (နှစ်) သူတစ်ပါးကို အထင်မသေးလေနဲ့။ လေးစားပါ။

သမီးရဲ့ချစ်သောဦးဦး
ချစ်နိုင် (စိတ်ပညာ)
၂၃-၃၉၄

မဗေဒါ မာလာရီနှင့် ကြည်ကြည်ဌေး

၈၆.

အခန်း (၅)

မဗေဒါ၊ မာလာရီနှင့် ကြည်ကြည်ဌေး

ချစ်သမီးမေလေး

ခွင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ

မြန်မာအမျိုးသမီးတွေရဲ့ လောကဓံကို ကြုံကြုံခံနိုင်တဲ့ ပင်ကို
ခွင့်ရည်အပေါ်မှာ ထပ်ဆင့်လို့ မြင့်မားတဲ့အားမာန်သတ္တိကို စောင်းပေး
ပြီး မြင့်တင်ခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးရှင်သုံးဦးကို ဦးဦးမြင်မိပါတယ်။ အဲဒီ
အချိန်လုံးသုံးရဲ့ အကြောင်းတရား ဂုဏ်ကျေးဇူးကြောင့် ဦးဦးတို့နဲ့
အတူပြိုင်အမျိုးသမီးထုဟာ အရာရာကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ အခက်အခဲအမျိုးမျိုး
နဲ့ ဖြတ်သန်းကျော်လွှားနိုင်ခဲ့တဲ့ စွမ်းအား အကျိုးကျေးဇူးကို ရရှိ
ကြတယ်။ (ဒီလိုအားမာန်ကို ပေးဝေနိုင်စွမ်းတဲ့အကြောင်း ရှုန်းရှုန်း

ဝေဝေနဲ့ ဦးဦးက ချီးကျူးနေရင် ရတနာပုံခေတ်က မြင်းထိန်းငတာက
ယောအတွင်းဝန် ရွှေပြည်ဝန်ကြီး ဦးဦးလှိုင်ရဲ့ စာကိုညွှန်းသလိုတော့
ဖြစ်နေပြီလို့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပြောမလုံဘူးသမီးရေ။)

(၁) လူထုဒေါ်အမေ ။ လေဘာတီမြရင်၊ အတ္ထုပ္ပတ္တိ
ရုပ်ပုံလွှာ၊

(၂) ခင်နှင်းယု။ ။ ဝတ္ထုရုပ်ပုံလွှာ။ ပန်းပန်လျက်ပါ။
ဖန်တီးမှုဝတ္ထု၊

(၃) ဂျာနယ်ကျော်မမလေး။ ။ မာလာရီ၊ ဝတ္ထုဟန်
အတ္ထုပ္ပတ္တိ ရုပ်ပုံလွှာ။

ဒီအမျိုးသမီး စာရေးဆရာမကြီး သုံးဦးရဲ့ စာပေဩဇာအရှိန်
အဝါက ဖြန့်ဖြာထွက်လာတဲ့ 'အနိုင်မခံ အရှုံးမပေးဘဲ တွေ့ကြုံရ
သမျှ အခက်အခဲကို အေးအေးဆေးဆေး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ လွန်
မြောက်စေတဲ့ စိတ်ဓာတ်အလင်းဟာ မြန်မာအမျိုးသမီး စာဖတ်ပရိသတ်
ကို အတိုင်းအဆမရှိ ဝင်းလက်တောက်ပစေခဲ့ပြီးပါပြီ။ ဒီ စာရေး
ဆရာမကြီး သုံးဦးရဲ့ အလင်းရောင်ထွန်းညှိပေးမှုကြောင့် အမှောင်
ထုအတွင်း စမ်းတဝါးဝါးနဲ့ လမ်းမှားကွဲနစ်လောက်တဲ့ အဖြစ်တွေက
ကင်းဝေးအောင် ကယ်တင်နိုင်ခဲ့တာတွေ မြောက်မြားစွာ ရှိခဲ့မယ်
ဆိုတာ ဦးဦးယုံကြည်ပါတယ်။ အဲ- ဘယ်ရွှေဘယ်မျှ ရှိပါသလဲဆိုတာ
တော့ အနောက်နိုင်ငံတွေလို ကွင်းဆင်းစာရင်းကောက်တဲ့ စစ်တမ်း
မရှိခဲ့လို့မို့ ကိန်းဂဏန်းနဲ့ အတိအကျ မဖော်ပြနိုင်သော်လည်း
သေချာတာ တစ်ခုကတော့ မြန်မာအမျိုးသမီးများဟာ လွယ်လွယ်နဲ့
လက်လျှော့ အရှုံးမပေးတတ်ဘူးဆိုတဲ့ လက္ခဏာရပ် စွဲမြဲနိုင်မာခဲ့တယ်။

တစ်နည်းအားဖြင့် ဒါဟာ မြန်မာအမျိုးသမီးများအတွက် စာပေမှ
ရရှိတဲ့ ဇွဲသတ္တိအားမာန်လည်း ဖြစ်တယ်ဆိုနိုင်တယ်။

တစ်ခါတုန်းက ဖန်မီးအိမ်ကဗျာဆရာက (ဦးဦး အထက်တန်း
ကျောင်းသားဘဝပါ) ဒေါ်အမေဟာ 'လေဘာတီမြရင်ရဲ့ ဝိညာဉ်
ထဲ၊ ရင်ထဲ၊ နှလုံးသားထဲဝင်ပြီးမှ အဲဒီရုပ်ပုံလွှာကို ရေးဖွဲ့ခဲ့တယ်' လို့
မှတ်ချက်ချတာ ကြားရဖူးရဲ့။ အဲသည်လောက်ထိအောင် ပြောင်မြောက်
တဲ့ လက်ရာအမွန် တစ်ခု။ ဒါကြောင့်လည်း လူထုဒေါ်အမေဟာ
၁၉၆၄-ခု အနုပညာစာပေဆုကို 'ပြည်သူချစ်သော အနုပညာသည်
များ စာအုပ်နဲ့ ရခဲ့တယ်လေ။ ဒီစာအုပ်ထဲမှာ လေဘာတီ မမြရင်
အကြောင်းလည်းပါဝင်ပါတယ်။ ကြုံကြိုက်တဲ့အခါ စာကြည့်တိုက်
တွေမှာ သမီးရှာဖွေပြီး ဖတ်ဖြစ်အောင် ဖတ်ကြည့်ပါ။

သမီးသိတဲ့အတိုင်း ဦးဦးက မန္တလေးတက္ကသိုလ်ထွက် ဟိုးလွန်
ခဲ့တဲ့ အနှစ်အစိတ်ကျော်ကာလဆီက မန္တလေးမှာ အငြိမ့်အဖွဲ့ ပေါင်း
တာ တစ်ရာနီးနီးရှိခဲ့တာ။ အရေအတွက်သာ မဟုတ်ပါဘူး။ အရည်
အချင်းကလည်း ပြည်သူနဲ့ တစ်သားတည်းရှိ၊ အမျိုးသားယဉ်ကျေး
မှုကိုလည်း ထိန်းသိမ်းမြှင့်တင်လို့ ဖျော်ဖြေမှု အပိုင်းကော ပညာပေး
ဆောင်ရွက်မှု အပိုင်းပါ အရည်အသွေး မြင့်မားလှပါသေးတယ်။
အဲဒီအချိန်အခါကနော်။

လူရွှင်တော် ဦးဩဘာ၊ ဦးရွှေဗိုင်း။

ဦးသိန်းတန်၊ ဦးသောင်းဒန်၊ ဦးကျော်လီ။

ဦးပေါစံ၊ ဦးဟန်ညွန့်စသည်ဖြင့် အငြိမ့်လူရွှင်တော်များဟာ ပါးစပ်စေ့မနေရအောင်၊ ပရိသတ်ကို တဝါးဝါးနဲ့ ရယ်မောအောင် ခွဲဆောင်ရင်း ခေတ်ကို လှောင်ပြောင် သရော်တတ်ကြပါတယ်။

မန္တလေးမှာ တစ်နှစ်တာလုံး အငြိမ့်ပွဲမရှိတဲ့ လရယ်လို့ မရှိသလောက်။ အဲ-အငြိမ့်ရာသီများ ရောက်ပြီဆိုရင်တော့ ပြော မနေနဲ့တော့ သမီးရေ။ မန္တလေးတစ်မြို့လုံးဟာ တစ်ညတည်းမှာ အငြိမ့်စင် ၃၀/၄၀ ရှိကောင်းရှိမယ်။ ကျော်ချင်ကျော်အုံးမယ်။ လမ်းလျှောက်သွားလို့ တစ်ပြချိုးတာနဲ့ အငြိမ့်စင်တစ်ခုတော့ သေချာပေါက်တိုးလိမ့်မယ်။ အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝကတည်းက ဆရာတင် ဆရာငြိမ်းတို့ရဲ့ တေးတွေကို အရူးအမူးစွဲလမ်းခဲ့ဖူးတဲ့ ဦးဦးဟာ ရေငတ်တဲ့လူ ရေတွင်းထဲကျသလိုပေါ့။ ၄-နှစ်တာကာလရဲ့ မန္တလေးညပေါင်း ညပေါင်း များစွာ၊ အငြိမ့်ပေါင်း အငြိမ့်ပေါင်းများစွာ ဦးဦးအားပေးခဲ့ရတာပေါ့။

ဒီအချိန်မှာ အသားကပ်စပို့ရုပ်နဲ့ ဘောင်းဘီတို ခပ်ကျယ်ကျယ်ကို ဝတ်ပြီး ဘောလုံးကန်အက ဆိုပြီး ကော့ပြ၊ ကားပြ၊ ခုန်ခုန်ဆွဆွ ကိုယ်ဟန်ပြတဲ့ အငြိမ့်မင်းသမီးတွေလည်း ပေါ်စပြုပါပြီ။ အငြိမ့်သဘင် ကျဆင်း တိမ်ကောရခြင်း အကြောင်းရင်းများစွာထဲမှာ အဲဒီအလွယ်လမ်းလိုက်ပြီး ပရိသတ်ရဲ့ ယာယီအကြိုက်ကို အရှက်မလှိုက်လျော့ခဲ့တဲ့ အရိုးပေါ်အရွက်ဖုံးလာခြင်း အချက်ဟာလည်း တစ်ခုပါတာပေါ့။ ထားပါတော့။

လေဘာတ်မြေရင်လိုပဲ အဆိုအက ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်နဲ့ ဣန္ဒြေသိက္ခာ အလွန်ကရာ ပြည့်ဝတဲ့ အငြိမ့်မင်းသမီးတစ်ဦးကို စာရေးဆရာ

ခင်နှင်းယုက ၁၉၆၂-၆၃ ခုနှစ်ဆီက ဖန်ဆင်းလိုက်တယ်။ ‘မဗေဒါ’ တဲ့။ ခင်နှင်းယုရဲ့ ဇာတ်ကောင်ဟာ မမြရင်ရဲ့ တိုင်ပေါ်အလံစိုက်ချင်သီချင်းကို ဆိုပါတယ်။

‘အလွှာရှင်မှန်း အားလုံးသိကြပါတယ်သခင်
အပိုင်နော်ကြဲလိုက်ရင်--
တိုင်ပေါ်အလံစိုက်ချင်’

မမြရင်ဟာ သိပ်သည်းတဲ့ ဣန္ဒြေရှင်မိန်းကလေးပါ။ ဆရာတင်က မမြရင်အကြောင်း ချေးခါးအူမ မကျန် သိထားတဲ့ သီချင်းရေးဆရာပါ။ ပါရမီရှင် ဒ်နှစ်ဦးရဲ့ လက်ဖျား နှုတ်ဖျားက ထွက်ကျလာတဲ့ အငြိမ့်သီချင်းတွေဟာ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ နောက်ကြောင်း ရာဇဝင်လေးတွေနဲ့ ဂန္ထဝင်တွင်ပြီး ကျန်ရစ်နေပါရော။

အငြိမ့်မင်းသမီးနဲ့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား၊ လူချမ်းသာ သူဌေးရဲ့ သား။ လူတန်းစားကွာဟမှု။ ဒီလိုဇာတ်လမ်းတွေဟာ လက်တွေ့ဘဝထဲမှာလည်း အများကြီး ရှိခဲ့တယ်။ ကွဲတာတွေကော ညားတာတွေရော။ ညာပြီးမှ ကွဲသွားကြတာတွေ အမျိုးမျိုးပေါ့။ ခင်နှင်းယုက ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိတဲ့ အဲဒီ ဇာတ်လမ်းမျိုးတွေကိုပဲ ရေးဖွဲ့တာပါ။ ဝတ္ထုက ရိုးရိုးလေးပဲ။ မဆန်းဘူး။

ဒါပေမဲ့ ထူးခြားတယ်။

ဆရာဇော်ဂျီရဲ့ ဗေဒါလမ်းကဗျာထဲက အမှတ် (၉)ကို ခံစားပြီး ဘဝအားမာန် ကူးစက်ထားတဲ့ အနက်အဓိပ္ပာယ်ပါတယ်။ အငြိမ့်သမလေးရဲ့ နာမည်ကိုတောင် မရှိသလောက် ရှားလှတဲ့ မဗေဒါ

ဆိုပြီး မှည့်ပေးထားသေးတာ။ (မင်းသမီး မဗေဒါဆိုတာ ဒီဝတ္ထုရဲ့
နောက်မှ ပေါ်ပါတယ်။) ဇာတ်လမ်းက အဓိကမဟုတ်လှဘူး။

လောကခံရဲ့ အရိုက်အပုတ် အထူအထောင်းကို အန်ခဲပြီး ပန်းပန်
လျက်ပါပဲဆိုတဲ့ နက်နဲလှတဲ့ အဘိဓမ္မာအနှစ်သာရက ပါနေတယ်။

မူရင်းဝတ္ထုက စာမျက်နှာ တစ်ရာလောက် ရှိပါလိမ့်မယ်။
တကယ့်ပါးပါးလေးပဲ။ ရောင်းတမ်းစာရေးဆရာ၊ စာရေးဆရာမ
တချို့လို မရှည်ရှည်အောင်၊ မထူထူအောင် ချဲ့ကားပြီး အတွဲတွေ
ခွဲထုတ်ဖို့လည်း လုံးဝ မစဉ်းစားခဲ့ဘူး။ ငွေကြေးနဲ့ ဈေးကွက်ထက်
အနုပညာကို ဦးစားပေးတဲ့ စာရေးဆရာမကြီးပါ။

ခင်နှင်းယုဟာ ပတ်ဝန်းကျင် လူ့အသိုင်းအဝိုင်းက (မရှည်ရွယ်
သော်လည်း) သူ့ကိုဝိုင်းပြီး နှိပ်စက်ဖိစီးကြမှုကို မလူးသာ မလွန်သာ
ခံစားရရှာတဲ့ မဗေဒါကို မြင်ယောင်မိတယ်။ လောကခံတရားရဲ့
အရိုက်အပုတ်ခံရပေမယ့် မဗေဒါဟာ အံ့ခဲပြီး ကမြဲက ဆိုမြဲဆိုရင်းသူ့ကို
ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ ပရိသတ်အတွက် ပန်းပန်လျက်ပါပဲလို့ ဖွဲ့ဆိုပြလိုက်
တယ်။

သမီးသိပြီးသားဖြစ်လောက်ပေမယ့် အရသာပေါ်လွင်အောင်
ဆရာဇော်ဂျီရဲ့ မူရင်းကဗျာလေးကို အသံထွက်ပြီး ဖတ်ကြည့်စေချင်
ပါသေးတယ်-

‘ညိုပြာပြာ လတာပြင်ခြေရင်း၊

လှိုင်းတက်ရာ ဗေဒါတက်၊

လှိုင်းသက်ရာ ဆင်း။

ဆင်းရဲလဲ မသက်သာ၊

အုန်းလက်ကြွ ရေပေါလော

မျောစုန်လို့လာ။

အဆင်းနဲ့အလာ၊ ဗေဒါမ အထွေး၊

အုန်းလက်ကြွ သူ့နံဘေး

ဆောင့်ခဲရသေး။

ဆောင့်ခဲလဲ မသက်သာ၊

နောက်တစ်ချို့ ဒီတစ်လုံးက

ဖုံးလိုက်ပြန်ပါ၊

မြုပ်လေပေါ့ ပေါ်မလာ၊

မဗေဒါအလှ-

တစ်လံကွာ လှိုင်းအကြွ

ပေါ်လိုက်ပြန်ရ။

ပေါ်ပြန်လဲ မသက်သာ။

ချောင်းအဆွယ် မြောင်းငယ်ထဲက

ဘဲထွက်လို့လာ။

ဘဲအုပ်မှာ တစ်ရာနှစ်ရာ

မဗေဒါက တစ်ပင်တည်း။

အယက်အကန်ခံလို့

ဗေဒါပျံအံ့ကိုခဲ၊ ပန်းပန်လျက်ပဲ။

ဂီတမှူး စန္ဒရာချစ်ဆွေ အသံစဉ်ထည့်ပေးပြီး ကြည်ကြည်ငွေ့

ဆိုခဲ့တဲ့ ဒီတေးဟာလည်း ကနေ့ထက်တိုင်အောင် ပရိသတ်ရဲ့

သဘောထားကို စွဲငြိစေနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ မူရင်းစာသားရဲ့ ALLE GORY

ပုံမာတင်စားမှုဟာ လူတိုင်း ဘဝနဲ့ ထင်ဟပ်လို့ရအောင် ကိုက်ညီ
နေပေတာကိုး။ မြတ်နိုးလောက်စရာပေါ့။

၁၉၆၃-၆၄ ခုနှစ်လောက်ရောက်တော့ ခင်နှင်းယုရဲ့ ပန်းပန်
လျက်ပါဝတ္ထုကို ဒါရိုက်တာ ဦးချစ်ခင်က ရုပ်ရှင်ရိုက်တယ်။ ရုပ်ရှင်
အမည်ကလည်း ပန်းပန်လျက်ပါပဲလေ။ ကောလိပ်ဂျင်နေဝင်း၊
မြတ်လေး၊ ကြည်ကြည်ဌေး၊ ဘောဘိန္တို့ ပါဝင်ခဲ့ကြတယ်။ ရန်ကုန်
မှာ ၂၅ပတ်တိတိ ပြသခဲ့ရတယ်။ ထူးခြားတဲ့ စံချိန်တစ်ခုကို ချိုး
ခဲ့တယ်။

၁၉၈၈ ခုနှစ် ဒီဘက်ခေတ်မှာ ကျော်သူ၊ မိုးမိုးမြင့်အောင်တို့နဲ့
ရုပ်ရှင်။ ကျော်သူ၊ ချစ်ချစ်ဇော်တို့နဲ့ ဗီဒီယို ပန်းပန်လျက်ပါကို ထပ်မံ
ရိုက်ကူးကြပြန်ပါတယ်။ လူထုပရိသတ် စွဲမက်ကြသေးတာပါပဲ။
အငြိမ့်သမလေး မဗေဒါရဲ့ လောကဓံကို အံ့ခဲပြီး ပန်းပန်မြဲ ပန်နေတဲ့
(မျက်ရည်ဝေနေတဲ့ အပြုံးမျက်နှာလေးနဲ့) အားမာန် စွဲသတ္တိဟာ
အတုယူစရာ ခင်မင်မြတ်နိုးစရာလေး။

ပထမမူရင်း ပန်းပန်လျက်ပါ ရုပ်ရှင်ထဲမှာ ကြည်ကြည်ဌေးက
မဗေဒါအဖြစ် သရုပ်ဆောင်တယ်။ ကောလိပ်ဂျင်နေဝင်းနဲ့ မြတ်လေးကို
အလွန်ကြိုက်လှတဲ့ ဦးဦးဟာ ပန်းပန်လျက်ပါ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားကို
၁၀ကြိမ်ထက်မနည်း ကြည့်ခဲ့တယ်။ ကိုမြတ်လေးပြောခဲ့တဲ့ ‘ဘဲအုပ်က
တစ်ရာနှစ်ရာ၊ မဗေဒါက တစ်ပင်တည်းလို့ ဖြစ်ရတာပေါ့’ စတဲ့
ဒိုင်ယာလော့ စကားပြောတွေ ဦးဦးအလွတ်ရနေရဲ့။

ကြည်ကြည်ဌေးဟာ မဗေဒါနဲ့ ရာခိုင်နှုန်းပြည့် လိပ်ပြာပူးလို့
ရခဲ့တယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ ငြင်းပယ်နိုင်မယ် မဟုတ်ပါဘူး သမီး။

ရှင်ရှင်မင်းသမီးကြီး အကယ်ဒမီ ဒေါ်ကြည်ကြည်ဌေးဟာ အသက်
၁၀နှစ်လောက်ကတည်းက ‘အောက်ချင်းမ’ဆိုတဲ့ ကလေး မင်းသမီး
လေးအဖြစ် ဇာတ်ကပြီး အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းခဲ့ရသူ ဖြစ်ပါတယ်။
သူ့ဘဝဟာ ဘယ်လောက်ခက်ခဲကြမ်းတမ်းပြီး ဘယ်လောက်ပင်ပန်း
နွမ်းနယ်ရှာမလဲ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့ကွယ်။

ကြည်ကြည်ဌေးဟာ ရုပ်ရှင်ကားပေါင်း ရာကျော်များစွာ
သရုပ်ဆောင် ရိုက်ကူးခဲ့တယ်။ အဝမ်း ဦးတင်မောင်မှစပြီး ကျော်ဆွေ၊
ဆွေဘ၊ ဖိုးပါကြီး၊ ဇေယျ၊ မောင်သင်၊ ထွန်းဝေ၊ ဗိုလ်ဗကို မင်းသား
အကျော်အမော်တွေနဲ့ တွဲခဲ့ဖူးတယ်။ ခင်မောင်ညွန့်၊ ခင်မောင်ဇင်တို့နဲ့
ရာဇဝင်ဇာတ်ကား မင်းသမီးချောအဖြစ်လည်း ရိုက်တာပဲ။ စိန်
အောင်မင်း၊ ရွှေမန်းတင်မောင်ကကန်နက်စိန်စတဲ့ ဇာတ်မင်းသားများနဲ့
ဇာတ်နိပါတ်တော်တွေလည်း ရိုက်နိုင်တယ်။ ကောလိပ်ဂျင် နေဝင်း၊
မြတ်လေး၊ ဝင်းဦး၊ ညွန့်ဝင်းစတဲ့ ထိပ်သီးတွေနဲ့လည်း အပြိုင်
ပြိုင်နိုင်သေးတယ်။

ကြည်ကြည်ဌေးဟာ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား သရုပ်ဆောင်ခေတ်ောင်
သူဘယ်လောက်ရလို့ ရမှန်းမသိအောင် ငွေကြေးကို လျစ်လျူ
ရှုခဲ့တဲ့ မင်းသမီးကွဲ့။ ငါးပိရည်ကျိုလေးနဲ့ ထမင်းကို ဆမ်းစားရရင်
ကျေနပ်ရောင့်ရဲတတ်တဲ့ အနုပညာသည်မျိုး။ သူ့ခေါင်းထဲမှာ အနု
ပညာပဲ အဓိက။ သူ့ဘဝရုပ်ပုံလွှာကို ဂျာနယ်ကျော်မမလေးက ‘မာလာ
နီ’ ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုဟန်၊ အတ္ထုပ္ပတ္တိတစ်အုပ် ရေးသားပြီး မှတ်တမ်း
အင်အားပေးခဲ့တယ်လေ။ ကြည်ကြည်ဌေးအဖြစ် ရုပ်ရှင်လောကကို

မရောက်ရှိမီ ပြဇာတ်မင်းသမီး မာလာရီဘဝကို ကျင်လည်ခဲ့ရသေးတယ်။ ဒါကြောင့် စာအုပ်ရဲ့အမည် မာလာရီတဲ့။

ကြည်ကြည်ဌေးရဲ့ ဘဝဇာတ်ကြောင်းကိုတော့ သမီးကိုယ်တိုင် မာလာရီဆိုတဲ့ ဆရာမကြီးဂျာနယ်ကျော်မမလေးရဲ့ ဝတ္ထုကို ရှာပြီး ဖတ်ကြည့်စေချင်ပါတယ် သမီးရယ်။ သူ့ခင်ပွန်းက သူ့အပေါ် ဘယ်လောက်ချုပ်ကိုင်တယ်။ အနိုင်ကျင့် လွှမ်းမိုးတယ်ဆိုတာတွေ အံ့သြရလောက်အောင် ဖတ်ရပါလိမ့်မယ်။

မာလာရီရဲ့ သည်းခံခွင့်လွတ်နိုင်စွမ်းဟာ တကယ့်ကို အံ့မခန်းနော်။ အနုပညာအပေါ် ထားရှိတဲ့ သူ့ရဲ့ တန်ဖိုးထားမှုဟာလည်း အလွန်ထူးခြားလှပါတယ်။ ဒါကို ဂျာနယ်ကျော်မမလေးက လှလှပပ ရုပ်လုံးကြွအောင် ရေးဖွဲ့ခဲ့တယ်။

ဟုတ်ပါတယ်။ မုန်း၍မဟုတ်၊ သူလိုလူ၊ ရင်နင့်အောင်မွေး၊ သွေးစတဲ့ သမီးဝိုး အင်မတန် နှစ်သက်လေးစားတဲ့ စာအုပ်တွေကို ရေးခဲ့တဲ့ ဆရာမကြီးပါပဲ။ မာလာရီဝတ္ထုဟာ အတ္ထုပ္ပတ္တိဟာ သမီးကို အစအဆုံး ဆွဲဆောင် ခေါ်ယူသွားပါလိမ့်မယ်။

ကြည်ကြည်ဌေးဟာ ငယ်စဉ်က ရုပ်ရှင်မင်းသားချော မြင့်အောင် (မိုးမိုးမြင့်အောင်ရဲ့အဖေပေါ့)နဲ့ တွဲပြီး 'ဦးလေးကြီး' ဆိုတဲ့ သွက်သွက်လက်လက် မြူးမြူးကြွကြွ ဇာတ်မျိုးတွေလည်း ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ခဲ့တာပဲ။ ရွှေဘနဲ့ တွဲပြီး 'ဒါလားကွအချစ်'၊ 'တရားတစ်ဖက် ဓားတစ်လက်' တို့ မိန်းမဘဝတို့ သဘာဝကျကျ။

တောသူ ရွှေကြည်အဖြစ် ရိုးရိုးအာ ဘဝမျိုး။
'ကျွန်မအနုပညာသည်'တို့။ သဘင်သည်အဖြစ်။
'စကားပြောသော အသည်းနှလုံး'မှာ မိခင်အဖြစ်

ဟာ... ရာနဲ့ချီပြီး ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ခဲ့တဲ့ ဇာတ်ကားတွေဟာလို့ ဘယ်ကုန်နိုင်မှာလဲ သမီးရယ်။

ဒါကြောင့် ဦးဦးက ပြောတာပေါ့။ စာမတတ် ပေမတတ်နဲ့ ဆန်းတောဆိုတဲ့လူက ရွှေပြည်ဝန်ကြီးရဲ့ ဘယ်ကျမ်းကို ဖတ်ပြချ။ ဘယ်စာကို ကြည့်ကြဗျနဲ့ ချီးမွမ်းနေတော့ ရွှေပြည်ဝန်ကြီးသမီးကြီး ဦးဖိုးလှိုင်က ခေါ်ပြီး 'မင်းချီးမွမ်းခါမှ ငါပိုပြီး သိက္ခာမာမယ်မောင်ရာ။ ရော့ရော့ သည်ပုဆိုး ငါဆုချပါရဲ့။ နောက်နောင် ဦးဦးက ငါ့စာတွေကို မောင်မင်းပါးစပ်က မချီးကျူးပါနဲ့တော့ကွာ။ ညီပုဆိုးကိုဝတ်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး နေပါ' မှာလိုက်ရသတဲ့။
-အဲသလို ဖြစ်နေပြီ။

ဒီဆောင်းပါးကို ဖတ်ရရင် ဆရာမကြီး လူထုဒေါ်အမာနဲ့ ဆရာမကြီး ဒေါ်ခင်နှင်းယုတို့က ဦးဦးကိုခေါ်ပြီး ပုဆိုးများ ဆုချဆွဲလေး၊ စိတ်ကူးယဉ်မိသေးသကဲ့။ ငတာလိုပဲ နှုတ်ပိတ်နေတင်လို့လေ။

လောဘာတိမမြရင်နဲ့ မာလာရီ (ခေါ်) ကြည်ကြည်ဌေးတို့ရဲ့ ဝတ္ထုရုပ်ပုံလွှာတွေကိုတော့ သမီးရှာပြီးတော့ ဖတ်ဖြစ်အောင် နော် ဖြစ်နိုင်ရင် ပန်းပန်လျက်ပါကိုလည်း နောက်တစ်ခေါက် ပြီး ဖတ်ကြည့်ပါအုံး။ နောက်တစ်ခါထပ်ပြီး မဗေဒါလို အံ့ကိုခဲအခြေအနေကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရင်ဆိုင်ရဲတဲ့ ဇွဲသတ္တိတွေ ပေးမှာပေါ့ကွယ်။

ချစ်သမီးရဲ့ဦးဦး
ချစ်နိုင် (စိတ်ပညာ)

စားသွားပေါ်က

ပျားရည်စက်များ

အခန်း (၆)

စားသွားပေါ်က ပျားရည်စက်များ

ချစ်သမီးမေလေး

ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ

သမီးခုအချိန်မှာ အိပ်မောကျလောက်ပြီ။

ညဉ့်နက်လှပြီ။

အမှောင်ထုစိုးမိုးတဲ့ ညအချိန်ဟာ လူသားတွေ တစ်နေ့တာ လှုပ်ရှားပင်ပန်းခဲ့သမျှ အနားယူ အိပ်စက်ကြဖို့ရာ သဘာဝက ဖန်တီးပေးထားတာပေပဲ။ တကယ်က ဦးဦးလဲ အိပ်ဖို့သင့်ပါပြီ။

အဝေးတစ်နေရာက သံချောင်းက ၁၂ နာရီထိုးလို့ ၁၂ ချက် ခေါက်သံကြားလိုက်ရပြီ။ ဦးဦးအိပ်ချင်စိတ်မရှိ။ အိပ်ရာထဲမှာ ဆွေးမြည့်ကြေကွဲလို့နေမိတယ်။

ဆရာမကြီး ခင်နှင်းယုရေးတဲ့ 'ဘယ်သို့သော အကြောင်းကြောင့်' ဆိုတဲ့ဝတ္ထုကို ဖတ်ပြီးတဲ့နောက် ဦးဦးရင်ထဲမှာ ဆိုနှင့်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်ကွယ်။ ၁၃၄ မျက်နှာပဲရှိတဲ့ လုံးချင်းဝတ္ထုလေးဟာ မိန်းကလေး ၂ယောက်အကြောင်း ရေးဖွဲ့ ဖော်ပြထားတာပါ။

ချယ်ရီမဂ္ဂဇင်း ၁၉၈၉ အောက်တိုဘာနဲ့ ဒီဇင်ဘာရယ်၊ ၁၉၉၀-ပြည့် ဇန်နဝါရီလထုတ်မှာရယ် အခန်းဆက် ဝတ္ထုရှည်အဖြစ် ဖော်ပြခဲ့ပြီးသားကို လုံးချင်းအနေနဲ့ ပြန်ထုတ်ဝေတာပါ။ ယွန်းရွှေအိမ်စာအုပ်ထုတ်လုပ်ရေးက ၁၉၉၅ခု နိုဝင်ဘာလမှာ ဆန်းသိင်ပုံနှိပ်တိုက်မှာ ရိုက်နှိပ်ပြီး ဖြန့်ဝေခဲ့တယ်။ တန်ဖိုး ၇၀ ကျပ် ရေးထားတယ်။

နီးရာ စာအုပ်အငှားဆိုင်တစ်ခုမှာ သမီးမေးလေး ကြုံကြိုက်တဲ့ အခါ ရှာဖွေပြီး ငှားဖတ်ကြည့်စေလိုပါတယ်။ မရွှေအိမ် ဆိုတဲ့ ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်လောက်ဆီက ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ကျောင်းသူတစ်ယောက်နဲ့ ခင်မြလင်းဆိုတဲ့ ခေတ်ဆန်ဆန် ကျောင်းသူလေးတစ်ယောက် သူငယ်ချင်း ၂ယောက်တို့ရဲ့အကြောင်း ဆိုရေးဖွဲ့ထားတယ်။ ကိုဥက္ကာ၊ ကိုစိန်ထွန်းအောင်နဲ့ ရသီ၊ မေသဇင်၊ ခင်ဆွေအောင် စတဲ့ ဇာတ်ကောင် ဇာတ်ပို့တွေလဲ ပါတာပေါ့။

ဇာတ်လမ်း ဖွဲ့တည်ခဲ့တာ နှစ်ပေါင်း ၄၀ ကျော်တောင် ကြာခဲ့ပြီဆိုနိုင်ပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာအောင်သင်းက ခုလို အမှာစာမှာ ရေးထားတယ်ကွဲ့-

'ယနေ့ ကျောင်းသား ကျောင်းသူများအတွက် ခေတ်နောက်ကျနေသည့် ဝတ္ထုဟု မဆိုနိုင်သည်သာမက လိုအပ်သည့်ဝတ္ထုဟု ဆိုချင်

ပါသည်။ ဈေးကွက်စီးပွားရေးနှင့်အတူ ဒလဟောဝင်လာလိုက်သော ဆန်းပြားထူးထွေလှသည့် လူသုံးကုန်ပစ္စည်းအမျိုးမျိုးတို့သည် လူငယ်သူရွယ်တို့၏ စာရိတ္တ သတ္တိကို စိန်ခေါ်နေကြပြီ ဖြစ်သည်။'

'ထိုထိုသောပစ္စည်းတို့ကြောင့် စိတ်သွားတိုင် ကိုယ်ပါ မသွားနိုင်အောင် သတ္တိလိုအပ်နေသည့် အချိန်ကြီးသို့ ရောက်နေသောကြောင့် ဤဝတ္ထုမျိုးကို လိုအပ်နေသည်ဟု ကျွန်တော်က ဆိုလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။'

ဒါရဲ့ တစ်နေရာမှာ အခုလို ဖော်ပြထားတာကိုလဲ ဖတ်လိုက်ပါတယ်-

'ယခု ဤဝတ္ထုတွင် ခင်နှင်းယု တင်ပြထားသော အမြင်များကို စောင့်ကြည့်လိုက်မည်ဆိုလျှင် မိမိ၌ တကယ်မရှိသော ဂုဏ်ကို မှတ်မောခြင်း၊ မိမိဘဝကို ပကတိအတိုင်း လက်ခံခံခြင်း၊ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်ပါဆိုသည့် စကားမှာ နေရာတိုင်းတွင် ကောင်းသည်မဟုတ်ကြောင်း သတိပြုမိအပ်ခြင်း၊ မိမိပြုခဲ့သော ကောင်းမှုမှူမကောင်းမှုတို့၏ အခြေဆက်ကို ခံယူရစေခြင်းဖြစ်ခြင်း စသည် စသည်အားဖြင့် တွေ့ကြုံမိလိမ့်မည်။ သို့သော် အားလုံးကို ခြုံငုံသုံးသပ်လိုက်လျှင်တော့ စာရိတ္တ သတ္တိ"ကို ဖွဲ့ထားခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ခင်နှင်းယု ဖွဲ့ဆိုဖော်ပြသွားတဲ့ ခင်မြလင်းဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သနားကြင်နာတဲ့ စိတ်ကြောင့် ဦးဦးဟာ အိမ်ထဲကို အခုလို ညဉ့်နက်သန်းခေါင် အချိန်မတော်ကြီးမှာ ခြွင်းတော့ ဒီစာကို ရေးနေမိခြင်းပါပဲကွယ်။

မက်မောချင်စရာ လိုချင်စရာကောင်းလှတဲ့ အသုံးအဆောင်၊ အဝတ်အစား၊ အလှအပ၊ အခြယ်အသ နိုင်ငံတကာမှ ပစ္စည်းအမျိုးမျိုးဟာ စတိုးဆိုင်၊ ဆူပါမတ်ကက် အရောင်းပြခန်းကြီးတွေကနေ သမီးတို့ကို လက်ယပ်ခေါ်နေကြပါတယ်။ မေလေးရေ ကြိုက်စရာတွေလို့ ကြိုက်တာကို မကြိုက်ကြပါနဲ့လို့ ဘယ်သူတားလို့ ရမှာလဲနော်။

ဒါပေမဲ့ လှပတာတွေ၊ မွှေးမြတာတွေ၊ အဖိုးထိုက်အဖိုးတန် ပစ္စည်းအထွေထွေဟာ အလကားရနိုင်တာမှ မဟုတ်ဘဲကလား။ ဒါတွေဝယ်ဖို့ ငွေလိုတယ်။ ငွေအများကြီး လိုအပ်တယ်။ လိုချင်တာရနိုင်ဖို့က တစ်ခုခုတော့ ကိုယ်က ပေးရစမြဲပဲနော်။ အဲဒီမှာ ကိုယ့်ဆီက အဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ၊ ဣန္ဒြေ၊ ကိုယ်ကျင့်တရားဆိုတာတွေနဲ့ လဲလှယ်မိမှားတဲ့အခါ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းထဲက ခင်မြလင်းတစ်ယောက်လို ဒုက္ခရောက်ရပေမှာပဲ။ ဦးဦးဖြင့် စိတ်ကိုမကောင်းဘူး။

ဆရာမကြီးခင်နှင်းယုကို ကျေးဇူးတင်မိပါရဲ့ကွယ်။ သံဝေဂထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့လောက်အောင် ထင်းထင်းလင်းလင်း ဖွဲ့ဆိုပြနိုင်ပေတာပဲ။

နေဝင်းမြင့်ရဲ့ “ပုစဉ်းရင်ကွဲ” အမည်ရှိတဲ့ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်စာအုပ်မှာ ဆရာမကြီး မြသန်းတင့်က အမှာရေးရာမှာ ဒီလိုထည့်သွင်းဖော်ပြထားတာ ဦးဦးဖတ်ရဖူးပါတယ်-

“စာရေးသူနှင့် စာဖတ်သူအကြားတွင် အကြိုက်ချင်း၊ နားလည်ပုံချင်း ကွာခြားနေတတ်သည့် အခါမျိုးတွေ ရှိတတ်သည်။ စာရေးဆရာ

က အကြိုက်ဆုံးကို ရေးလိုက်သော်လဲ စာဖတ်သူက ကြိုက်ချင်မှကြိုက်တတ်သည်။ စာရေးဆရာက နားလည်မှုတစ်မျိုးဖြင့် ရေးလိုက်သော်လည်း စာဖတ်သူက သူ့နားလည်မှုဖြင့် ဖတ်သည်။ ယင်းမှာ တိကျသည့် သိပ္ပံပညာရပ်များ မဟုတ်သည့် အနုပညာရပ်များတွင် တွေ့ရစမြဲပင်ဖြစ်သည်။ အနုပညာရပ်တွင် ဖန်တီးသူနှင့် ခံစားသူအကြားတွင် အကွာအဝေးသည် အမြဲရှိနေတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် စာပေတွင်လဲ စာရေးဆရာ၏ ခံစားချက်နှင့် စာဖတ်သူ၏ ခံစားချက်ကြားတွင် အနည်းနှင့်အများတော့ အကွာအဝေးသည် ရှိနေပေသည်။ ထပ်တူ ထပ်မျှ ဖြစ်နိုင်လျှင်တော့ အကောင်းဆုံးပင်။ သို့ရာတွင် ထပ်တူထပ်မျှ ခံစားနိုင်ဖို့ ဆိုသည်မှာမလွယ်ပါ။ ဖြတ်သန်းမှုချင်းတူဦးမှ၊ အာရုံခံစားနိုင်စွမ်းရှိပုံချင်း တူဦးမှ ခံစားမှုသည် ထပ်တူထပ်မျှ ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့မဟုတ်လျှင် ဖန်တီးသူနှင့် ခံစားသူ၊ စာရေးဆရာနှင့် စာဖတ်သူ အကြားတွင် အကွာအဝေးသည် အနည်းနှင့်အများရှိနေမည်သာ ဖြစ်သည်’

စာရေးသူ ဖော်ပြလိုတာနဲ့ စာဖတ်သူ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကောက်တာဟာ တစ်ခါတစ်ရံမှာ လွဲချော်တာလဲ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်တတ်ပါသတဲ့။ ဒီဝတ္ထုကို ဖတ်ရတဲ့အခါမှာ ဆရာမကြီး ခင်နှင်းယုက မြန်မာမိန်းကလေးတွေ မြန်မာဆန်ကြဖို့၊ မရွှေအိမ်လို ဣန္ဒြေသိက္ခာရှိကြဖို့ တိုက်တွန်းတာလို့ ဦးဦးရဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က အနက်ဖွင့်ဆိုပါတယ်။ ဦးဦးကတော့ ခင်မြလင်းလို စိတ်နောက်ကိုယ်ပါ မမှားယွင်းကြပါစေနဲ့လို့ ဖော်ပြသတိပေးတာပဲလို့ နားလည်ခံယူတယ်။ နှစ်ဦးစလုံး မှန်ချင်မှန်မယ်။ မှားချင်လဲ မှားနိုင်တယ်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ခုခေတ်သမီးပျိုလေးများ ဒီ 'ဘယ်သို့သော အကြောင်းကြောင့်' ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုကိုတော့ ဖတ်ဖြစ်အောင်ဖတ်ကြည့် စေချင်တာ အမှန်ပဲ။

ချစ်သူထားချင်တဲ့အရွယ်ကို ရောက်ကြပြီ။ အရွယ်က ပေးလာ တဲ့ ခွန်အား၊ အရွယ်က ပေးလာတဲ့ စိတ်ကစားမှု၊ အရွယ်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်တတ်တဲ့ စိတ်အလိုဆန္ဒတွေဟာ အထိန်းအကွပ်ရှိဖို့ရာ အရေးကြီးလှပါတယ် သမီးရယ်။ ဓားသွားပေါ်က ပျားရည်စက်များကို တော့ မမက်မောချင် မလျက်ချင်ပါနဲ့နော်။

ရှေးခေတ်က ဇာတ်ကြောင်းတစ်ခု ပမာပြုရရင်တော့ ပဋာစာရီ ဆိုတဲ့ သူဌေးသမီး မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ အင်မတန် ဇာတ်နာတဲ့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုပေါ့။ အစစအရာရာ လိုလေသေးမရှိ ပြည့်စုံ၊ ကုံလုံကြွယ်ဝ၊ လှချင်တိုင်းလှ၊ တောင့်တသမျှ အလုံးစုံ ပြည့်ဝနိုင်တဲ့ ကလေးပဲ။

စိတ်ရူးစိတ်ရိုင်းနဲ့ မောင်ဒါသဆိုတဲ့ လူရွယ်တစ်ယောက်ကို တန်းတန်းစွဲ ချစ်မိလိုက်တာ ဘဝပျက်ရရှာတာပဲ။ သားကြီးရေနစ်၊ သားငယ်စွန်ချို၊ လင်ကိုမြွေကိုက်။ မိဘနဲ့ အစ်ကို တိုက်ပြိုပိပြီး မီးလောင်လို့ သေရှာကြ။ ချစ်ကြတဲ့သူဟူသမျှ အားလုံးကုန် ပျက်ပြုန်း ဆုံးရှုံး၊ ခြေသလုံးပေါ်မှာ အထီးကျန် တစ်ယောက်တည်း ရပ် တည်ရ။

နောက်ဆုံးမှာ အဝတ်အထည် မကပ်နိုင်လောက်အောင် ပူလောင် ငိုကျွေး၊ ရူးသွပ်ပြေးလွှားနေရတဲ့ဘဝအထိ ရောက်ရရှာပါရောလား။

သနားစရာ၊ ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ။ ဂြိုဟ်ဆိုး၊ ကြမ္မာဆိုး အမျိုးမျိုးက တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆက်တိုက် ဖိထောင်းလိုက်တာ မပဋာ လေးခမျာ ဆောက်တည်ရာ မရ၊ နောက်ဆုံးမှာမှ မြတ်စွာဘုရားနဲ့ တွေ့၊ တရားနာရ။ ဘိက္ခုနီမ ဖြစ်။ တရားကျင့်ကြံ၊ ဝိပဿနာဉာဏ် အမြင်ရ။ နိဗ္ဗာန် မျက်မှောက်ပြုနိုင်တဲ့ ဘဝရောက်။

သူများတွေရဲ့ အမှားနဲ့ သင်ခန်းစာကို မြင်တတ်၊ ကြည့်တတ် ဆင်ခြင်တတ်မှ ကိုယ့်ဘဝခရီးလမ်းမှာ မကြမ်းတမ်းအောင် မနာကျင် အောင် သတိနဲ့ ရှောင်တတ် ကွင်းတတ် နှလုံးသွင်းတတ်ပေတာပေါ့ ကွယ်။ သမီးမေလေးရယ်-

သာယာမှုဆိုတာဟာ သံလိုက်ဓာတ်လိုပဲ ကပ်ငြိချင်အောင် ဆွဲဆောင်တတ်ပေတယ်။ စိတ်ရဲ့သဘောဟာလဲ မကောင်းမှုတွေမှာ အင်မတန်ပျော်ပိုက် မွေ့လျော်ချင်တတ်တယ်။ ဆွဲဆောင်ရာရဲ့နောက်ကို တကောက်ကောက်လိုက်မိတတ်တယ်။ အရသာ ကာမဂုဏ် အာရုံ ရမ္မက်ဆိုးကို ဖျက်ချိုးနိုင်ဖို့ဆိုတာ ပညာရှိမှ၊ သတိမြဲမှ၊ ဣန္ဒြေ ဆိုတဲ့ မိမိစိတ်ကို စောင့်စည်း ထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်းရှိပါမှ။

မှားလဲမှားခဲ့ကြဖူးတာပ။

လွန်လဲလွန်ခဲ့ဖူးတာတွေ ရှိနိုင်တာပ။

ပြုပြင်ခြင်းဟာ ဘယ်သောအခါမှ နောက်မကျ။

မှားမှန်းသိရင် အမှန်ပြင်ကြရမှာပဲ သမီးရယ်။ မကောင်းမှန်း သိရင် ရှောင်ကြဉ်နိုင်ရမယ်နော်။ သမီးမေလေးဟာ ဆိုဆုံးမရ လွယ်ကူ တဲ့ သမီးလိမ္မာလေးဆိုတာ ဦးဦးသိပါတယ်။ ပဋာစာရီဆိုတဲ့ ဇာတ်

ကြောင်း ဝတ္ထုကိုလဲ ကြုံကြိုက်တဲ့အခါ ရှာဖတ်ကြည့်ပါ။ သတိသံဝေဂ ယူစရာတွေ တွေ့ပါလိမ့်မယ်။ ဆရာမကြီး ခင်နှင်းယု ရေးဖွဲ့ပြခဲ့တဲ့ 'ဘယ်သို့သော အကြောင်းကြောင့်' ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုလေးကို သမီးဖတ်ပြီး ဘယ်လိုခံစားရတယ်ဆိုတာလဲ ဦးဦးကို ပြန်ပြောပြအုံးနော်။

ခံစားမှုချင်း၊ အသိအမြင်ချင်း ဖလှယ်ကြသေးတာပေါ့။ စာတောင် အတော်ရှည်သွားပြီ။ နောက်တစ်ခါကျမှ စာရေးပါအုံးမယ်။

ချစ်သမီးရဲ့ ချစ်သောဦးဦး

ချစ်နိုင် (စိတ်ပညာ)

၁၇-၁၁-၉၅

စာရေးဆရာက နားလည်မှုတစ်မျိုးဖြင့် ရေးလိုက်သော်လည်း စာဖတ်သူက သူ့နားလည်မှုဖြင့် ဖတ်သည်။ ယင်းမှာ တိကျသည့် သိပ္ပံပညာရပ်များ မဟုတ်သည့် အနုပညာရပ်များတွင် တွေ့ရစမြဲပင် ဖြစ်သည်။ အနုပညာရပ်တွင် ဖန်တီးသူနှင့် ခံစားသူ အကြားတွင် အကွာအဝေးသည် အမြဲ ရှိနေတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် စာပေတွင်လည်း စာရေးဆရာ၏ ခံစားချက်နှင့်စာဖတ်သူ၏ ခံစားချက်ကြားတွင် အနည်းနှင့် အများတော့ အကွာအဝေး ရှိနေပေသည်။

မြသန်းတင့်

နေဝင်းမြင့်၏ ပုစဉ်းရင်ကွဲ
ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်၊ အမှာစာ

ခရီးသွားများ

အခန်း (၇)
ခရီးသွားများ

ချစ်သမီးမေလေး

ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ

မနှစ်က သည်အချိန်မှာ ဦးဦးဟာ ကျိုင်းတုံဒေသက လွယ်မွေ အမည်ရှိတဲ့ တောင်ပေါ်မြို့လေးမှာ ရောက်နေခဲ့တယ်။ တစ်သက်တာ တစ်ခါရောက်ဖူးရခြင်းပါပဲကွယ်။ ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်အထက် ပေ ၅၉၇၅ အမြင့်ရှိတဲ့ တောင်ထိပ်မြို့ကလေး။ ရုပ်မြင်သံကြားထပ်ဆင့် လှင့်စက်လဲ အဲဒီမှာရှိတယ်။

ကျိုင်းတုံမြို့ရဲ့အရှေ့ဘက် မိုင် ၂၀လောက် ကွာဝေးပါတယ်။ နေထိုင်တဲ့ လူမျိုးတွေက အခါလူမျိုးတွေ အများစု တွေ့ရပါတယ်။

လွယ်မွေဆိုတဲ့ စကားလုံးရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို မေးကြည့်တော့ ရှမ်းဘာသာ နဲ့ လွယ် (လွိုင်)ဆိုတာ တောင်၊ မွေ ဆိုတာက နှင်းမြူတဲ့ ဒီတော့ “နှင်းမြူရီဆိုင်း တောင်တံတိုင်း”။ မြို့ရဲ့အမည်ဟာ ကဗျာဆန်ပြီး လှပနေတယ်နော်။

လွမ်းမောစရာ တောတောင်သစ်ပင်စိမ့်စမ်းတွေနဲ့ မြင်ကွင်းတွေ ကလဲ ပန်းချီကားဆန်ဆန် လှပပါပေတယ်။ ဗြိတိသျှအစိုးရအုပ်စိုး ခဲ့တဲ့ ကာလကတည်းက ဒီမြို့မှာ ခရိုင်ဝန်ရုံး (ဒီစကြိုတ် ကော်မရှင်နာ) ရုံးစိုက်ခဲ့တယ်။ ရေမြေတောတောင် သဘာဝ ရာသီဥတု သာယာ လှပလွန်းလို့ မျက်နှာဖြူအရာရှိကြီးတွေဟာ ဒီနေရာကို အပန်းဖြေ မြို့ကလေးအဖြစ် တည်ဆောက်ခဲ့ကြတယ်။ LITTLE ENGLAND “အင်္ဂလန်လေး” လို့ တင်စားပြီး ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြတယ်။ အင်္ဂလိပ်များ အင်မတန် သဘောကျတဲ့ တောင်ပေါ်ဒေသ “နှင်းမြူ တောင်မြို့”ဟာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှု နှေးကွေးပြီး တိမ်မြုပ်နေခဲ့တာ။ မကြာသေးမီကာလမှ လမ်းတွေဖောက် တံတား တွေဆောက်၊ ရေကန်တွေ တာတမံတွေဆည်ဖို့၊ မြို့ကို ပိုမိုသာယာ အောင် ထူထောင်နေကြတယ်။

ထိုင်းနိုင်ငံ ချိုင်းမိုင် (ဇင်းမယ်)လို့၊ မလေးရှားနိုင်ငံ ဂင်းဆင်း ဟိုက်လင်းလို့ နိုင်ငံခြားသား ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသွားများ လာချင်စရာ၊ ညည်ချင်စရာ၊ အပန်းဖြေချင်စရာ မြို့ကလေးတစ်ခု နောင်အခါ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ဦးဦး စိတ်ကူးယဉ်မိပါသေးရဲ့။

“မီးခိုးမဲ့စက်ရုံ” လို့ တင်စားခေါ်ဝေါ်ကြတဲ့ ဟိုတယ်နဲ့ ခရီးသွား ထုတ်ငန်းဟာ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံအသီးသီးမှာ အတော်ဖွံ့ဖြိုးနေကြတယ်

သမီးရေ။ ဖွံ့ဖြိုးပြီးတဲ့၊ ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ ထိပ်တန်းနိုင်ငံတွေက လူတွေဟာ တစ်နှစ်တာလုံးနီးပါး မိမိရဲ့ အလုပ်ခွင်ထဲမှာ စိတ်ရော ကိုယ်ပါ အားစိုက်ခွန်စိုက် အလုပ်လုပ်ပြီး တစ်လဖြစ်ဖြစ်၊ ၁၀ရက် ဖြစ်ဖြစ် အလုပ်အကြောင်းကို ခေါင်းထဲက ရှင်းထုတ်ထားပြီး စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် အပန်းဖြေ အနားယူကြတယ်။ အရင်ကတော့ ဥရောပနဲ့ အမေရိကန်နိုင်ငံက လူတွေပဲ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသွားကြတာ များတယ်။ မျက်မှောက်ခေတ်မှာတော့ အရှေ့ပိုင်းက ဂျပန်နဲ့ ကိုရီးယားတွေလဲ ကမ္ဘာလှည့် သွားလာနေတတ်ပြီ။ ဟောင်ကောင်၊ ထိုင်ဝမ်၊ စင်ကာပူ၊ မလေးရှားစတဲ့ ဖွံ့ဖြိုးဆဲ ချမ်းသာစ ပြုလာတဲ့ နိုင်ငံက အရာရှိကြီးတွေ၊ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် လုပ်ငန်းရှင်ကြီးတွေဟာလဲ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသွားလာခြင်းရဲ့ အကျိုးကျေးဇူးတွေကို ကောင်းကောင်း သိလာကြပြီး အရှေ့တောင်အာရှ နိုင်ငံအချင်းချင်း အပြန်အလှန် လည်ပတ်နေကြတာ ခြေချင်းလိမ်နေတော့တာပဲကွယ်။

သမီးတို့ ဦးဦးတို့ မြန်မာလူမျိုးဟာလဲ ရှေးရှေးကတည်းက ဘုရားဖူးသွားခြင်းဆိုတဲ့ ခရီးသွား အပန်းဖြေခြင်း၊ ဒေသန္တရ ဗဟုသုတ ရှာဖွေလေ့လာခြင်းများကို နှစ်ခြိုက်တတ်တဲ့ အစဉ်အလာရှိတယ် မေလေးရဲ့။ ဦးဦးတို့ရဲ့ အဘိုးအဘွားများဟာ တစ်သက်ပတ်လုံး နွားနဲ့ဖက်ရန်းပြီး ယာလုပ်ခဲ့ကြတယ်။ ဒီထဲက မိုးကောင်းတဲ့နှစ် အသီးအနှံ ပေါပေါလျှံလျှံထွက်တဲ့နှစ်၊ ငွေစကြေးစ ရွှင်တဲ့နှစ်မျိုးတွေမှာ ဆွေမျိုးသားချင်း တစ်ခုလုံး လူ ၄၀-၅၀ ပေါ့ကွယ်။ ကြီးသူကေ ငယ်သူပါ အရွယ်မျိုးစုံ ပါတာပေါ့။ ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားဖူးခရီးတို့

ရွှေစက်တော်တို့၊ မုံရွာ ဖိုလ်ဝင်းတောင်၊ စစ်ကိုင်းတောင် ဘုရားဖူးတို့ တစုတဝေး သွားလေ့ရှိကြပါတယ်။

ဦးဦး အသက်၄-၅နှစ်သား အရွယ်မှာ အညာဆန် သင်္ဘောကြီးနဲ့ မန္တလေးကို ဘုရားဖူးခရီး ဆွေမျိုးတစ်သိုက်နဲ့ လိုက်ပါသွားခဲ့တာ ဦးဦး နတ်မိသေးတယ်။ မန္တလေးတောင်ခြေမှာ ပလောင်တွေ၊ ရှမ်းတွေ၊ ပအိုဝ်တွေ (အရင်က မမြင်ဖူးခဲ့တဲ့ လူမျိုးတွေ) အများကြီးကိုလဲ မထမဦးဆုံး တွေ့ဖူးလို့ ထူးဆန်းအံ့ဩနေတာ သတိရတယ်။

“အဲဒါ ဘာတွေလဲအဖေ”

“ရွှေပလောင် ငွေပလောင်ခေါ်တယ်သား”

“အဲဒါဘာတွေလဲအမေ”

“ဒါဟာ ပအိုဝ်လူမျိုးတွေပေါ့ကွယ်”

“လည်ပင်းမှာကွင်းတွေနဲ့ အဲဒါဘာလူလဲ ထွေးလေးရဲ့”

“ပဒေါင်လို့ ခေါ်သတဲ့ မှတ်ထား”

အင်းတောင်ပေါ် တိုင်းရင်းသားတွေဟာလဲ လက်ဖက်ခြောက်၊ လက်ဖက်ရည် ခူးလို့ပြီးတဲ့ကာလ၊ တောင်ယာလုပ်ငန်း နားကြတဲ့ ကာလမှာ ဘုရားဖူးခရီး သွားကြ လာကြတာပဲကိုး။

ခရီးသွားလာခြင်းဟာ ဦးဦးတို့သမီးတို့ လူမျိုးတွေရဲ့ လူသဘာဝ ဓလေ့ထုံးစံတွေထဲမှာ ရှိခဲ့ကြပြီးသားပါကွယ်။ ငွေကြေး ချောင်လည်တဲ့ ခေတ်ကာလတွေမှာ ခရီးသွားလာတာ နည်းပါးခဲ့ တာ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မှာပေါ့။ လမ်းပန်းအဆက်အသွယ်တွေ ချောမော ကောင်းမွန်ပြီး လုံခြုံအေးချမ်းလာတာနဲ့အမျှ၊ အရောင်းအဝယ် ဖွံ့ဖြိုး

လာမှာနဲ့အမျှ၊ တောလက်ကျေးရွာဒေသမကျန် လူတွေဟာ ပိုပြီး ခရီးသွားကြမှာကတော့ သေချာတယ် မေလေးရဲ့။

ဦးဦး တော့ ခြေထောက်မှာ ဧဗ္ဗပါသလား အောက်မေ့ရတယ်။ မြန်မာပြည် တစ်နံတစ်လျား လေကြောင်း၊ ရေကြောင်း၊ ကြည်းကြောင်း ခရီးနဲ့အောင် သွားခဲ့ရတယ်လေ။ အရှေ့တောင်အာရှ နိုင်ငံများအထိ ရထားနဲ့၊ ကားနဲ့ လမ်းဆုံးတဲ့ နေရာသာမကဘဲ ခြေလျင်လျှောက်မှ ရောက်နိုင်တဲ့ တောခေါင်ခေါင် ချောင်ကျကျ နေရာတွေအထိ ရောက်ခဲ့ ပေါက်ခဲ့ပါရဲ့။ ကတ္တရာလမ်းတွေက အိမ်ကလေး ၄-၅ လုံးပဲရှိတဲ့ မုဆိုးမအိမ်ဝ အထိ သူတို့ဆီမှာ ပေါက်နေသကဲ့။ အားကျ စရာနော်။

ဟာ- ယာကွင်းလယ်ကွင်းအားလုံးမှာ ထွန်စက်အကြီး၊ အလတ်၊ အငယ် အရွယ်အမျိုးမျိုးနဲ့ပဲ ထွန်ယက်နေကြသကဲ့။ ဒီက ကိုယ့်တိုင်း ပြည်မှာ ကျွဲနွားနဲ့ လယ်ထွန်တုန်းဆိုတာကို သူတို့သိရင် အထင်သေး မှာပဲဆိုပြီး ဦးဦးဖြင့် လိပ်ပြာမလုံ ဖြစ်နေမိသေးတယ်။

လျှပ်စစ်မီးတွေက ချောင်ကြိုချောင်ကြား နယ်စွန်နယ်ဖျားက ရွာကလေးတွေအထိ ရနေကြတယ်။ လင်းလိုထိန်လို့။ တယ်လီဖုန်းလဲ ရွာကြီးတွေတိုင်းလိုလို ရှိတာပဲ။ ရွာလယ်လမ်းဆုံတွေမှာ လူထုသုံး တယ်လီဖုန်းရုံတွေ ရှိလေရဲ့။ ခရီးသွားတော့ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ မြင်တွေ့ခဲ့ရတာပေါ့။ ဦးဦးတို့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းတော်ကြီးတွေကလဲ ခရီးသွားခြင်းရဲ့ အကျိုးကျေးဇူးတွေကို ကောင်းကောင်းသိတော့ လေ့လာရေးခရီးတွေ မကြာခဏ သွားကြတာပဲ။ ဦးဦးတို့ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားဘဝတုန်းကများ ရွှေဘို၊ မုံရွာ၊ ကျောက်ဆည်၊ ပြင်ဦးလွင်

သေဖြင့် မန္တလေးပတ်ဝန်းကျင် အရပ်ရှစ်မျက်နှာနဲ့အောင် ခဏခဏ သွားခဲ့ရတယ်လေ။ အင်းဝတို့ မင်းကွန်းတို့ ဆိုတာတော့ အခေါက် ခေါက်ပေါ့။ ကားနဲ့လှေနဲ့ သွားကြတဲ့အခါ ဂီတာတွေကော၊ ဒိုးပတ်တွေ ကော လမ်းတစ်လျှောက် ဆိုကြတီးကြ ကိုယ်သန်တဲ့ ဂီတနဲ့ ပျော်ရွှင် ဆူညံသွားကြတာ။ အခုခေတ်လို ကက်ဆက်၊ ရီကော်ဒါတွေ ခေတ် စားသေးဘူး။ အကိုင်း ရီကော်ဒါ အကြီးကြီးတွေပဲပေါ့စ၊ လက်ဆွဲ စက်ဆက်တွေ အခုလောက် ပေါပေါများများ မသုံးကြသေးဘဲကိုး။

ဪ- အနှစ် အစိတ်ဆိုတဲ့ ကာလမှာ အတိတ်ရဲ့ အရိပ်တွေ ဟာ ဟောင်းနွမ်းမှေးမှန်ခဲ့ပြီပဲ။ သမင်လည်ပြန် ပြန်တွေ့ကြည့်တော့ လွမ်းချင်သလိုလို ဆွေးချင်သလိုလို ခံစားရတယ်သမီးရဲ့- ၁၉၆၆- ၇၀ ဦးဦးနေခဲ့ဖူးတဲ့ မိခင်မန်းတက္ကသိုလ်ကြီးဟာလဲ ဟိုတုန်းကလို အရပ်သုံးမျက်နှာ လယ်ကွင်းစိမ်းစိမ်းတွေနဲ့ ဝိုင်းရံနေတဲ့ တက္ကသိုလ် ဟုတ်တော့ဘူး၊ မြို့လယ်လိပ် ဖြစ်နေပြီ၊ တစ္ဆေခြောက်မှာတောင် ကြောက်ရတဲ့ ဆင်ဖြူကန် ရေတွင်းပျက်နားတစ်စိုက်က သစ်ပင် အုပ်အုပ်တွေလဲ မရှိတော့ဘဲ ဆင်ဖြူကန် အားကစားကွင်းကြီး ဖြစ်နေပြီ။

“ထွန်းလှဟိုတယ်” ဆိုတာပဲ အကောင်းဆုံး ရှိခဲ့တဲ့ အခါတုန်းက မန္တလေးဟာ အခုတော့ ကြယ်ငါးပွင့် အတန်းစား ဟိုတယ်ကြီးတွေ အများကြီး ရှိလာခဲ့ပြီပေါ့၊ ကောင်းတာတွေကော၊ ဆိုးတာတွေကော၊ အကျိုးရှိတာတွေကော၊ အကျိုးယုတ်တာတွေကော၊ လောကကြီးဟာ တစ်ရံမလပ် တရစပ် ပြောင်းလဲနေမှာတော့ သေချာတာပဲ သမီးမေလေး။ ဘယ်သူကမမှဆွဲထား၊ ရပ်ထားလို့မှ မရနိုင်ဘဲကိုး။

ပြောင်းလဲခြင်းကို လက်ခံချင်သည်ဖြစ်စေ၊ လက်မခံချင်သည်ဖြစ်စေ မလွဲမသွေ လက်ခံရမှာပဲကွဲ့။

ပြောင်းလဲမှုတွေ အစဉ်မပြတ် ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ လောကကြီးမှာ ခရီးသွားမှ အကြားအမြင်တွေ ရရှိနိုင်မှာပေါ့။ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ့်စီးပွား ကိုလဲ အားသွန်ခွန်စိုက် လုပ်ပေါ့။ ကုသိုလ်၊ ဥစ္စာ၊ ပညာရဖို့ အလုပ်လုပ် နေကြရင်းက အချိန်အားလေးရအောင်ထုတ်ပြီး ခရီးလဲထွက်ပါ။ ခရီး သွားလာခြင်းဟာ ပြည်တွင်းလဲ ပြည်တွင်းအလျှောက်၊ ပြည်ပလဲ ပြည်ပအလျှောက် ဗဟုသုတ တိုးပွားစေပါတယ်။

ဦးဦးရဲ့ဆရာ ပါမောက္ခ ဦးခင်မောင်သန်းဆိုရင် တစ်နှစ် တစ်ကြိမ် ကျောင်းပိတ်ရက်တိုင်း မိသားစု ခရီးထွက်တယ်သမီး။ ဆရာက “အမေရိကန်မှာ လူတွေ အလုပ်ကို လေးစားတာ အတုယူ ရမယ်ကွ”တဲ့။ ဆရာဟာ အလုပ်ကို သိပ်ရိုသေတယ်။ အပင်ပန်းခံပြီး ကြိုးစားအားထုတ်လေ့ ရှိတယ်။ အပန်းဖြေခရီးထွက်တာကိုလဲ ဆရာ သဘောကျလာခဲ့တယ်။ ဒါနဲ့ ဆရာနဲ့ ဆရာမ (ဆရာမနီး) တို့နဲ့အတူ တပည့်ကျော်ဖြစ်တဲ့ ဦးဦးကလဲ တောင်ကြီးတို့၊ အင်းလေးတို့ကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ရောက်ဖူးခဲ့ရတယ်။ စိန်ပန်းပြာတွေ ပင်လုံးကျွတ် ပွင့်ဝေတဲ့ တောင်ကြီးကောလိပ်ဟာ သိပ်လှတာပဲလေ။

သမီးမေလေး အညာပုဂံဘုရားဖူး လာစဉ်က ဦးဦး ခေါ်သွားပြီး ဆရာ(ခင်မောင်သန်း စိတ်ပညာ)နဲ့ ဆရာမ (ဒေါ်ခင်ညွန့်)တို့နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဆရာနဲ့ ဆရာမတို့က သမီးမေလေးနဲ့ ဦးဦးကို ပဲကြီးနပ်၊ ပုစွန်ခြောက်ငါးပိကြော်၊ တမာချဉ်တို့နဲ့ ထမင်း ကျွေးလိုက်သေးတယ်လေ။ သမီးလေးကို တော်တော် ကျက်သရေ

ရှိတယ်တဲ့။ ကြီးလာရင် ပိုချောအုံးမှာလို့ ဆရာမက ပြောလိုက်တာ မှတ်မိသေးလား။

စကားတွေက ဟိုရောက်ဒီရောက် ဖြစ်နေပြီ။

ခရီးသွားတာကို ပညာအမြော်အမြင်ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များက အားပေးလေ့ရှိတယ် ဆိုချင်တာ။

သမီးလဲ ခရီးသွားရတာ ဝါသနာပါပါတယ်။

ဦးဦးလဲ ခရီးသွားရရင် ဘယ်လောက်ချမ်းချမ်း၊ ဘယ်လောက် ပင်ပန်း ပင်ပန်း စိတ်မပျက်ဘူး၊ သမီးတို့ ဦးဦးတို့ လူမျိုးဟာ ခရီး သွားကြတာလဲလေတယ် (အလေ့အထ ရှိကြပြီးသား) ကျောင်းတွေ ဧရပ်တွေမှာ ခရီးသွားများ ညဉ့်အိပ်ညဉ့်နေ တည်းခိုစားသောက်ပြီး သွားလာနေကျ။

ရေအိုးစင်တို့၊ ဧရပ်တို့၊ ကျောင်းတို့ဟာ ခရီးသွား ခရီးသည်များ၊ နားစရာ၊ အမောဖြေစရာ၊ နားနေစရာအဖြစ်နဲ့ ခေတ်အဆက်ဆက်က လူကြီးသူမများ တည်ခဲ့ဆောက်ခဲ့၊ ကုသိုလ်ဖြူခဲ့ကြတာ။ သံသရာခရီး သွား ဘဝတူများအဖြစ်နဲ့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်မေတ္တာကရုဏာ ထားကြတယ်။ ဆင်းရဲချမ်းသာမှုအရိပ်ဟာ နေပူကလာသူကို အေးမြ ငြိမ်းချမ်းစေသလို မြန်မာလူမျိုးတွေဟာ ခရီးသွား ခရီးသည်တို့ကို ထူညီဖေးမ စောင့်ရှောက်တတ်ကြတဲ့ ဓလေ့ထုံးစံ ရှိပြီးသား။

“နိုင်ငံခြားက ခရီးသွားတချို့နဲ့ ဦးဦးရဲ့ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်နဲ့ ရထားပေါ်မှာ စကားပြောခဲ့ကြသတဲ့။ ဒီလိုကွဲ့-

“ရှင်တို့ မြန်မာပြည်မှာ အမျိုးသမီး စက်ရုံ အလုပ်သမားတွေ အများကြီးပဲ။ ပုဂ္ဂလိက အလုပ်ခွင်တွေမှာလဲ အမျိုးသမီး အလုပ်သမား

တွေ အများကြီးပဲ။ နေရာတိုင်းမှာ တွေ့ခဲ့ကြရတယ်။ မနက်စောစော အလုပ်ဆင်း၊ ညအခါ မောင်မှ အလုပ်ကပြန်၊ ဘာမှမဖြစ်ကြဘူးလား။”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲခင်ဗျာ”

“ဪ- ကျွန်မတို့ဆီမှာတော့ အမျိုးသမီးတွေဟာ အခုလို သွားရလာရတာ မလုံခြုံဘူးရှင်။ သိရတဲ့ တိတိကျကျ လေ့လာချက် ကိန်းဂဏန်းအရ မိန်းကလေး ၁၀ ဦး အနက်မှာ ၃ဦးဟာ အလုပ်သွား အလုပ်ပြန်မှာ ဘာလက္ခဏာ အပြုကျင့်ခံရဖူးတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ တကယ့်အခြေအနေမှာ ဒီထက် ပိုဖို့သာ ရှိပါတယ်။ ဒီမှာကော ဒါမျိုး မဖြစ်ကြဘူးလား မေးတာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ရှိကောင်းရှိနိုင်ပါတယ်၊ ဒါမျိုးဟာ တစ်ရာ တစ်ယောက် တစ်ထောင်တစ်ယောက် ပေါ်ပေါက်နိုင်ပါတယ်။ မိန်းမသား တို့ရဲ့ အရှက်နဲ့ ဣန္ဒြိယာ ယဉ်ကျေးမှုအရ အင်မတန် လေးနက်တန်ဖိုးထားအပ်တဲ့ အစဉ်အလာ ရှိနေတာမို့ အမိချင်းစာနာရမယ်။ နှမချင်း စာနာရမယ်ဆိုတဲ့ သဘောထားရှိကြပါတယ်။ မိန်းကလေးက အထင်သေးစရာ အပြုအမူတွေ အထင်အရှားရှိနေရင်ဖြစ်စေ၊ ကျူးလွန်ချင်တဲ့သူဟာ တရားဥပဒေနဲ့ ယဉ်ကျေးမှု လူ့အဖွဲ့အစည်းရဲ့ စည်းကမ်းတွေကို မမြင်နိုင်လောက်အောင် မွန်ထူမိုက်မဲရင်ဖြစ်စေ အဲဒါမျိုး ရှားရှားပါးပါး ပေါ်ပေါက် နိုင်ပါလိမ့်မယ်။”

“သိပ်ပြီး ရှင်းလင်းတဲ့ အဖြေပါပဲရှင်၊ ရှင်တို့တိုင်းပြည်မှာ မိန်းမသားဖြစ်ရတာ သိပ်ပြီး ဘဝလုံခြုံတာပဲနော်”

ဟုတ်တာပေါ့လေ။

စိန်ရွှေဆင်လို့မယဉ်ပေ ဣန္ဒြိယဆင်မှ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တယ်လို့

မြန်မာ့လူ့အဖွဲ့အစည်းဟာ ဣန္ဒြိယရ လုံလုံခြုံခြုံ သိက္ခာပြည့်စုံမှ တန်ဖိုးထား လေးစားတဲ့ (တန်ဖိုးသဘောထား) ရှိထားလေတော့ အရှက်အကြောက်ကင်းမဲ့တဲ့ ဖောက်ပြန်ရမ်းကားမှုတွေလဲ နည်းပါးတာပေါ့။ ယဉ်ကျေးမှုဟာ ဂုဏ်ယူစရာနော်။

ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသွားတွေ အမျိုးမျိုးကို သမီးမေးလေး မြင်ရလိမ့်မယ်။ အလွှာအမျိုးမျိုး လူတန်းစားအမျိုးမျိုး၊ တချို့ ပါးပါးလှုပ်လှုပ် တွေဝတ်။ မပေါ့တပေါ်တွေဝတ်၊ တချို့လှုပ်တုတ်လှုပ်တုတ်။ ကုန်း၊ ကော့၊ ကား တိုကျပ်ကျပ်။ ဟော - မမြင်သင့် မမြင်အပ်တာတွေ ရှေ့မှာတင်မြင်ရ၊ အဟုတ်ကြီးထင်ပြီး အားမကျလေနဲ့။ အတုယူမမှားလေနဲ့ သမီးလေးရေ။ တို့ရဲ့ ပင်ကိုဝတ်စားဆင်ယင်မှုက အဖိုးအနုလှ ထိုက်တန်ပြီးသား ပြည်တန် ပတ္တမြား။ ဟိုဟာက ချက်ကျောက်ကို ဆီပွတ်ထားတာ။ ပြောင်ပြောင်မြင်တိုင်း အကောင်းမထင်နဲ့နော်။ ဦးဦးတို့ထက် ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည် အဝင်အလာ များခဲ့ကြတဲ့ စင်ကာပူ၊ မလေးရှား၊ အင်ဒိုနီးရှားနဲ့ ထိုင်းနိုင်ငံများမှာလဲ အတုယူမမှားအောင် လူကြီးမိဘများ တဖွဖွပြောဆိုနေကြလေရဲ့။ ကြားခဲ့ဖတ်ခဲ့ရတယ်။ သမီးလေးက ပြောစရာမလိုအောင် အသိဉာဏ် ရင့်သန်ပြီး သားပါ။ စကားကြုံကြုံကံလို့ ပြောလိုက်တာ။

ချစ်သမီးရဲ့ ဦးဦး
ချစ်နိုင် (စိတ်ပညာ)

၁၉၉၅ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ? ရက်။

အဟုတ်ဖြစ်ရမည်

အခန်း (၈) အဟုတ်ဖြစ်ရမည်

ချစ်သမီးမေလေး

ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ

စာတစ်စောင်ရေးဖို့ မဆိုထားနဲ့ စာတစ်ကြောင်းရေးဖို့ရာတောင် အင်မတန် အပျင်းထုံတတ်တဲ့ သမီးလေးဟာ ဦးဦးဆီကို စာအရှည်ကြီး ရေးလိုက်တယ်ဆိုတော့ ကျေးဇူးတင်ရမှာပေါ့။ ဒါကြောင့် သမီးစာထဲမှာ မေးထားတဲ့မေးခွန်းတွေကို အတတ်နိုင်ဆုံး ပြည့်စုံအောင် ဒီစာမှာ ဖြေပေးလိုက်ပါတယ်။

သမီးဟာ ကျန်းမာရေးမကောင်းတဲ့ သမီးမေ့ကို အနီးကပ်ပြုစု ရင်းက သူနာပြုလုပ်ငန်းကို စိတ်ဝင်စားလာတယ်တဲ့။ စစ်သူနာပြု

လုပ်ချင်ပါတယ်။ အဲဒါ ဘာတွေ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ရပါ့မလဲ။ စာမေးပွဲ
ဝင်ရရင် အောင်မြင်အောင် ဘာတွေလုပ်ရမလဲလို့ မေးထားတယ်နော်။

ရွှေကြယ်ပွင့်၊ ရွှေကြယ်သီးလေးတွေ ဝတ်ဆင်ထားလို့ ကြည့်
ကောင်းနေကြတဲ့ စစ်သူနာပြု ဗိုလ်ကြီးမမတွေကို အလှကြည့်ရတာ
အားကျရုံနဲ့တော့ ဝါသနာပါတယ်လို့ မဆိုနိုင်သေးဘူး မေလေး။

လူ့ဘဝတစ်သက်တာ ဘာနဲ့အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုမလဲ
ဆိုတဲ့ ရွေးချယ်မှုဟာ ဝါသနာ၊ စိတ်ပါဝင်စားမှုနဲ့ တစ်ထပ်တည်းကျ
မှ မိမိအတွက် စိတ်ချမ်းသာမှုရနိုင်ပါတယ်။ သူများတတွေ ဆရာဝန်
လုပ်ရတာ အဆင်ပြေတယ်ဆိုလို့ ဆေးတက္ကသိုလ်လျှောက်၊ သူများ
တွေ အင်ဂျင်နီယာဟန်ကျတယ်ဆိုလို့ စက်မှုတက္ကသိုလ်ဝင်၊ သူများတွေ
စစ်ဗိုလ်ဖြစ်တာ-ကောင်းစားတယ်ပြောလို့ ဗိုလ်လောင်းသင်တန်းတက်။
တကယ်တမ်း ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ရဲ့ စရိုက်၊ ဝါသနာနဲ့ မကိုက်တဲ့အခါကျ
တော့ ထွေးလို့မရ၊ မျိုလို့မရ ဖြစ်ရတတ်တာတွေ အများကြီးကြုံခဲ့
ကြာလှပြီ။

မိမိရဲ့ ဝါသနာနဲ့ စိတ်ပါဝင်စားမှုကို သေသေချာချာ သိအောင်
ပထမ စစ်ဆေးမေးမြန်းပါ။

ဟုတ်တယ်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို စစ်ဆေးကြည့်ရမှာပေါ့။

အမေရိကန်၊ အင်္ဂလန်စတဲ့ အနောက်နိုင်ငံ များမှာတော့
ပိုက်ဆံပေးရင် ဝါသနာအထုံကို စိတ်ပညာရှင်များက စစ်ဆေးပေးပြီး
အဖြေမှတ်ချက် ရေးပေးကြပါတယ်။ မြန်မာပြည်မှာတော့ ရှိမည်
မထင်သေး။

ဝါသနာစရိုက်နဲ့ ကိုက်ညီတဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပညာကို
သေသေချာချာ ရွေးချယ်ပြီး လိုက်စားသင်ယူမှသာ အဲဒီလို အလုပ်ခွင်ထဲ
မှာ ဘယ်လောက်ပဲ လူဆင်းရဲ၊ ဆင်းရဲ စိတ်ထဲမှာ ပျော်ရွှင်ကျေနပ်
မှုကိုတော့ ရနိုင်တယ်။

အဖေအမေ တိုက်တွန်းလို့လဲ မရွေးလေနဲ့။

ဆွေမျိုးတွေ အားပေးလို့လဲ မလိုက်လေနဲ့။

သူငယ်ချင်းတွေ အဖော်ကောင်းလှတယ်၊ ဆွယ်တာကြောင့်လဲ
နားမယောင်မိပါစေနဲ့။

ကိုယ်ရဲ့ရာသက်ပန် လုပ်ငန်းခွင်ကို မိမိစိတ်ကြိုက် စရိုက်ဝါသနာ
နဲ့ ကိုက်ညီမှသာ အောင်မြင်ထူးချွန်မှုကို ရနိုင်ပါတယ်။ မှတ်ထား
နော်။

သမီးက ၁၀တန်းမအောင်သေးခင် အခုအချိန်ကတည်းက
စစ်သူနာပြုအရာရှိ လုပ်ချင်တယ်ဆိုတာဟာ သေချာပြီလား၊ ရေရေ
ရာရာ ဆန်းစစ်ကြည့်အုံးပေါ့။ အချိန်ရှိပါသေးတယ်။ ပြင်နိုင်ပါသေး
တယ်။

ဆေးနဲ့၊ သွေးနဲ့၊ ဒဏ်ရာအနာတရတွေ၊ ညည်းညူသံတွေ၊
အန်ဖတ်၊ မစင်၊ ကျင်ငယ် စတာတွေ၊ အိပ်ရေးပျက်ခံပြီး ညဂျူတီ
ဝင်ရတာတွေ။

ကိုယ်ခန္ဓာ ဝေဒနာ အမျိုးမျိုးကြောင့် စိတ်မှာပါ အနာတရ
ဖြစ်နေကြတဲ့ လူနာတွေရဲ့ ဆူသံပူသံ၊ အလိုမကျသံ၊ မခံချိမခံသာ
ပြောဆိုပြုမူဟန်တွေ။

သုသာန်တံခါးဝဆီ ရွှေလျားနေပြီဖြစ်တဲ့ သေငယ်စော လူနာရဲ့ အသက်ကို နဖူးကချွေး ခြေ မကျအောင် ရုန်းပြီး ဆွဲငင်လှယူရတဲ့ ကုသမှုမှာ ခြေကုန်လက်ပန်းကျအောင် ဝိုင်းဝန်းပြုစုပါဝင်ရတာမျိုးတွေ သမီးကျေနပ်ပျော်ပိုက်မလား။

စိတ်ထားတတ်ရင် အင်မတန်မွန်မြတ်တဲ့ လုပ်ငန်းပါ။ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တကယ့်ဝါသနာရှိမှသာ လုပ်နိုင်ကြတာမျိုး။

ဒီလိုဖြူစင်သန့်ရှင်းပြီး ကရုဏာအပြည့်အဝနဲ့ လုပ်ရတဲ့ လုပ်ငန်းခွင်မျိုးကို မြင့်မြတ်ဂုဏ်ယူစရာလို့လည်းပြောသေး။ စိတ်မပါ အောင်ထားတဲ့သဘောမျိုးတွေလဲ ပြောနေသေး။ ဘာသဘောလဲ။ သမီးမဝေခွဲတတ်အောင် ဖြစ်သလား၊ ဒီလိုပါ။

သူများက မွန်မြတ်တယ်ဆိုပေမယ့် သမီး ဒီဘဝထဲမှာ မြှုပ်နှံနိုင်တဲ့ ခံယူချက်ဝါသနာအထုံ ရှိရဲ့လား။ ဒါကသာ အရေးကြီးတာ။ ရုပ်ရှင်တွေ ပြဇာတ်တွေထဲမှာ ဇာတ်လိုက်က ဆရာဝန်ဖြစ်တာနဲ့ ဆရာဝန်လုပ်ချင်သလိုလို စိတ်ကဖြစ်မိခဲ့ပြီ။ တကယ့်လက်တွေ့ ဘဝမှာ ကျတော့ ဆရာဝန်ရဲ့ လုပ်ငန်းတာဝန်တွေကို စွန့်လွှတ်လက်လျှော့ပြီး တခြားအလုပ်ကို လုပ်သွားတဲ့လူတွေလဲ အများကြီး သိတယ် မဟုတ်လား။

စိတ်ပညာနဲ့ ဘွဲ့ရခဲ့တဲ့ ဦးဦးက တက္ကသိုလ်တစ်ခုမှာ နည်းပြ၊ ကျောင်းဆရာအလုပ်ကို လုပ်နေရတယ်။ ဓာတုဗေဒ အထူးပြုဘာသာနဲ့ ဘွဲ့ရခဲ့တဲ့ ဦးဦးရဲ့ ဇနီးက သမဝါယမဦးစီးဌာနမှာ ဌာနစုဦးစီးတကယ့်အဖြစ်။

စိတ်ပညာနဲ့ စာသင်ကြားရတဲ့ အလုပ်နဲ့က နည်းနည်း နီးစပ်ဆီလျော်ပါသေးရဲ့။ ဦးဦးကပညာရေးကိုလဲ ဝါသနာပါတော့ တော်သေးတာပေါ့လေ။

ဦးဦးရဲ့ ဇနီးမှာတော့ သူတတ်ခဲ့တဲ့ပညာနဲ့ လက်တွေ့လုပ်ကိုင်ရတဲ့ စာရင်းအင်းပညာနဲ့ လုံးဝ တခြားစီပေါ့။ ဒါဟာ ရွေးချယ်ဝင်ရောက်လာမိတဲ့ သူ့အမှားလဲ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းပါချင်ပါမှာပေါ့။ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်၂၀က တက္ကသိုလ်ပညာရေးစနစ်ရဲ့ အားနည်းချက်ကော မပါပေဘူးလား။ ပညာရေးသုတေသန ပညာရှင်များဟာ အတိတ်ကာလ အနှစ် ၂၀ရဲ့ ရလဒ်တွေကို ကောက်ယူပြီး နောက်ကြောင်း ပြန်နေပါလိမ့်မယ်။

အမှားကို မမြင်သေးသမျှတော့ အမှန်ကို ပြင်နိုင်အုံးမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အချိန်နဲ့အမျှ မွေးထုတ်ပေးနေတဲ့ ဘာသာရပ်မျိုးစုံက ပညာရှင်တွေဟာ နောင်အနာဂတ် အနှစ် ၂၀မှာ အံဝင်ခွင်ကျတဲ့ လုပ်ငန်းခွင်တွေကို ဝင်ရောက်လှုပ်ရှားနိုင်ကြပါစေလို့ ဦးဦးဆုတောင်းပါရဲ့။ အခုပြောနိုင်တာကတော့ သမီး ၁၀ တန်းအောင်ရင် ကိုယ့်စိတ်ဝါသနာအထုံနဲ့ တကယ်ကိုက်ညီတဲ့လိင်းကို မှန်မှန်ကန်ကန် ရွေးပါ။

လိင်းရွေးလွဲရင် ပြန်တည့်ဖို့ရာ အလွန်ခက်ခဲပါတယ်။ ဦးဦးရဲ့ ဇနီးလို စောင်းငန်းစောင်းငန်းနဲ့ ဒရူတ်တိုက်ကြီး လိုက်ပါနေရတဲ့ ဘဝမျိုးနဲ့ တစ်သက်လုံး မျောသွားနိုင်လို့ သတိပေးရတာပါ။ ခေတ်ရဲ့ သားကောင်တွေ အများကြီးပဲ။

ကောင်းပြီလေ။ သမီးအတွက် ၂ နှစ်၊ ၃ နှစ် ကြိုတင်လေ့လာ ဖြင်ဆင်ပြီးမှ ဆုံးဖြတ်လို့ ရပါတယ်။ အချိန်တွေ ကျန်ပါသေးတယ်။

စစ်သူနာပြုလောင်းက အသက် ၁၆နှစ်နဲ့ ၁၉နှစ်ကြား ကန့်သတ်ပြီး
ခေါ်တယ်ထင်ပါရဲ့။

တကယ်တမ်း သူနာပြုဖြစ်ချင်တယ်ဆိုရင် အဲဒီလုပ်ငန်းခွင်ရဲ့
သဘောသဘာဝတွေကို စာတွေ့ရော၊ ကိုယ်တွေ့ရော လေ့လာသင့်
တယ်။ ဆိုကြပါစို့-

ဘာတွေလုပ်ရသလဲ။

ဘယ်သူတွေနဲ့ ဆက်ဆံရသလဲ။

ဘာတွေပျော်စရာရှိလဲ။

ဘာတွေ စိတ်ညစ်စရာရှိလဲ။

ဘယ်လို တိုးတက်လမ်းတွေရှိသလဲ။ ဘယ်လို ဆုတ်ယုတ်
ပျက်စီးစေတဲ့လမ်းတွေ ရှိသလဲ။

ထူးထူးချွန်ချွန် အောင်မြင်သွားသူတွေဟာ ဘယ်ပုံဘယ်နည်း
ရုန်းကန်ဖြတ်သန်းသွားသလဲ။ မရွံ့မလှဆုံးရှုံး ကျဆုံးသွားရရှာသူတွေ
ဟာ ဘယ်ပုံဘယ်နည်း အားနည်း ချွတ်ယွင်းကြလို့လဲ။

ဒါကို JOB ANALYSIS လုပ်ငန်းခွင်ကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ
ကြည့်ခြင်းလို့ ခေါ်ချင်ခေါ်နိုင်တာပေါ့။

အထက်ပါ သဘောပါတဲ့ လေ့လာမှုတွေကို တတ်နိုင်သမျှ
စေ့စေ့စပ်စပ် ပြုသင့်ပါတယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင် စာနဲ့ရေးပြီး မှတ်ထားသင့်
တယ်။ ဒါမှ တိကျတယ်။

သူတေသန စာတမ်းတစ်စောင်လောက် ပြည့်စုံအောင် သိရမယ်
လို့တော့ မတောင်းဆိုဘူးနော်။ လက်လှမ်းမီနိုင်သမျှ အခြေအနေကို
ငုံမိအောင် ကြည့်ဖို့ရပ် ပြောတာပါ။

အလုပ်ခွင်ရဲ့ လိုအပ်ချက်၊ တောင်းဆိုချက်တွေကိုလဲ စာရင်
ချရေးကြည့်။

ဥပမာဆိုပါစို့-

စိတ်ရှည်ရမယ်။

ကြင်နာတတ်ရမယ်။

ပြုံးရွှင်ချိုသာရမယ်။

ဆက်ဆံရေး ပြေပြစ်ချောမွေ့ရမယ်။

ရုပ်ရည် အကျည်းတန်မဖြစ်ရ။

ကိုယ်လက်အင်္ဂါ ပြည့်စုံရမယ်။

ကူးစက်တတ်တဲ့ ရောဂါဝေဒနာ မရှိရ။

အပင်ပန်း၊ အဆင်းရဲဒဏ် အသင့်တင့်ခံနိုင်ရမယ်။ မရွံ့ရှာ

ဘတ်ရဘူး။ သွေး၊ အနာတရများကို မကြောက်ရွံ့ရဘူး။ ကုသခြင်း၊

ပြုစုခြင်းတို့မှာ စိတ်ပါဝင်စားရမယ်။

အများကြီးပေါ့ကွယ်။ အချက် ၄၀၊ ၅၀ လဲရှိချင်ရှိမယ်။ ၁၀၀၊

၁၅၀ လဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။

ကဲ ဒါတွေကို ဟုတ်မဟုတ်။ မိမိနဲ့ကိုက်ညီခြင်း ရှိမရှိ တစ်ခု
အိုက်ဆိုင်စစ်ဆေးကြည့်။

ကိုက်ပြီ။ ကိုက်ညီပြီလား။ ဒါဆို ဆက်ပြီး သွားကြစို့။ စနစ်

အကျ စဉ်းစားတတ်ဖို့ ဦးဦးအကြံပေးနေတာ။

အရေးအကြီးဆုံးက ရည်မှန်းချက် တိတိကျကျကို ရောက်အောင်
သွားမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ဆန္ဒ ပြင်းထန်ထက်သန်မှု ရှိရမယ်။

ဒါဟာ ပဓာနအချက်ပဲ။

(၁၁) ကြိမ်

ခေတ်ပြိုင် သက်တူရွယ်တူတွေချင်း ယှဉ်ရင် တခြားလူမျိုး၊
တခြားနိုင်ငံတို့ထက် တို့လူမျိုးက သာရမယ်ဆိုတဲ့ ဇာတိမာန်လဲ
ရှိသင့်တယ်။

ဆန္ဒတောက် နာမကမ္ဘာ နသန္တတိ။

ဆန္ဒတရား အလွန်တရာ ပြင်းထန်သူအတွက်မပြီးစီးနိုင်သော
အလုပ်ဟူ၍ အမှုကိစ္စဟူ၍ မရှိတဲ့။

မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူခဲ့သားပဲ။

WHERE THERE IS A WILL THERE IS A WAY

ဆန္ဒကြီးလျှင် ကြံသမျှပြီးမည်။ လိုလျှင်ကြံဆ နည်းလမ်းရ
ဆိုသလိုပဲ။ မရောက်ရောက်အောင် သွားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးရင်
တော့ အဲဒီ ခရီးလမ်းဆုံးကို မလွဲမသွေ ရောက်သွားတော့တာပါပဲ။
ဘာမှမပူနဲ့။

ပြင်းပြတဲ့စိတ်ဆန္ဒ၊ ရည်မှန်းချက်နဲ့ လုပ်ရမယ်။

ငွေပေးရမလား၊ ပေးမယ်။

ရွှေပေးရမလား။ ပေးမယ်။

ငွေတွေ၊ ရွှေတွေ၊ စိန်တွေ၊ ရတနာတွေထက် အဖိုးထိုက်တန်
တဲ့ဟာ ပေးမှသာ ရနိုင်တယ်။

ဘာလဲ။

အချိန်။

ရှေးက ဦးဦးပြောခဲ့တဲ့ လေ့လာမှု၊ ဆန်းစစ်မှု၊ ပြင်ဆင်မှု၊
ဖြည့်ဆည်းမှုတွေကို ဇွဲရှိရှိနဲ့ အချိန်ပေးပြီး ကြိုးစားအားထုတ်ဖို့ရ
လိုတာပေါ့။

ရွှေပေးလို့လဲမရ။

ငွေပေးလို့လဲမရ။

စိတ်အားထက်သန်စွာနဲ့ အချိန်ပေးပြီး အလုပ်လုပ်မှသာ နည်းမှန်
လမ်းမှန်နဲ့ အောင်မြင်ပါ့မယ် သမီးရေ။ ရွှေကို လမ်းခင်းရင် မှားမှာပေါ့။
ငွေကို လမ်းခင်းရင် လွဲပြီပေါ့။ ဂုဏ်ကို လမ်းခင်းရင် ချောက်ထဲ
ချော်ကျမှာပဲ။

ထက်ထက်သန်သန်နဲ့ စိတ်ဆန္ဒက ဦးဆောင်ပြီး အလုပ်လုပ်
ရပါတယ်။ အောင်မြင်ချင်ရင် ဒါမစားနဲ့ ဆိုပါစို့။ မစားဘဲနေပါ။
အောင်မြင်ချင်ရင် ဒီကနေ့ မအိပ်နဲ့ဆိုပါစို့။ မအိပ်ဘဲနေပါ။ ဒါဟာ
ဒွာတ္တိကို စစ်ဆေးမှုပဲ။

အဲသလိုသာ စွန့်လွှတ်ပါလား။ သမီးလိုချင်တဲ့ ပန်းတိုင်ကို မူချ
လှမ်းကိုင်နိုင်ပြီမှတ်။

သစ္စာ၊ ဓမ္မ၊ ဝီရိယနှင့်

စာဂဟူသည်

ရန်သူအောင်မှု၊ ကြောင်းလေးခု။

စာဂဆိုတာ စွန့်လွှဲခြင်း၊ စွန့်လွှတ်ခြင်း၊ စွန့်ကြဲခြင်း သဘောတွေ
ပေါ့။ ရန်တကာကိုတောင် အောင်စေတာ။

ဒီဆန္ဒကြီး အဓိကအောင်မြင်ရဖို့အတွက် အခြားအခြားသော
အရာတွေကို ထိန်းချုပ်စွန့်လွှဲပစ်လိုက်ရမယ်။

စာမေးပွဲအောင်ချင်ရင် ပွဲလမ်းမသွားနဲ့။

အချိန်ပေးပြီး စာကျက်၊ စာရေးတာ လုပ်ရမယ်။

တိစ္ဆိ မကြည့်နဲ့၊ ဗွီဒီယို မကြည့်နဲ့။

အချိန်ပေးပြီး အလုပ်လုပ်ရမယ်။

ပြင်းပြင်းပြပြ အားထုတ်လေ့ကျင့်ရင် လောကီ ရည်မှန်းချက်များ
မဆိုထားနဲ့၊ လောကုတ္တရာ ပန်းတိုင်များပင် ပေါက်ရောက်နိုင်ပါတယ်။
တကယ်ဖြစ်ချင် တကယ်လုပ်၊ အဟုတ်ဖြစ်မှာပေါ့။ တကယ်ဖြစ်
ချင်လျှင် တကယ်လုပ်က အဟုတ်ဖြစ်ရမယ်လို့ ဆိုကြတယ် မဟုတ်
လား။

အခြေခံအကျဆုံးကို သမီးတွေ ပြီနော်။

တကယ်ဖြစ်ချင်စိတ်ဆိုတာ ခဏတစ်ဖြုတ် စိတ်ကူးပေါ်တာမျိုး
မဟုတ်ဘူး။

ဒါဖြစ်ချင်တယ်ဆိုတာ၊ တစ်နေ့မှာ အခါတစ်သိန်း၊ တစ်သောင်း
လောက် တဖွဖွ ရင်ထဲက မြည်နေတာမျိုး။

ဖြစ်ပါ့မလားလို့ သံသယမထားနဲ့။

မှချဖြစ်လာမှာလို့ ယုံကြည်စိတ်ရဲ့ ခွန်အားသတ္တိနဲ့ လှုပ်ရှားပါ။
သမီးရဲ့ ကြိုးစားမှုတွေကို စုပေါင်းလိုက်တော့ ကြိုးမားတဲ့ စွမ်းအင်ကြီး
ပေါ်ထွက်လာပြီး အောင်မြင်ရမှာပေါ့။ ဟုတ်တယ်နော်။

ချစ်သမီးရဲ့ ဦးနှောက်
ချစ်နိုင် (မိတ်ပညာ)

ချစ်သောမျက်စိဖြင့် ရှုကြရစေ

ကောင်းတယ်-ကောင်းတယ်-
အဲလေ -
ဘယ်နှား
နှာသွားလဲ ----

သဗ္ဗညုစေတီ၊ ဂေါတောပလ္လင်စေတီများပေါ်မှ ညနေ နေဝင်
ဆည်းဆာ တိမ်ပန်းချီအလှအပကို ငေးမောကြည့်ရှုရတဲ့ အရသာ
ကိုလည်း သူတို့ အံ့သလိုမဆုံး တပြုံးပြီး မြန်မာပြည်ကို လာလည်ရတာ
သိပ်ထိုက်တန်တာပဲဆိုတာ မကြာခဏ ရေရွတ်နေတတ်ကြရဲ့။

ကမ္ဘာအရပ်ရပ်က ခရီးသွားလေ့လာသူများဟာ အလွှာမျိုးစုံ၊
အဆင့်အတန်းမျိုးစုံပါ။ ပညာတတ် ပါရဂူကြီးတွေ၊ ပညာရှင်
သုတေသီတွေ၊ စာရေးဆရာတွေလဲ ပါတာပေါ့။ အပျော်သက်သက်
ငွေပေါလို့ ငွေဖြုန်းဖို့ လာလည်သူတွေလဲ ပါတာပေါ့။ ငွေ ချွေချွေ
တာတာနဲ့ အသက်သာဆုံး သုံးစွဲပြီး သုတေသနပြုချင်လို့ လာတဲ့
လူစားတွေလဲ ပါတာပေါ့။ ဒီတိုင်းပြည် ဒီလူမျိုးဆီက ငါ့အကျိုး
အတွက် ဘာခွာလို့ရမလဲ၊ နှိုက်လို့ရမလဲဆိုတဲ့ ကျိုးကန်းတစ်ကောင်
ရဲ့မျက်စိနဲ့ ဝင်လာတဲ့နေ့တွေကော မပါဘူးလို့ ဘယ်ပြောနိုင်ပါ့မလဲ။

အဲဒါတွေထားပါတော့။ သမီးတို့ ဦးဦးတို့ သာမန်လူထဲက
လူတွေအနေနဲ့ နိုင်ငံခြားသားတွေကို တွေ့ဆုံရတဲ့အခါ သိပ်ပြီး
အသားလွတ် အထင်ကြီးတာ၊ အထင်သေးတာ မရှိရလေအောင်
သတိထားကြရုံပါပဲ။ အဆင့်အတန်းအမျိုးမျိုး ပါဝင်တယ်ဆိုတာ
ခွဲခြားနားလည်ဖို့ လိုပါမယ်။

သတိဆိုတာ ပိုတယ်တော့ မရှိဘူး သမီးရဲ့။

သမီးမေလေး ပုဂံကို ရောက်ဖူး လည်ဖူးမယ် ထင်ပါတယ်။
ဦးဦးတို့ အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝကတော့ ပုဂံတို့ ပုပ္ပားတို့ကို

အခန်း (၉)

ချစ်သောမျက်စိဖြင့် ရှုကြရစေ

ချစ်သမီးမေလေး

ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ

မြန်မာနိုင်ငံ အလယ်ပိုင်း မန္တလေးတိုင်း မြင်းခြံခရိုင်၊ ပုဂံ
ညောင်ဦးမြို့နယ်အတွင်းမှာ ပုဂံဆိုတဲ့ရှေးဟောင်းမြို့တော်ကြီးတစ်ခု
ရှိလေရဲ့။ ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ် အနှံ့အပြားက ခရီးသွားလေ့လာသူတွေဟာ
လေယာဉ်ပျံ၊ မီးရထား၊ မော်တော်ကား၊ သင်္ဘောစသည်ဖြင့် ခရီးလမ်း
အမျိုးမျိုးနဲ့ ပုဂံကို ရောက်လာကြတယ်။ ဗူးဘုရားဆိပ်ကမ်း၊
လောကနန္ဒာဆိပ်ကမ်း ရှုခင်းများရဲ့ ကြည်နူးစရာသာယာလှပပုံများ
ကို ဓာတ်ပုံက တဖျပ်ဖျပ်ရိုက်ရင်း ပါးစပ်ကလဲ တဖွဖွချီးမွမ်း
လို့မဆုံး ရှိတတ်ကြတယ်။

တစ်နှစ်တစ်ခေါက် အနည်းဆုံး ရောက်လေ့ရှိခဲ့တယ်။ သမီးတို့ ခေတ်မှာတော့ ဘယ်လိုလဲမသိ။

ကျောင်းကြက်ခြေနီအဖွဲ့ကလည်း ပုဂံ သို့မဟုတ် ပုပ္ပား။

ကင်းထောက်လူငယ်အဖွဲ့ကလည်း ပုပ္ပားဖြစ်ဖြစ် ပုဂံဖြစ်ဖြစ်။

အတန်းပိုင်ဆရာက တစ်ခန်းလုံးထဲရှိတဲ့ ကျောင်းသား

ကျောင်းသူတွေကို EXCURSION (အပျော်ခရီးထွက်ခြင်း) သွားကြ မယ်ဟေ့။ မင်းတို့ကြိုက်ရာ ပြောဆိုရင် ပုဂံနဲ့ပုပ္ပား။ မဲခွဲကြရော။

ဖိုက်ဆံကို MONITOR အတန်းခေါင်းဆောင်က ကောက်။ ဦးဦး

တို့က ကားငှား။ ကျောင်းသူတွေက ထမင်းချက်ကြ၊ ဟင်းချက်ကြ၊

ရပ်ကွက်ထဲက အလှဒန်အိုးကြီးတွေ ငှားပြီး ထည့်သွားကြတယ်။

ဒါကြောင့် ဦးဦးတို့ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်လောက်မှာ ပုဂံကို အခေါက်ပေါင်း မရေတွက်နိုင်အောင် ရောက်ခဲ့ဖူးတယ်။

ချောက်ရေနံမြေနဲ့ ပုဂံ၊ ညောင်ဦး မဝေးလှတာကလဲ အကြောင်းရင်းတစ်ခုအနေနဲ့တော့ ပါတာပေါ့။

ဆရာနဲ့တပည့် ရင်းနှီးချစ်ခင်ကြတာ၊ စည်းလုံးညီညွတ်ကြ တာ။ ဒါလဲ အကြောင်းတစ်ခုပေါ့။

ဖိုက်ဆံများများ မကုန်ဘဲနဲ့ သွားဖို့ စားဖို့ (အထွေထွေ ကုန်ဈေးနှုန်းတွေဟာ ခုအချိန်အခါလောက်) စရိတ်မမြင့်မားတာ၊

ယေဘုယျအားဖြင့် လူတွေရဲ့ စားဝတ်နေရေးအဆင့် မကျပ်မတည်း မရှားပါးသေးတာ အကြောင်းရင်းတွေ အများကြီးပါ။

ပုဂံကို အခါခါရောက်တော့ ဘာဖြစ်လဲ။

ပုဂံကို လေးစားတယ်။ ပုဂံကို ချစ်ခင်မြတ်နိုးတွယ်တာတယ်။

ပုဂံနဲ့နီးလို့၊ ပုဂံမြေနားမှာ ကြီးပြင်းခဲ့လို့ ပုဂံကို သာဓကထားပြီး

ပြောတာနော်။ ဟန်လင်း၊ ရွှေဘို၊ စစ်ကိုင်း၊ အင်းဝ၊ အမရပူရ၊

ရတနာပုံ၊ မိုင်းမော၊ ကျောက်ဆည်၊ ဟံသာဝတီ၊ သထုံ၊ မြောက်ဦး၊

ဗြိတိန် အစရှိသဖြင့် ဂုဏ်ယူစရာ သမိုင်းကြောင်း အခိုင်အမာ ရှိခဲ့ကြတဲ့ ရှေးကမြို့ပြတွေ အများကြီးနော်။

အတိတ်က တို့ မွန်၊ ဗမာ၊ ရှမ်း၊ ရခိုင် စတဲ့ လူမျိုးတွေဟာ တို့ယုံရေကိုယုံမြေနဲ့ စည်ပင်ထွန်းကားတဲ့ ယဉ်ကျေးမှုတွေ တည်

ဆောက်ခဲ့ကြတာတွေ။ ဂုဏ်ယူစရာတွေ အလွန်ကောင်းတာပဲသမီးရဲ့။

သမီးတို့ ဦးဦးတို့ တည်ဆောက်နေဆဲဖြစ်တဲ့ ယနေ့ အဆောက်အအုံ တွေ၊ ရိုက်ကူးနေတဲ့ ရုပ်ရှင်တွေ၊ ရေးသားနေတဲ့ စာပေ ဝတ္ထု ကဗျာတွေ၊

သီဆိုနေတဲ့ တေးတွေ၊ တွေးခေါ်နေတဲ့ အယူအဆတွေဟာ နောက် ဆာမယ့် နောင်လာနောက်သား မျိုးဆက်သစ်ခေတ်များအတွက် ဂုဏ်ယူ

ဆောက်စရာ ဘယ်လောက်များ ခိုင်ခိုင်မာမာ အဖတ်တင်ကျန်ခဲ့မှာလဲ။ ဧည့်စားသင့်ပေဘူးလား သမီးရယ်။ ပြီးလွယ်၊ စီးလွယ် လုပ်ထားကြ

တာတွေဟာ ရှက်စရာ၊ မျက်နှာတောင် ဓားနဲ့လှီးပစ်ဖို့ ကောင်းပါရဲ့။ စကားအလျဉ်းသင့်လို့ စိတ်ထဲပေါ်လာတာ ပြောရရင် ဆရာကြီး

ဦးညဏ၊ ဆရာရွှေခုံးဘီအောင်၊ ဆရာဦးတင်မောင် (အေဝမ်း)၊ ဆရာကြီးဦးသုခ၊ ဆရာဦးချစ်ခင်။ ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေရဲ့ ဂန္ထဝင်

မှတ်တိုင်မျိုးတွေ ချပ်ရှင်လောကမှာ ဆက်ပြီး ဘယ်သူတွေကြီးစား နိတ်ထူကြအုံးမှာပါလိမ့်။

ပိုက်ဆံနောက်ကို အရူးအမူးလိုက်ပြီး အရည်မရ အဖတ်မရ
တွေ လုပ်နေကြတာနဲ့ အသက်ကြီးအရွယ်အို၊ သေလွန်။ ခေတ်ကို
ဖြုန်းတီး ကုန်လွန်ပစ်ကြတော့မှာလား။ ရှေးလူတွေထက် ရှေ့လူတွေ
ထက် သာအောင်၊ မြင့်မားအောင် တူထောင်ကြရအောင်ပါ။ စာပေ၊
ပန်းချီ၊ သဘင်၊ ဂီတ၊ အနုပညာ ဟူသမျှပေါ့။

ရှင်အဇ္ဈိက နေ့မိုး၊ ရွှေမိုး၊ ငွေမိုးရွာလို့ ပုဂံသူ ပုဂံသားတွေ
စီးပွားဆန်ရေ၊ ရတနာရွှေငွေ ပေါခဲ့သလား။ ထားပါတော့။ ဟုတ်ချင်
ဟုတ်မယ်။ ဟုတ်ချင်မှလဲ ဟုတ်မှာပါ။ အငြင်းမပွားကြ ပါနဲ့။

ပျူဂါမမှ ပုဂံဖြစ်လာတဲ့ ပထမ လက်နက်နိုင်ငံတော်ကြီးရဲ့
မြို့တော်၊ ပထမမြန်မာပြည်ရဲ့ အသည်းနှလုံး ပုဂံနေပြည်။ သာယာ
ဝေစည်။ မှန်းကြည့်ရင် လွမ်းလောက်စရာ အံ့ဖွယ်ခမန်း၊ အနုပညာ
ယဉ်ကျေးမှုအဆင့်အတန်း မြင့်မားလှတဲ့ ဆယ့်တစ်ရာစုကာလ ပုဂံ။

ဪ - - နှစ်ပေါင်း ခုနစ်ရာကျော် ရှစ်ရာကျော် ခိုင်မာ
လိုက်တာနော်။ အငြင်းပွားစရာ ဘာမှမရှိဘူး။ ပေါက္ကံရာမ ရွှေမြို့
တော်ကြီး ဘုန်းတန်ခိုးကြီးခဲ့တာ အမှန်ပေါ့။ အိမ်နီးနားချင်း နိုင်ငံ
အပေါင်းက လေးစားခံညားခဲ့ရတဲ့ အင်အားကြီးနိုင်ငံကြီး တစ်ခု
ပေါ့။ ပုဂံသူ ပုဂံသားဖြစ်ရတာ ဘယ်လောက်ဂုဏ်ရှိလိုက်သလဲကွာ။

ဒီစာမှာ သမီးကို ဘုန်းကံကြီးမား၊ အလှူရေစက် လက်နဲ့မကွာ
ဒါနအမှုများ ပြုသွားခဲ့ကြတဲ့ မိဖုရားကြီးနှစ်ပါးရဲ့ ဆုတောင်း
ကျောက်စာများကို ကူးယူဖော်ပြချင်တယ်။ ခရစ်နှစ် ၁၂၆၆ ခုနှစ်
လောက်က ရေးထိုးတဲ့ သိင်္ဃံသူ၊ သမီးကျောက်စာ၊ မိမိအမည်ကိုပင်

မြှုပ်ချန်ပြီး (ဘယ်သူမဆို ကိုယ့်နာမည်ကို ထင်ပေါ်ချင်ကြတဲ့ ယေဘုယျ
လူသဘာဝကို ကျော်လွန်ပြီး) ဖခင်ရဲ့အမည်၊ အဘိုးရဲ့အမည်ကို
ရှေ့ကတင်တဲ့ မိဖုရားကြီးတစ်ပါး။ လယ်၊ ဥယျာဉ် ကျွန်ခပင်းပါ
လှူဒါန်းခြင်း။

နောက် ၆ နှစ်လောက်အကြာမှာ ရေးထိုးတဲ့ သခင်ပွားစော
ရဲ့ ကျောင်း၊ မြေ၊ ဥယျာဉ်၊ ကျွန်အမှုထမ်း၊ နွား စသည်တို့ လှူဒါန်းပြီး
၁၂၇၂ ခုနှစ်မှာ ရေးထိုးတဲ့ကျောက်စာ။

ကျွန်ဆိုတာ ရောမ၊ ပြင်သစ် စတဲ့ အနောက်နိုင်ငံများကလို
ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ခံရတဲ့ ကျေးကျွန်သဘောမျိုးတော့ လုံးဝမဟုတ်
ဘူးနော်။ ဘုရားကျွန်၊ ကျောင်းကျွန်ဆိုတာ သာသနိက အဆောက်
အအုံတွေကို ထိန်းသိမ်းဖို့၊ ပြုပြင်ဖို့၊ သန့်ရှင်းဖို့၊ ဒီအမှုကိစ္စတွေ
ကို လုပ်ဆောင်ရန် တာဝန်ပေးခြင်းခံရတဲ့ ဝန်ထမ်းတွေ။ ဘာသာရေး
အလုပ်သမားတွေ။ လက်သမား၊ ပန်းရံ စသည်တို့လည်း ပါနိုင်
တယ်။ လယ်စိုက်သူ၊ နွားကျောင်းသူများလည်း ပါဝင်ခဲ့တာပဲ။
မြန်မာ့သမိုင်းမှာပါတဲ့ ကျွန်ဟာ အမည်ရင့်သီးနေပေမယ့် ဥရောပ
ကျေးပိုင်ကျွန်ပိုင်ခေတ်က ကျွန်လူတန်းစားလို မတရား အဖိနှိပ်ခံရတဲ့
အခြေအနေမျိုး မရှိခဲ့ဘူးနော်။ သမီးတို့ ဒါကိုတော့ (ကျွန်ဆိုတာ
ချင်း တူပေမယ့်) ယဉ်ကျေးမှုနဲ့ သမိုင်းနောက်ခံအရ အခြေအနေချင်း
အင်မတန်ခြားနားတာ မှတ်ထားရမယ်။

ဒီကျောက်စာပါ ဆုတောင်းတွေကိုကြည့်ပြီး သမီးဘာကို
မှတ်သားစေချင်တာလဲလို့ သမီးကမေးချင်မေးမယ်။

အများကြီးပေါ့သမီးရယ်။

သမီးဆက်ပြီး စဉ်းစားတွေးခေါ်ပါ။ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နှင့် နှိုင်းယှဉ် သုံးသပ်ပါ။

စာပေအရေးအသား ရှုထောင့်က အကဲဖြတ်ရင်လဲ အတုယူစရာ အများကြီးတွေ့ရမယ်။ မိဖုရားကြီးနှစ်ပါးရဲ့ အတွေးအခေါ်၊ စိတ်နေသဘောထား၊ ထက်မြက်မှု၊ နည်းမှုတွေကိုလဲ နှိုင်းယှဉ်ခွဲခြားကြည့်လို့ မြင်နိုင်လိမ့်မယ်။

ဦးဦး ကောက်နုတ်ပြချင်သေးတယ်။

မထီလိုမြေး၊ သိဃ်သူ့သမီး၊ မင်းမိဖုရား သခင်မရဲ့ဆန္ဒကို ကြည့်ရအောင်။

“ရမ္မက်နည်းသော၊ ရောင်ရဲလွယ်သော၊ အမျက်နည်းသော၊ သနားတတ်သော၊ ပညာရှိသော အကြောင်းကိုသိတတ်သော၊ ဝန်မတိုသော၊ အပေးအကမ်းရှိသော၊ သစ္စာရှိသော၊ မပျက်တတ်သော၊ မမေ့လျော့သော၊ အောက်မေ့တသရှိသော ဤသို့သော ကျေးဇူးတို့ ပြည့်စုံလျက်” တဲ့။ သူက သူ့ကိုယ်သူ စိတ်ကောင်းနုလုံးကောင်းနဲ့ မွန်မြတ်သန့်စင်အောင် တော်တော်ဂရုစိုက်တတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်။

“မင်းကြီးလည်းရစေ”၏။ ဤကောင်းမှုအာနုဘော်ဖြင့် ပြည်တိုင်းကား ခပ်သိမ်းသောဌ်နေသော လူခပ်သိမ်း၏ အကျိုးစီးပွားချမ်းသာကို ရှာဖွေလျက် သက်တော်ရှည်စွာနေ၍ ဤကောင်းမှုကို ထောက်ပံ့စေသတည်း။ မိဖုရားစသော မောင်းမတော် ခပ်သိမ်းလည်း ရစေ၏။ အရှင်းရှင်း အမျက်အဏ္ဍိ တစ်စေ့မရှိ၊ ချစ်သောမျက်စိဖြင့် ရှုကြစေ၏”

ကဲ-ဘယ်လောက် မြင့်မြတ်သလဲကွယ်။ သို့မှာ မနာလို သဝန်တိုတဲ့စိတ် ကင်းစင်တယ်။ ချစ်သောမျက်စိဖြင့် ရှုကြရစေ၏တဲ့။ ချစ်သောမျက်စိဖြင့် ရှုကြည့်နော်သမီး။

မိဖုရားဖွားစောရဲ့ ဆုတောင်းကိုကြည့်။

“လူဖြစ်သော်ကား၊ လူတကာထက်မြတ်သော စည်းစိမ်ချမ်းသာငါ့ရလို၏။ နတ်ဖြစ်သော်ကား နတ်တကာထက်မြတ်သော နိုင်ငံသော အဆင်းအရောင်အဝါနှင့် ပြည့်စုံ၍ အထူးသဖြင့်လျှင် အသက်ရှည်သော အနာမဲ့သော အဆင်းလှသော အသံသာသော အလုံးအရပ်လှသော လူနတ်ခပ်သိမ်း ချစ်ခင်ရိုသေသော မြတ်နိုးသောငါ ဖြစ်လို၏”

ထက်မြက်ပြင်းထန်တဲ့ မိဖုရားရဲ့ အနိုင်မခံစိတ်ဓာတ်ကို တွေ့ရတယ်မဟုတ်လား။ နိဗ္ဗာန်မရောက်ခင် အောက်ကျနောက်ကျတော့မနေချင်။ ယှဉ်လိုက်ရရင် ထိပ်ကနေရမှ။

ဦးဦး ဆုတောင်းစာပါတဲ့ ရှားရှားပါးပါး ဒီကျောက်စာ ၁၁၂ ချပ်ကို ကူးပြီး ဖော်ပြပေးလိုက်မယ်။ သမီးမေလေး ဖတ်ကြည့်ပါ။

သိဃ်သူ့သမီးကျောက်စာ

နမော ဗုဒ္ဓဿ။ ။ သက္ကရာဇ် ၆၂၈ ခု၊ ပိသျက်နှစ်၊ နံကာလဆန်း (၇)ရက် ကြာသပတေးနေ့၊ မထီလိုမြေး၊ မင်းမယား၊ သိဃ်သူ့သမီး ဖြစ်သောဆင်းရဲ၊ အိုမင်းသောဆင်းရဲ၊ သေသောဆင်းရဲ၊ မချစ်သောသူနှင့် တကွနေသော ဆင်းရဲ၊ ချစ်သောသူနှင့် ကွေကွင်းသော ဆင်းရဲ၊ လို၍မရသောဆင်းရဲ။ ဤသို့ကစသော မတိုင်းမသိသော ဆင်းရဲတို့သည် နှိပ်စက်သော ခန္ဓာကိုယ်စွန့်ထားခဲ့၍ ဆင်းရဲခပ်သိမ်း

ကင်းသော ချမ်းသာစွာသော မြတ်သောနိဗ္ဗာန်ကိုလျှင် ငါလိုတည်း
ဟူ၍ ချစ်စွာသောမြတ်သော ရွှေငွေကစသော ဥစ္စာတို့ကို စွန့်၍
ပြုသောကျောင်းတွင်နေသော သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာဟူသော ကျေးဇူး
သုံးပါးကိုရှာသော ကင်းစင်သော ဘုရားတပည့်သား ရဟန်း၊ သင်္ဃာ
ချမ်းသာစိမ့်သောငှာ လယ်၊ ဥယျာဉ်၊ ကျွန်ခပင်း အကြွင်းမဲ့လျှင်လျှာ၏။

ဤ ငါတို့ပြုသော ကောင်းမှုအကျိုးတို့ ခပ်သိမ်းသောကို
အစိုးရသော ရေ မြေ သခင်ဖြစ်သော မင်းကြီးလည်းရစေ၏။ ဤ
ကောင်းမှု အာနုဘော်ဖြင့် တိုင်းပြည်ကား ခပ်သိမ်းသော၌ နေသော
လူခပ်သိမ်းသော၏ အစီးအပွား ချမ်းသာကိုရှာလျက် သက်တော်
ရှည်စွာနေ၍ ဤကောင်းမှုကို မိဖုရား စသော မောင်းမတော် ခပ်သိမ်း
လည်း ရစေ၏။ အချင်းချင်း အမျက်အဏ္ဍါ တစ်စေ့မရှိ၊ ချစ်သော
မျက်စိဖြင့် ရှုကြရစေ၏။ ယခုရှိသော နောင်ဖြစ်လတ္တံ့သော မင်းကြီး
မင်းသား အမတ်စသော သူခပ်သိမ်းလည်း ရစေသတည်း။ အရေး
အရာ ယူပါစေသတည်း။ ယမမင်း စသော သတ္တဝါခပ်သိမ်းလည်း
ရစေသတည်း။ အရအမိဆိုလိုသောသူကား အရအမိရစေ၏။
ကောင်းမှုကို လိုသောသူကား ကောင်းမှုကိုရစေ။ ငါလည်း ရမ္မက်
ကြီးသော၊ မရောင့်ရဲတတ်သော၊ အမျက်ကြီးသော သူတစ်ထူးကို
ညှဉ်းဆဲတတ်သော ပညာမရှိသော မိုက်သော ဝန်တိုသော အပေး
အကမ်းမရှိသော သစ္စာမရှိသော ဖျက်တတ်သော မေ့လျော့သော
အောက်မေ့ တာသ ကင်းသော မဖြစ်မှီ၍ ရမ္မက်နည်းသော ရောင့်ရဲလွယ်
သော အမျက်နည်းသော သနားတတ်သော ပညာရှိသော အကြောင်း

တို့ သိတတ်သော ဝန်မတိုသော အပေးအကမ်းရှိသော မပျက်စီးတတ်
သော မမေ့လျော့သော အောက်မေ့တသရှိသော ဤသို့သော ကျေးဇူး
ဘို့နှင့် ပြည့်စုံလျက် သံသရာ၌ ကျင်လည်၍ မေတ္တာယုဂဘုရား
နက်မှောက်တွင်သာလျှင် မြတ်သောအကျွတ်တရား ရလိုသတည်း။

(ကြောင်းရေ ၁ မှ ကြောင်းရေ ၁၅ အထိ)

သိင်္ဃံသု.သမိး

မြန်မာ့တိုင်းရင်းကျောက်စာများ

ပုံအမှတ် ၂၁၆

ရေးထိုးနှစ် ၆၂၈

(ပါမောက္ခ ဦးအေးမောင် ရွေးချယ်စီစဉ်သည့်
စစ်တက္ကသိုလ်သုံးမြန်မာစကားပြေ လက်ရွေးစင်စာအုပ်မှ)

မိဖုရား (သခင်) ဖွားစော ကျောက်စာ

သို့အတုမဲ့လျှင် ငါပြုသော ကျောင်းတော်၌ ငါမူသော ကောင်းမှု
ခပ်သိမ်းသော ထိုအခါ မြင့်မြတ်တည်စိမ့်သောငှာ မြေမဟာဒါနဥယျာဉ်
ပါလျှ၏။ ငါပြုသော ကောင်းမှုခပ်သိမ်းသော ထိုအခါ မြင့်မြဲပြု
သော စသောမူစိမ့်သောငှာ ကန်လင်းလှဲစိမ့်သောငှာ၊ ဘုရား တရား
သင်္ဃုတ ကွမ်းပန်း၊ မပြတ်ဝတ်လုပ်ကျွေး တင်စိမ့်သောငှာ၊ ဆီမီး
ပြတ်ရှိစိမ့်သောငှာ သည်းခံသော သခင်တို့ကို ဆွမ်းပစ္စည်းဖြင့်
ကျွေးစိမ့်သောငှာ ကျွန်လည်းငါလျှ၏။ နို့သစ်၊ နို့ဆွမ်း၊ ရက်တက်၊
အာပေး၊ ထောပတ်၊ အရသာငါးပါး စားစိမ့်သောငှာ နွားလည်း
ပါလျှ၏။ သို့လျှင် ငါပြုသော ကောင်းမှုအကျိုးအား ရေမြေခပ်သိမ်း

သော သခင်ဖြစ်သော မြတ်စွာသော ငါ့လင် သခင်မင်းကြီး ငါ့သား
 မင်းကြီး ငါ့မြေးမင်းကြီး မင်းကြီး သုံးယောက် စသော နောင်လာ
 လတ်တုံသော မင်းခပ်သိမ်းလည်း ငါ့အတူရစေသတည်း။ မင်းသား
 မင်းသမီး မိဖုရား စသော မောင်းမခပ်သိမ်း၊ အမတ်စသော ဗိုလ်ပါ
 ခပ်သိမ်း အောက်အဝီစိ စသော အထက်ဘဝဂ်တိုင်အောင် အထက်
 စကြာဝဠာ အောက်စကြာဝဠာ၌နေသော သိကြား ဗြဟ္မာ စတုလောက
 ပါလ နတ်မင်းစသော နတ်ခပ်သိမ်း၊ ယမမင်း လူစသော သတ္တဝါ
 ခပ်သိမ်းလည်း ငါ့ကောင်းမှုအဖို့ ရစေကုန်၊ သံသရာဆင်းရဲမှ လွတ်
 မြောက်ခဲ့၍ ဆင်းရဲမဲ့သော နိဗ္ဗာန်ပြည်သို့ ရောက်စေကုန်၏။ ဤသို့
 ကြီးစွာလျှင် ငါမူသော ကောင်းမှုအကျိုးဖြင့် နိဗ္ဗာန်မရောက်သော
 ကြား လူဖြစ်သော်ကား လူတကာတို့ထက် မြတ်သော စည်းစိမ်
 ချမ်းသာ ငါရလို၏။ နတ်ဖြစ်သော်လည်း နတ်တကာတို့ထက် မြတ်သော
 နိုင်ငံသော အဆင်းအရောင်အဝါနှင့် ပြည့်စုံ၍ အထူးသဖြင့်လျှင်
 အသက်ရှည်သော အနာမဲ့သော အဆင်းလှသော အသံသာသော
 အလုံးအရပ်လှသော လူနတ်ခပ်သိမ်း ချစ်ခင်ရှိသောသော မြတ်နိုးသောငါ
 ဖြစ်လို၏။ ရွှေ၊ ငွေ၊ ပတ္တမြား၊ ပုလဲ၊ သန္တကစသော အသက်မဲ့သော
 ဥစ္စာ၊ အသက်ရှိသော ဆင်၊ မြင်းကစသော ဥစ္စာ ရတနာများစွာသောငါ
 ဖြစ်လို၏။ ဘုန်းတန်ခိုးဖြင့် အနိုင်အင် အခြံအရံ အကျော်အစော
 ကြီးစွာသောငါ ဖြစ်လို၏။ ဖြစ်လေရာရာအရပ်၌ အလှူ သီတင်း
 သဒ္ဓါ ပညာ စသော မြတ်သောကျေးဇူးနှင့် ပြည့်စုံလျက် ဆင်းရဲ
 အမှတ်မသိလို။ လူစည်းစိမ် နတ်စည်းစိမ် ခံစားပြီး၍ အဆုံး၌ကား

အရဟတ္တဖိုလ်မည်သော မြတ်သော အကျွတ်တရားနှင့်လတ်၍
 ဦးဆိတ်စွာသော နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာ ငါရလို၏။

(ကြောင်းရေ ၆ မှ ကြောင်းရေ ၂၁ အထိ)

သခင်ဗွားစော

မြန်မာတိုင်းရင်းကျောက်စာ

ပုံအမှတ် ၂၃၅

ရေးထိုးနှစ် ၆၃၅

(ပါမောက္ခဦးအေးမောင် ရွေးချယ်စီစဉ်သည့်
 စစ်တက္ကသိုလ်သုံး မြန်မာစကားပြေ လက်ရွေးစင်စာအုပ်မှ)

ကျောက်စာ၊ စာမူကြမ်း ရေးသားဆက်သွင်းရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က
 သခင်ဗွားစောကို ဖတ်ရ ရေးခဲ့တာ ကြည့်အုံး။ မိဖုရားကြီးဗွားစော
 ဘာ ဘယ်မျှ မောက်မာခက်ထန် အပေါ်စီး အထက်အသာက ရှိချင်
 အတ်သလဲ။ တွေးကြည့်ပါ။

ဦးဦးက ပုဂံခေတ် ကုသိုလ်ရှင် မြင့်မြတ်သော အမျိုးသမီး
 ဦးဦးလ်ကြီး နှစ်ဦးလုံးကို လေးစားအားကျမိတယ်။

နူးညံ့ပါ။ မာန်ရှိပါ။ အနိုင်မခံစိတ်နဲ့ အားမာန်အပြည့်အဝ
 လုပ်ရိယရှိတာလဲ ကောင်းတာပါပဲ။ နှစ်မျိုးစလုံးကို သမီး
 သက်ရာ အတုယူနိုင်ပါတယ်။

သမီးချစ်သောဦးဦး
 ချစ်နိုင် (မိတ်ပညာ)

ချဉ်ချဉ်ခါးခါး စကားများကိုပယ်

အခန်း (၁၀)

ချဉ်ချဉ်ခါးခါး စကားများကိုပယ်

ချစ်သမီးမေလေး

ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ -

အနာဂတ်ရဲ့ သမီးပျိုများဖြစ်တဲ့ သမီးတို့ကို ဦးဦးက ကမ္ဘာပေါ်မှာ အလှဆုံးမိန်းကလေးတွေ ဖြစ်စေချင်ပါတယ်။ “အနာဂတ်ရဲ့ အတ္တပုံရိပ်” ဆိုတာ တကယ်တော့ ပစ္စုပ္ပန်ကာလမှာ မရှိသေးပါဘူး။ လက်ရှိအခြေအနေမှာ လွတ်ဟာနေတဲ့ ပလ္လာသက်သက် ပြောင်တလင်း ပိတ်ကားတစ်ချပ်သာ ဖြစ်ပါတယ်။

အနာဂတ် မိမိရုပ်ပုံကို ဘယ်သူရေးဆွဲရသလဲ။

မိမိတို့ကိုယ်တိုင် ရေးဆွဲရတယ်။ Man is the architect of his own gate တခြားလူက ဝင်ရေးပေးလို့ မရပါဘူး။

လူတစ်ဦးချင်းစီဟာ မိမိရဲ့ အနာဂတ်ပုံရိပ်ကို မိမိကိုယ်တိုင် သာလျှင် စိမ့်ရေးဆွဲကြရမိဖြစ်တယ်သမီး။ ဒီအမှန်တရားဟာ ချွင်းချက် မရှိဘူး။ သူတစ်ပါးဆိုတာ အကြံပေးချင် ပေးနိုင်မယ်။ အမိန့်ပေး ချင် ပေးနိုင်မယ်။ ပန်ကြားရုံထက်တော့ မပိုနိုင်။ ကိုယ်တိုင်သာ ရေးချယ်ကြရတယ်။ ဟုတ်တယ်နော်။

မရေးမီ စိတ်ထဲမှာ စိတ်ကူးရတယ်။

တကယ်ဖြစ်လာတဲ့ အတ္တပုံရိပ်ဟာ အတိတ်က မိမိစိတ်ကူး မျှော်မှန်းခဲ့တဲ့အတိုင်း လှပချင်လှပမယ်။ သို့မဟုတ်ဘဲ အကျဉ်းတန်ချင် တန်နေမယ်။ ထင်တိုင်းပေါက်တာ တချို့ရှိမယ်။ ထင်ထားတာနဲ့ တခြားစီဖြစ်ကောင်းဖြစ်မယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရေးဆွဲသူကတော့ မိမိ ကိုယ်တိုင်ပါပဲ။ တခြားတစ်ပါးသူက ဘာမှမဆိုင်လှဘူးပဲ ဆိုကြပါစို့။

ဒီတော့ လှလှပပ အနာဂတ်ရဲ့သမီးပျို ဖြစ်ရလေအောင် ဦးဦးက သိသင့်သိထိုက်တဲ့ အကြောင်းအရာလေးတွေကို ရေးပြီး သတိပေး ချင်တယ် မေလေးရယ်။ ဒီမှာတော့ “စကား” နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အချက် တချို့ကို ပြောပြချင်တယ်။

လူသားတွေရဲ့ အလှတရားမှာ သူ့ရဲ့ နှုတ်ထွက်စကားဟာ အပိုင်းတစ်ပိုင်းအနေနဲ့ ပါဝင်ဖွဲ့စည်းထားတယ်။ စကားနှုတ်ထွက် ခါးသီးရိုင်းစိုင်းရင် သူ့ရဲ့ တခြားအလှအပတွေပါ ပျက်စီးဆုံးပါး သွားစေနိုင်ပါတယ်။

စကားနောက် တရားပါတယ်ဆိုတဲ့ မြန်မာဆိုရိုးစကားလဲ ရှိပေသားပဲ။ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူ ပြောဆိုလိုက်တဲ့စကားဟာ

သူ့ရဲ့ရလဒ်အဖြစ် ဖြစ်ပျက်ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှု အကောင်းအဆိုး ဒွန်ရပ်တွေကို ပေါ်ပေါက်စေပါတယ်။ အကြောင်းအကျိုး ဆက်စပ် နပါတယ်။

ကြမ်းကျွံလျှင် နတ်လို့ရတယ်။ စကားကျွံရင်တော့ ပြန်နတ် သို့ မရဘူးဆိုတဲ့ နိတိစကားပုံကို သမီးကြားဖူးနေမှာပေါ့။ စကား ဆိုတာ ဆင်ခြင် တိုင်းဆပြီးမှ ပြောရတယ်။ မဆင်မခြင် ခပ်လွယ် လွယ် ခပ်ပေါ့ပေါ့ မပြောဆိုရဘူး။ “ပြော၊ ပြု ရှေ့တွင် သတိယှဉ်၊ ဆင်ခြင်ညဏ်ရှေ့သွား၊ အရာရာတွင်၊ အသုံးဝင်၊ အောင်မြင်ကြောင်း ဘုရား” ဆိုတဲ့ ချမ်းမြေ့ရိပ်သာဆရာတော် အရှင်ဇနကာဘိဝံသ သင်ကြားထားတဲ့ တရားလေးဟာ မှတ်သားဖို့ကောင်းတယ်သမီးရဲ့။

စိတ်ထဲပေါ်လာတဲ့ သာဓကတစ်ခု ပုဂံရာဇဝင်ထဲက ထုတ်နုတ် ပြီးပြောပြချင်တယ်။ ပုဂံခေတ် သက္ကရာဇ် ၃၅၄ (ခရစ်နှစ် ၉၉၂)ခုနှစ် နှာ နက္ကတေးမင်းဟာ ပုဂံထီးနန်းကို သိမ်းမြန်းအုပ်ချုပ် မင်းလုပ် ဘယ်ဆိုတယ်။ နက္ကတေးမင်းထံပါးမှာ အနော်ရထာ (ခေါ်) အနိရုဒ္ဓ ဒေဝဟာ ဝင်ရောက်ခစားနေတယ်။ သူတို့ဟာ ညီအစ်ကို တစ်ဝမ်းကွဲ ဆက်ကြတယ်။ နက္ကတေးမင်းရဲ့ ခမည်းတော်က ညောင်ဦး စောရဟန်း ခင်း၊ အနော်ရထာရဲ့ဖခင်က ကွမ်းဆော်ကျောင်းဖြူမင်း။ နက္ကတေးနဲ့ အနော်ရထာရဲ့ မယ်တော်များဟာ ညီအစ်မ ဆက်ကြတယ်။ အနော်ရထာ ရဲ့ မိခင်က ညီမငယ်၊ နက္ကတေးမင်းရဲ့ ဒေါ်လေး (ဒွေးလေး) ပေါ့။

တစ်နေ့တော့ ဘုရင်နက္ကတေးထံကို အနော်ရထာ အစစားဝင် ဘဲအခါ “ညီသားနောင်မယ်” လို့ နက္ကတေးက ကျီစားခေါ်ဝေါ်လိုက်

သတဲ့။ ဒါဟာ အနော်ရထာရဲ့မိခင်ကို စုက္ကတေးမင်းက မိဖုရား အဖြစ် သိမ်းပိုက်လိုတဲ့ အရိပ်အမြွက် အဓိပ္ပာယ်ဖြစ်နေတော့ အနော်ရထာစောဟာ အကြီးအကျယ် အရှက်ရသွားတာပေါ့။

စကားနော် စကား။ စကားနောက် တရားပါတော့မယ်။

အနော်ရထာဟာ ပရိသတ်ဗိုလ်ပုံအလယ်မှာ ရှက်လဲရှက်၊ ဒေါသလဲထွက်၊ ဆက်ပြီး နန်းတော်ထဲမှာ ဒီလိုနည်းနဲ့တော့ မစားချင်တော့ဘူး။ မကြာခင်ဘဲ အနော်ရထာဟာ ပုပ္ဖားအရပ်ဘက်သို့ တိတ်တဆိတ်ထွက်ခွာ၊ လူသူအင်အား စည်းရုံးစုဆောင်း၊ လက်နက်ဗိုလ်ပါ ကိုယ့်ဘက်ပါသမ္မုနဲ့ စုစည်းပြီး စုက္ကတေးမင်းကို ပုန်ကန်တော်လှန်ပါလေရော။ ပုဂံကို ချီတက်လာရော။

စုက္ကတေးဘုရင်ကလည်း ဘာရမလဲ။ သင်းလို ငယ်ရွယ်သူက ငါ့ကဲ့သို့သော ဘုန်းကံရှင်ကို အန်တုဝံသလော။ လာခဲ့။ တစ်ယောက်ချင်း မြင်းစီးချင်းတိုက်မယ်။ သမထီးချောင်းကို ထွက်ခဲ့ဆိုပြီး ရောမရာဇဝင်ကား၊ ပြင်သစ်ရာဇဝင်ကားတွေထဲကလိုပေါ့ကွယ်။ တစ်ယောက်ချင်း မြင်းစီးပြီး လှံကိုယ်စီနဲ့ တိုက်ကြသတဲ့။ ဘာပြောနေစရာလိုသေးလဲ။ အနော်ရထာမင်းစောရဲ့ လှံချက်ဟာ စုက္ကတေးဘုရင်ရဲ့ ရင်ဝကို တည့်တည့်ကြီး စူးဝင်ပြီး နောက်ကျောဘက်အထိ ထုတ်ချင်းခပ် ဖောက်ထွက်သွားသေးသတဲ့။ ရာဇဝင်တွေ အဆိုအရ။

စုက္ကတေးဘုရင်ဟာ မအပ်မရာ ပြစ်မှားတာကနေ ညီဝမ်းကွဲကို စတာ နောက်တာ (စကားပါမှားလာတော့) ဇာတ်သိမ်းမကောင်း

ရှာဘူးပေါ့။ အနော်ရထာမင်းစောဆိုတာကတော့ သမီးလဲသိပြီးသား။ ပုဂံထီးနန်းကို ၄၂ နှစ်တိုင်တိုင် သိမ်းပိုက်အုပ်ချုပ်ခဲ့ပြီး ပထမမြန်မာနိုင်ငံတော်ကြီးကို အရှေ့တောင်အာရှတစ်ခွင်လုံး ဘုန်းမီးနေလထင်လင်းတောက်ပအောင် ပြုစုတည်ထောင်ခဲ့တဲ့ ဘုရင်မင်းမြတ်။ ထေရဝါဒ သာသနာ့အလင်းရောင် ရောင်ဝါနေသို့ ထွန်းလင်းအောင် ဆောင်ရွက်တော်မူခဲ့တဲ့ မင်းကောင်းမင်းမြတ်။

ညီသားနောင်မယ်ဆိုတဲ့ ပြုံးဖြဲဖြဲနဲ့ ပြောမိခဲ့တဲ့ စကားကစ်ခွန်းရဲ့ နောက်မှာ ဖြစ်ပွားလာတဲ့ အကျိုးဆက်ဖြစ်ရပ်များဟာ စုက္ကတေးဘုရင်ကိုကြည့်ပြီး သတိသံဝေဂယူစရာ မကောင်းပေဘူးလား သမီးမေလေး။ ပါးစပ်မဆော့တာလဲ ကောင်းတယ်။

လျှာတစ်ချောင်းဟာ လှံသွား၊ ဓားသွားထက်ပင် ပိုပြီး သူတစ်ဖက်သားကို နာကျင်ခံခက်အောင် ထိုးဆွဒဏ်ရာရစေတတ်တယ်နော်။ ကြံကြိုက်လို့ ဦးဦးကိုယ်တွေ့ ခံစားချက်တစ်ခုပြောချင်သေးတယ်။

ဦးဦးရှစ်နှစ်သား အရွယ်။ သုံးတန်းမှာ ပညာသင်နေခဲ့စဉ်က ဆရာသုံးယောက် သင်နေတယ်။ မြန်မာစာနဲ့ ပထဝီက ဆရာတစ်ယောက်၊ သင်္ချာနဲ့သိပ္ပံက ဆရာတစ်ယောက်၊ သမိုင်းနဲ့ ပြည်သူ့နီတိက ဆရာတစ်ယောက်။

ပြည်သူ့နီတိသင်တဲ့ တစ်နေ့မှာ ပလွှားခြင်းကို မပြုရဆိုတဲ့ စာပိုဒ်တစ်ခု ပါလာတယ်ကွဲ့။ သိလား။

“ပလွှားခြင်းဆိုတာ ဘာလဲဆရာ”

ကျောင်းသားတစ်ယောက်က မရှင်းလို့ ထမေးတယ်။ ဆရာက နောက်သလို ပြောင်သလိုနဲ့ “ပလွားခြင်းဆိုတာ ချစ်နိုင်လိုကောင် လေကွာ” ဆိုတော့ တစ်ခန်းလုံးက ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူတွေ ဟာ ဝါးဟားဟားဆိုပြီး ရယ်လိုက်ကြတာလေ။

မရယ်နိုင်တာ ဦးဦးတစ်ယောက်တည်းပဲရှိတယ်။ ပလွားသည် ဆိုတဲ့စကားဟာ ဝင့်ဝါတယ်။ ကြွားဝါတယ်လို့ အဓိပ္ပာယ်ရှိလောက် ရဲ့လို့ ဦးဦးထင်တယ်။ ပညာရေးဝန်ကြီးဌာန မြန်မာစာအဖွဲ့က မြန်မာအဘိဓာန်ထဲမှာလည်း ဒီအတိုင်းပဲ (စာမျက်နှာ ၂၁၁) အခုရှာ ကြည့်တော့ တွေ့ရတယ်။ အင်း အဓိပ္ပာယ်မသိလို့ မေးရင် အဓိပ္ပာယ် ကို ဖြေရုံပေါ့။ ဆရာဟာ မဆီမဆိုင် ကိုယ့်ကို ဘာလို့ရှုတ်ချ လှောင်ပြောင်ရတာလဲ။ တန့်နဲ့နဲ့ ခံပြင်းမကျေနပ်တဲ့စိတ်ဟာ ဘယ် လောက်ကြာပြီလဲဆိုတော့ အခုအချိန်အထိ နှစ်ပေါင်း ၃၀ ကျော် လာခဲ့ပြီ။

ကြည့်စမ်း။ ဦးဦးဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ရန်သူ၊ ပြီးသူ၊ မုန်းတီးသူ ရယ်လို့ ယနေ့ထိအောင် အစွဲအတေး အမှတ်အသား မရှိခဲ့ပေမယ့် အဲဒီ သုံးတန်းကျောင်းသားဘဝလေးက အသားလွှာ အလှောင်ခံခဲ့ ရတာကိုတော့ တဖြည့်ဖြည့်နဲ့ မမေ့နိုင်သေးဘူး။ အဲဒီ မူလတန်းပြ ကျောင်းဆရာ ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်ခဲ့တာတောင် နှစ်ပေါင်း ၂၀ ကျော်ပါပြီ။ အရိုးဆွေးလောက်ပြီပဲ။

မထင်မှတ်ဘဲ တစ်တန်းလုံးက ဝိုင်းရယ်ရလောက်အောင် အငိုက်မိသွားတော့ ဦးဦး အရှက်ထိသွားတယ်ထင်ပါရဲ့။ ရှက်စိတ်

နာကျည်းစိတ်ဟာ အခုအချိန်အထိ သတိရနေသေးတယ်။ ဪ- ရှစ်နှစ်သားအရွယ် ကလေးငယ် တစ်ယောက်ပင်ဖြစ်ပါစေ မဆီ မလျော် စကားနဲ့သွားပြီး မထိုးဆွလေနဲ့နော်။ မှတ်ဉာဏ်ဒဏ်ရာဟာ တစ်သက်လုံး မပျောက်တော့လောက်တဲ့ထိအောင် ကြီးမားပြင်းထန် တယ်။ ကြောက်စရာပေပဲ။

ဒီသင်ခန်းစာကြောင့် ဦးဦးဟာ အကျိုး ၂ ခု ရရှိပါတယ်။ ဝင့်ဝါ၊ ကြွားဝါတာ မဖြစ်မိအောင် သတိပြု ရှောင်ကြည်ပါတယ်။ ဒါဟာ ဆရာကျေးဇူးပါပဲ။ တစ်သက်တာလုံးအတွက် ဆုံးမသွန်သင် ခဲ့ရာ ရောက်ပါတယ်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆရာ။

နောက်တစ်ချက်က သူတစ်ပါးကို နာကျင်ခံစားသွားအောင် စကားနဲ့ မထိပါး မပြောဆိုမိဖို့ ဆင်ခြင်ပါတယ်။ ခံရတဲ့လူဘက်က တိုယ်ချင်းစာနာတတ်တဲ့စိတ် ရှိနေတာကိုး။ စကားကျွံရင် နုတ်လို့ မရနိုင်ကြောင်း တွေ့ဖူးလာပြီလေ။ ဘွားခတ်လို့ မရပေဘူး။

ငယ်ငယ်က ဦးဦးတို့ အိမ်နားနီးချင်း အမျိုးသမီးတစ်ယောက် နှိပ်စက်တယ်။ စကားပြောရင် စကားလုံးသိပ်ပြောင်တာပဲ။ သူပြောတာ နုတ်ကျလက်ကျနဲ့မို့ တက်ထိထိတယ်။ ပိဿာလေးနဲ့ ဘေးပစ် ဆိုက်သလို လူတစ်ဖက်သားမှာ အားခနဲ အင့်ခနဲ အောင့်သွားစေရ လောက်အောင် ဆော်တတ်တယ်။ လွတ်ပိုင်တာ သိလား။

သူ့ကို ငယ်စဉ်က အားကျတယ်။ သဘောကျပါတယ်။ ပြော ဆိုတာ သိပ်မိတာပဲပေါ့လေ။ အဲ-နည်းနည်းကြီးလာတော့ စားသွား ဆို ထက်ရှ၊ လုံသွားလို့ ချွန်စူးလှတဲ့ စကားမျိုးတွေဟာ အန္တရာယ်

များလှပါကလား။ သဘောသိပ်မကျတော့ပါဘူး။ ချီးကျူးအားပေးသင့်တဲ့အရာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာလဲ သိသိလာတယ်။

သမီးမေလေးရေ -

မိမိကိုယ်ကို ကာကွယ်ရန် အကောင်းဆုံးနဲ့ အတည်မြဲဆုံး အရာကား မိမိကိုယ်ကို စင်ကြယ်စေခြင်းပင်ဖြစ်တယ်လို့ မဟတ္တမဂန္တီ (အိန္ဒိယခေါင်းဆောင်ကြီး) က ပြောခဲ့ဖူးသတဲ့။ မိမိကိုယ်ကို ကာကွယ်ဖို့ရာ ဓားမြှောင်ခါးကြားမှာ ဆောင်ထားဖို့ အခါခပ်သိမ်း မလိုအပ်ပါဘူး။ အန္တရာယ်ကို ကြိုတင်ကာကွယ်ဖို့ရာ ထက်ရှုချွန်မြဲတဲ့ စကားမျိုးတွေကိုလဲ အမြဲတစေ အသုံးချမနေသင့်ပါဘူး။ တမာပင်ထိပ်ဖျား ကြက်ဟင်းခါးသီးနိုင်တဲ့လူဆိုပြီး စကားလုံးပြောင်မြောက်တဲ့နေရာမှာ ပထမတန်းစား စာဆိုကြီး စလေဦးပုညတောင်မှ နောက်ဆုံးတစ်နေ့ ရေမှာချပြီး အသတ်ခံခဲ့ရပေတယ်။

စကားနဲ့ပတ်သက်လို့ ဒီနေရာမှာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်တော့ မပြောနိုင်၊ မရေးနိုင်ပါဘူး။ အဓိကအချက်အနေနဲ့ သမီးလေးတို့ရဲ့အလှကို ဖျက်ဆီးစေနိုင်တဲ့ စကားအကျဉ်းတန်ဖိုးကို မဖြစ်စေရအောင် ဥပမာလေးတွေနဲ့ ဖော်ပြရုံ အကူအညီသာဖြစ်ပါတယ်။

ပြောဆိုတဲ့စကားဟာ အဲဒီတစ်စုံတစ်ယောက်ကို သူတော်ကောင်းလား၊ သူယုတ်လား ခွဲခြားသိနိုင်စေတယ်လို့ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားက (အင်္ဂုတ္တိုရ်၊ အဋ္ဌက၊ သပ္ပရိသသုတ်) ဟောကြားတော် မူခဲ့တယ်။ သူတော်ကောင်းလို့သိကြောင်း လက္ခဏာ ၄ ပါးရှိသတဲ့ သမီးရဲ့

- (၁) သူတစ်ပါးအပြစ်ကို မမေးရင်မပြော။ မေးရင်တောင်မှ နည်းနည်းပဲပြောတယ်။
- (၂) မိမိအပြစ်ကိုတော့ မမေးပေမယ့် ပြောသင့်ရင် ပြောပြတတ်တယ်။ မေးရင် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပြောပြတယ်။
- (၃) သူတစ်ပါး ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ဘယ်သူမှ မမေးပေမယ့် ပြောပြတတ်တယ်။ မေးရင် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပြောပြလေ့ရှိတယ်။
- (၄) မိမိရဲ့ဂုဏ်ကိုတော့ မမေးရင်မဖော်။ မေးလျှင်တော့ အနည်းငယ်မျှသာ ပြောပြတတ်တယ်။

သူယုတ်ရယ်လို့ သိကြောင်း အကြောင်းအချက်လက္ခဏာ ၄ ပါးကတော့ အထက်ကဟာနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်တွေပေါ့။ မိမိရဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို မမေးပါဘဲလျက် ထုတ်ဖော်ပြောပြတတ်ခြင်း၊ မေးလျှင် ကား ပိုမိုမိုသာသာထိုးထိုးကြီး ပြောဆိုတတ်ခြင်း စတဲ့ လက္ခဏာတွေပေါ့ကွယ်။ တချို့လူတွေက သူတို့တော်ကြောင်း၊ သူတို့အရေးကြီးကြောင်း သူတို့သာလျှင် အဓိကဖြစ်ပြီး သူမပါလျှင် ဘာမှ မဖြစ်ကြောင်း ကြားရသူနားငြီးလောက်အောင် လေပေါတတ်ကြတယ်။ သမီးလဲ ကြားဖူးကြုံဖူးပါလိမ့်မယ်။

တချို့လူတွေက စကားဆိုတာပြောပြီးရင် လေထဲမှာပျောက်သွားတာပဲ။ အရေးမကြီးပါဘူးလို့ သဘောထားတတ်ကြတယ်။ တကယ်တော့ စကားဆိုတာ အဲဒီတစ်ဦးတစ်ယောက် ပါးစပ်က နုတ်ကပြောလိုက်ပြီးတဲ့နောက်မှာမှ အသက်ဝင်ရပ်တည်တာ၊ အကျိုးဆက်

ဖြစ်ပေါ်လာတာ။ ဒီသဘောကို အမေရိကန်ကဗျာဆရာမကြီး အိမီလီ၊
ဒစ်ကီဆွန် (၁၈၃၀-၁၈၈၆) က ရေးထားတယ်။ ဦးဦး ဖတ်ဖူးတာလေး
ကူးပေးလိုက်မယ် -

"A Word is dead

When it is said, some say,

I say it just

Begins to live, that day."

ဒါကြောင့် "တစ်ယောက်စကား၊ တစ်ယောက်နားမှာ၊ မခါး
ရအောင်၊ သတိဆောင်၍၊ မောင်တို့ဆိုစေ၊ ပျားသကာသို့၊ ချိုလှစေ"
ဆိုတဲ့ ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရရဲ့ ဆုံးမစာအတိုင်း လိုက်နာသင့်ကြတယ်
နော်။

သမီးရဲ့ ချစ်သောဦးဦး

ချစ်နိုင် (စိတ်ပညာ)

၂၈-၄-၉၄

"လူတိုင်းသည် ကိုယ့်သမိုင်းကို ကိုယ်တိုင် ရေး
ကြသည်။"

အင်္ဂလိပ်ဆိုရိုးစကား

စိတ်သာရှေ့သွား

အခန်း (၁၁)

စိတ်သာဓဇ္ဈသွား

"Mind foreruns all evil conditions, mind is chief, mindmade are they: if one speaks or acts with wicked mind, because of that, pain pursues him, even as the wheel follows the hoof of the draught-ox"

Lord Buddha
(623-543 B.C.)

ချစ်သမီးမေလေး

ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ

သမီးက ဦးဦးရဲ့စာကို ဖတ်ရတာ အားတက်ရတယ်။ ကြိုးစားအားထုတ်ချင်တဲ့စိတ်ဓာတ်တွေ ပေါ်လာတယ်လို့ စာရေးလိုက်တာကို ဖတ်ရတော့ ဦးဦးအမှန်ပဲ ဝမ်းသာပါတယ်။

စိတ်ဟာ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ထိုင်းမှိုင်းငြီးငွေ့ပြီး ဘာမှမလုပ်ချင်မကိုင်ချင် လေးလံပျင်းတွဲနေတတ်ပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ ထက်သန်တက်ကြွပြီး ပေါ့ပါးသွက်လက်နေတာလဲ ရှိတတ်ပါတယ်။ ဘာကို အကြောင်းပြုလို့ ဖြစ်ပေါ်သလဲဆိုတော့ မိမိမြင်ရ ကြားရတဲ့ လှုံ့ဆော်မှု ပတ်ဝန်းကျင် အာရုံတစ်ခုခုကို မူတည်ပြီး ဖြစ်ပေါ်တတ်ပါတယ်။

ထိုင်းမှိုင်း ပျင်းရိတဲ့စိတ်နဲ့ နိုးကြား ဖြတ်လတ်တဲ့စိတ်မှာ ဘယ်ဟာကပိုပြီး (လောကီရေးပေါ့နော်) အကျိုးပြုသလဲဆိုတော့ နိုးကြားထက်သန်အားမာန်ပါတဲ့ စိတ်ကသာ မိမိဘဝကို တိုးတက်စေတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဦးဦးက သမီးမေလေးကို ကြိုးစားချင်စိတ် ပေါ်အောင် ဖတ်သင့်ကြည့်သင့်တဲ့ စာအုပ်တွေ၊ ကဗျာတွေ ညွှန်းခဲ့ပါတယ်။

ဒီစာမှာတော့ သမီးကို ဦးဦးက ထားရှိသင့်တဲ့ သဘောထားအမြင်နဲ့ ပတ်သက်တာကို ဆွေးနွေးမယ် ရေးမယ်လို့ စိတ်ကူးမိတယ်။ ဒီစိတ်ကူး ပေါ်လာရတာကလဲ ဦးဦးတစ်ခါတုန်းက တွေ့ခဲ့တဲ့ အိမ်ထောင်စုတစ်ခုကို သတိရပြီး သင်ခန်းစာယူမိလို့ပါပဲ။

သမီးသိတဲ့အတိုင်း ဦးဦးဟာ တာဝန်နဲ့ မြို့ရော တောပါ နေရာအနှံ့အပြားကို မရပ်မနား ခရီးသွားရတယ် မဟုတ်လား။ လူတန်းစားအမျိုးမျိုး လူ့အလွှာအသီးသီးနဲ့ စိတ်အထွေထွေ လူ့အထွေထွေ တွေ့ခဲ့ရပေတာကိုး။

တစ်ခါတော့ မိသားစုတစ်ခုနဲ့ ဦးဦးတို့ သိကျွမ်းခင်မင်ခွင့်ရခဲ့တယ်။ သူတို့ဟာချမ်းသာကြွယ်ဝကြတယ်။ ရာထူးအာဏာလဲ ပြည့်စုံကြပါတယ်။ တိုက်တွေ၊ ကားတွေ၊ ခြွေရံသင်းပင်းတွေလဲ ရှိကြပါတယ်။ ရေခဲသေတ္တာ၊ အဝတ်လျှော်စက်၊ လေအေးပေးစက်၊ တီဗွီ၊ ဒက်ကက်ဆက်အကောင်းစား စသည်ဖြင့် ရုပ်ဝတ္ထုလူအသုံးအဆောင် ပစ္စည်းမျိုးစုံလဲ ပိုင်ဆိုင်ကြပါရဲ့။

သူတို့မှာ ချို့တဲ့တာက တစ်ခုပဲ။

ဘာမဆိုအကောင်းဘက်က ရှုမြင်နှလုံးသွင်းနိုင်တဲ့ သဘောထား ကင်းမဲ့ပြီး အပြစ်ရှာတဲ့ အဆိုးမြင်တဲ့စိတ်တွေ သိပ်များတာပဲ။ နှလုံးသွင်းပုံ တိမ်းစောင်းနေကြရှာတယ်။

ဦးဦးတို့ ရုပ်မြင်သံကြား အတူကြည့်နေကြတယ်ပဲ ဆိုပါစို့။ သာဓကပြမယ်နော်-

“အဲဒီအဆိုတော်ကဖြင့် အိုလှပေါ့။ အခုထိအောင် ဆိုတုန်းပဲ။ မီးမီးဖြင့် မကြည့်ချင်ပါဘူး”

“အေးလေ ရုပ်ကလဲ မလှဘူးဟ”

“မျက်လုံးပေါက်က ကျဉ်းလွန်းပါရဲ့”

“ဆံပင်မွေးလဲ ပြုရောပေါ့။ ဆေးဆိုးထားတာပဲနေမှာ၊ ဟိဟိ”

“တီးတဲ့လူကလဲ နေကာမျက်မှန်ကြီးကို တပ်ထားတာ ကြည့်ရဆိုးပါနော်”

“သူ့အဝတ်အစားကလဲ မသားနားဘူး”

သမီးရေ-သူတို့မိသားစုတစ်ခုပြောနေကြတဲ့ စကားထဲမှာ ကောင်းတာ၊ ချီးကျူးတာ၊ တစ်ကွက်ကလေးမှ မပါတာ ဦးဦးဖြင့် အံ့သြခဲ့ရတယ်။ သီချင်းကလဲ အသည်းခိုက်လောက်အောင် သိပ်ကောင်း၊ ဆိုတာကလဲသိပ်ကောင်း၊ တီးတာကလဲ သိပ်ကောင်း၊ ရှာမှရှားတဲ့ ပါရမီရှင်ရေးသူ၊ ဆိုသူ၊ တီးသူ ပုဂ္ဂိုလ်တော်များဟာ သူတို့ရဲ့ ပါးစပ်ဖျားမှာတော့ ရယ်စရာ၊ ရှုတ်ချစရာ၊ အပြစ်ဆိုစရာတွေချည်း ဖြစ်နေရတာ ဦးဦးအလန့်တကြား အံ့အားသင့်မိတယ်။

လူ့အလိုကြိုက် နတ်မလိုက်နိုင်ဆိုတဲ့စကားပုံကို သွားပြီး သတိရတယ်။ ဦးဦးတို့ ငယ်ငယ်ကတော့ ရွာမှာ ပြောလေ့ရှိတဲ့ (ကျေးလက်စကား) မှတ်မိရဲ့။ သိကြားမင်းဖန်ဆင်းတဲ့ နွားကိုတောင် “အင်း-ဦးချိုနည်းနည်းလေး ကားသယောင်ယောင်ပဲ” လို့ တချို့က ဆိုချင်သေးသတဲ့။ အဲဒါဟာ အပြစ်ရှာချင်တတ်တဲ့ လူ့သဘော သဘာဝပါပဲ။ ဒါပေမဲ့လဲ -

ဘယ်သူမှတော့ အကြွင်းမဲ့ ပြီးပြည့်စုံသူရယ်လို့ မရှိနိုင်ပါဘူး။ သမီးလဲ သိသားပဲ။ စကားပုံ ဆိုရိုးတွေရှိတယ်လေ။

ဘယ်အရာမဆို၊ ဘယ်သူမဆို ကောင်းတာတွေလဲရှိ၊ မကောင်းတာတွေလဲရှိ။ ရောနှောပါဝင်နေတာဟာ သဘာဝတရားကိုးကွဲ့။ အင်္ဂါပြားရဲ့ အရုပ်မျက်နှာ ပန်းမျက်နှာ။

အဖိုးမဖြတ်နိုင်အောင် ထိုက်တန်ပါတယ်ဆိုတဲ့ တွင်းထွက် ကျောက်မျက်ရတနာတွေမှာတောင် အနာတစ်ခုခုတော့ ပါတတ်သေး တာပဲ။ လူလုပ်ယူတဲ့ ချက်ကျောက်ကသာ ဘာအပြစ်အနာအဆာ မှ မရှိတာလေ။

ဓာတုဗေဒ စိန်နဲ့ တွင်းထွက် တက်ယုံစိန်ရတနာ ဘယ်ဟာ က ပိုပြီး တန်ဖိုးရှိသလဲ။

ချက်ကျောက်နဲ့ မိုးကုတ်ပတ္တမြားကို သမီးယှဉ်ကြည့်။ ဘယ် ဟာက ပိုတန်ဖိုးမြင့်မလဲ။

အပြစ်အနာပါတိုင်း လွင့်ပစ်စရာမဟုတ်ဘူးလေ သမီးရဲ့။ အပြစ်အနာအဆာကို ကြည့်ပါ။ သိပါ။ ဒါကို ဦးဦးက အပြစ်မဆို ပါဘူး။ မြင်ပါ။

အေး-အပြစ်အနာကိုချည်း ကွက်ကွက်ကလေးသာ ရှုမြင် ပြီး အရောင်လှတာ၊ အသွေးကောင်းတာ၊ အရည်ပြည့်တာ၊ ကျောက် သား ထူးခြားတာ စတဲ့ အချက်တွေကို လုံးဝအသိအမှတ် မပြုနိုင် လောက်အောင် တိမ်းစောင်းတာမျိုးတော့ ဦးဦးစိတ်မကောင်းမိပါ ဘူး။ သနားစရာပဲ။

အဆိုးဘက်ကချည်း ကြည့်တတ် ပြောတတ်တာ၊ ဒီမိသားစု လောက် ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ ကြည့်တတ် ပြောတတ်ကြတာကို ဦးဦး တစ်သက်မှာ မတွေ့ဖူးပါဘူးကွယ်။

“အံ့မယ်လေးဟဲ့ ဒီအဆိုတော်က နာမည်ရှည်လိုက်တာလွန်ရော”

“မီးမီးဖြင့် နာမည်လေးလုံးငါးလုံးကို သိပ်စိတ်ကုန်တာပဲ”

“ငါဖြင့် ခေါ်ကို မခေါ်ချင်ဘူး”

နာမည်လေးလုံးရှိတာပဲ သမီးရယ် ဘာဆန်းသလဲ။ ဟိုရှေး ခေတ်ကတည်းက “အပယ်ရတနာ၊ ရာဇာဓာတုကလျာ” ဆိုတာလဲ ရှိသားပဲ။ “အနိရုဒ္ဓဒေဝ” ဆိုတာလဲ ရှိခဲ့တာပဲ။ ခြောက်လုံးပါတော့ ကော ဘာဖြစ်သလဲ။

ခုခေတ်မှာကောတဲ့။

မို့မို့မြင့်အောင်၊ စိုးမြတ်သူဇာ၊ မေသဉ္ဇာဦး၊ မျိုးသန္တာထွန်း၊ ထက်ထက်မိုးဦး၊ ဟာ အများကြီးရှိကြတာပဲ။ နာမည်ဟာ တိုသည် ဖြစ်စေ၊ ရှည်သည်ဖြစ်စေ စိတ်ကုန်စရာ မလိုပါဘူး။ မခေါ်ချင် လောက်အောင် မုန်းစရာလဲ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ခေတ်နဲ့သူပေပဲ။ ဘာပြဿနာမျှ မရှိပါဘူး။

ကဲဗျာ - သူတို့နဲ့ကျမှ အပြစ်ကြီးတစ်ပြစ်။

နမူနာပဲ ဦးဦးပြောပြတာပါ။ နာမည်ရှည်လျားသူများဘက်က မငှားဘဲနဲ့ ရှေ့နေလိုက်နေခြင်း မဟုတ်ပါ။ အဲဒီ မိသားတစ်စုလုံး ဘာကိုပဲဖြစ်ဖြစ် အပြစ်ရှာတဲ့အမြင်၊ မရှုဆိတ်တဲ့အမြင်၊ ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချ တဲ့ အမြင်၊ မကျေနပ်တဲ့အမြင်၊ အလိုမကျတဲ့အမြင်။

မကြိုက်တာ -

မုန်းတာ -

သဘောမကျတာ -

နာခေါင်းတရှုံ့ရှုံ့နဲ့၊ ပါးစပ်က တမဲ့မဲ့၊ တရှုံ့ရှုံ့၊ ချဉ်စူးခါး သက်တဲ့ စကားတွေချည်း ဦးဦးကြားခဲ့ရတယ်။ (တကယ်က သူတို့ရဲ့

တူလေး တူမလေးတွေရဲ့ နာမည်ကျတော့လည်း လေးလုံးငါးလုံး တွေဖြစ်နေတာ ဦးဦး နောက်မှပြန်သိရသတဲ့။)

ဪ - သူတို့မှာ စိတ်မချမ်းသာရရှာ။

အဲဒီမိသားစု ဦးဦးအပေါ်မှာတော့ ခင်ကြပါတယ်။ ဘာလို့ သလဲပြော အကူအညီပေးဖို့လဲ မနုဗြေဘူး၊ ရက်ရောတယ်။ ဦးဦး အပေါ် စိတ်ကောင်းသဘောကောင်း ထားကြပါတယ်။ သူတို့ကို ခင်မင်ပါတယ်။

နမ်းစေ့လောက်မျှသာရှိတဲ့ သူတစ်ပါးရဲ့ အပြစ်ကိုတော့ မြင် တတ်ကြပါတယ်တဲ့။ အုန်းသီးလောက်ရှိတဲ့ မိမိရဲ့အပြစ်ကိုတော့ သတိမထားတတ်ဘဲ လျစ်လျူပြုထားတတ်ကြတာ များပါတယ်တဲ့။

အဲဒါဟာ မိမိကို ဆုတ်ယုတ်ကြောင်း ဖြစ်ပါသတဲ့။

သူတစ်ပါးရဲ့ အားနည်းချက်၊ ချွတ်ယွင်းချက်၊ ချို့တဲ့မှုတွေကို (ယောနိသော မနုဗီကာရ) ခွင့်လွှတ်စာနာတတ်ပြီး မိမိမှာ ရှိတဲ့ အပြစ်၊ အားနည်းချက်တို့ကို နည်းနိုင်သမျှ ပိုမိုနည်းပါးအောင် ကင်းနိုင်သမျှ ကင်းရှင်းအောင် မပြတ်သတိနဲ့ ပြုပြင်တည်ဆောက် သွားသူမျိုးသာ တိုးတက်ကြီးပွားကြောင်း ဖြစ်ပါသတဲ့။

ဦးဦးတို့ရဲ့ အဘိုးများ၊ အဘွားများ အမြဲတစေ ဆုံးမသွန်သင် လေ့ရှိတဲ့ စကားလေ။

သမီးမလေးကို ဦးဦးက လက်ဆင့်ကမ်းပေးဆဲ ပြောပြရပေမှာ။

သူတစ်ပါးရဲ့ အပြစ်၊ အနာ၊ အဆာတို့ကို မိမိရဲ့နှလုံးအိမ် မှာ ကြာကြာမစိမိပါလေနဲ့။ (မိမိဆင်းရဲ ပင်ပန်းကြောင်း တရားမျှသာ

ဖြစ်တယ်ကွဲ့။)။ သူတစ်ပါးရဲ့ အားသာချက်၊ ထူးချွန်မှု၊ ကောင်းမှု တွေကိုသာ ကြည့်ပြီး အတုယူပါ။ အားကျပါ၊ ချီးမွမ်းပါ၊ မုဒိတာ ပွားပါ။

အေး - မုဒိတာတို့ ဘာတို့ ပြောလာတော့ ဘာသာရေးစကား လို ဖြစ်သွားပေမယ့် သမီးတို့ နားဝင်ချောအောင် အများနားလည် လွယ်အောင်သာ ပြောရတာပါကွယ်။ တကယ်တော့ အဖျက်သဘော သဘောထား NEGATIVE AND DESTRUCTIVE ATTITUDE ထက် အပြုသဘော သဘောထား POSITIVE AND CONSTRUCTIVE ATTITUDE ကသာ မိမိအတွက် အကျိုးပြုတယ်ဆိုတဲ့ အနောက်တိုင်း ဆက်ဆံရေး စိတ်ပညာရှင်များရဲ့ အဆိုအမိန့် များကို အခြေခံပြီး သမီးလေးကို ဦးဦးက တိုက်တွန်းတာ အကြံပေး တာနော်။

စိတ်ချမ်းသာချင်ရင်၊ ကြည်လင်ရှင်လန်းချင်ရင် အပြုသဘော (သဘောထားအခံ) ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ မူလရှိရမယ်။ စိတ်ကောင်း စေတနာကောင်း အရင်းခံရှိမှ ဒီလောကကြီးဟာ သာယာလှပတယ် သမီးရဲ့။ ချစ်သောမျက်စိဖြင့် ရှုကြရပေမယ်။

သမီးရဲ့ ချစ်သောဦးဦး
ချစ်နိုင် (စိတ်ပညာ)

သင်ယူပြုပြင်မှု အလေ့အထ

အပြုအမူကောင်းဖို့
များ သင်ပေးမယ်
နော်.. နော်..

အခန်း (၁၂)

သင်ယူပြုပြင်မှုအလေ့အထ

ချစ်သမီးမေလေး

ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ ...

သမီးကို ဆုံးမပြုပြင်စရာရှိရင် အားမနာဘဲ ပြောပါဆိုပါ။ သမီးနာခံပါ့မယ်၊ နားထောင်ပါ့မယ်လို့ စာရေးလာတဲ့အတွက် ဦးဦး ဝမ်းသာပါတယ်။ တကယ်တော့ သမီးနဲ့ ဦးဦးက တစ်ရပ်စီ တစ်နေရာစီ ကွာဝေးကြတာမို့ စာကလွဲလို့ မမြင်ရ မကြားရဘူးလေ။ မေလေး ကို ဦးဦးက ယေဘုယျ ဆယ်ကျော်သက် မိန်းကလေး တစ်ယောက် အနေနဲ့သာ အကြံပေးစရာ၊ ဆွေးနွေးစရာရှိသမျှ စာရေးဖြစ်ပါတယ်။

လိုက်နာကျင့်သုံးရင် အကျိုးကျေးဇူး ရရှိနိုင်တာတွေ ပြောပြ ပေးမယ်။ ဦးဦးပြောသမျှ မှန်ရမယ်၊ ဦးဦးအယူအဆ လက်ခံရမယ်။

ဒီလိုမျိုး သဘောမထားပါဘူး။ တစ်ဖက်သတ် တစ်ယူသန် စွဲကိုင် မထားပါဘူး။ မေလေးကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ ချင့်ချိန်စဉ်းစားပါ။ သုံးသပ် ဝေဖန်ပါ။ စိတ်ထဲမှာ ကြည်ကြည်လင်လင်မြင်ပြီး ကိုယ်တိုင်ဟုတ်ပြီ ဆိုမှ ဆုံးဖြတ်ဆောင်ရွက်ပါ။ လူငယ်တွေမှာ နားလည်နိုင်စွမ်း၊ ထိုးထွင်းသိမြင်နိုင်စွမ်းတွေ ရှိတယ်။ ကိုယ်ပိုင် ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့် လွတ်လပ်ခွင့်တွေ ရှိပါတယ်။

ဒီစာမှာ ဦးဦး သမီးမေလေးကို အကြံပေးချင်တာကတော့ အလှ တိုးဖို့ နည်းကလေးတစ်ခုပဲ။

သမီးရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်က သူငယ်ချင်းတွေကို တစ်ယောက်စီ တစ်ယောက်စီ မျက်စိထဲမှာ မြင်ယောင်ကြည့်လိုက်စမ်း။

သူတို့တစ်တွေရဲ့ ပြောပုံဆိုပုံ ပြုမူပုံ၊ ဟန်ပန်အမူအရာတွေကို ရုပ်ရှင်ထဲမီဒီယိုထဲက သရုပ်ဆောင်ပြနေကြသလို ပြန်မြင်လာအောင် စိတ်ကူးနဲ့ လှမ်းပြီး စဉ်းစားကြည့်လိုက်စမ်း။

ကဲ - နမူနာပေါ့နော်။

မ၊ အေ။ အယ်နီကို အေလို့ ခေါ်ကြစို့။

မ၊ အေက သူသဘောကျရင် ခိုးခိုးခွံခွံ ရယ်မောတတ်တယ်။ ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ တွေ့ရရင် ပါးစပ်က ပေါက်ပေါက်လှော်သလို စကားတွေ ကရားရေလွှတ် သူကချည်း ပြောချင်နေတတ်တယ်။ သူ့အာအသွက်ဆုံး။

သူ့ဆီက ဘာအတုယူစရာရှိသလဲ။ မရှိ။ သူ့ဆီက သင်ခန်းစာ ဘာယူစရာရှိလဲ။ ဣန္ဒြေမဲ့လောက်အောင် အော်ကြီးဟန်ကျယ် ရယ်

တတ်တဲ့ အာကျယ်ပုံမျိုးကို ရှောင်သင့်တယ်။

မ၊ ဘီ။ ဘောဘီပေါ့နော်။

မ၊ ဘီက စကားနည်းတယ်။ အေးတယ်။ နေတာထိုင်တာ ကျစ်လျစ်သိပ်သည်းတယ်။ စာကြိုးစားတယ်။ စာပေဗဟုသုတ ဝါသနာပါတယ်။ စာဖတ်များတယ်။ အဲ - လမ်းသွားရင် ဘဲသွား သွားတယ်။ အရပ်ကပုပု ကားရားကားရားနဲ့။ သူလမ်းလျှောက်တာက ကြည့်လို့မလှဘူး။

သူ့ဆီက ဘာယူမလဲ။ စာများများဖတ်တာ။ စာကြိုးစားတာ နမူနာ သူ့ဆီက အတုယူရမယ်။ လမ်းလျှောက်တာ၊ ယမ်းတမ်း ယမ်းတမ်း မဖြစ်ဖို့ကတော့ -

ဟုတ်ပါ့ဗျား။

လမ်းသွားပုံ ပြေပြစ်ဖို့ဟာက စနစ်တကျ လေ့ကျင့်မှ ပိုပြီး ထိရောက်တာမျိုး သိလား။

ရုပ်ရှင်ထဲမှာ သမီး သတိထားကြည့်မိမလားပဲ။ အကယ်ဒမီ ခင်သန်းနု လမ်းလျှောက်ပုံကို သေသေချာချာကြည့်။ ကံဗျာ-မပြေပြစ်ဘူး လား။ ကြည့်မကောင်းဘူးလား။ အဲဒါအသက် ၅၀ ကျော် မင်းသမီးနော်။

ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကော လမ်းလျှောက်တဲ့ဟန်ပန်ကော သိပ်လှမှာပေါ့။ သူက အသက် ၂၀ မပြည့်ခင်ကတည်းက မယ်ပဲဥစွာ။ ပြည်ထောင်စုမယ်လေ။ ဟုတ်တယ်။ လေ့ကျင့်ခန်းတွေ လေ့ကျင့်ခဲ့လို့ ပေါ့။ လက်တွေ့လေ့ကျင့်ခဲ့တဲ့ အကျိုးအနေနဲ့ ခုလို လှပနေတာပေါ့။

လမ်းလျှောက်တာ အချိုးကျကျ လှဖို့ကိုတော့ ဦးဦး “နည်း”
ကောင်းကောင်းသိတယ်ကွဲ့။ မေလေး လေ့ကျင့်ကြည့်လေ။ ဦးဦး
ပြောပြပါ့မယ်။

- (၁) ကြမ်းပြင်မှာ မျဉ်းတစ်ကြောင်း ဖြောင့်ဖြောင့်လေး ဆွဲ
လိုက်။ ပေ ၂၀/၃၀ လောက်ပေါ့နော်။
- (၂) ခေါင်းပေါ်ကို အဘိဓာန်လို စာအုပ်ထူထူ တစ်အုပ်တင်
လိုက်။ ရေအိုးရွက်သလိုမျိုး။
- (၃) ခြေပေါ် ၂ ခုစလုံး မျဉ်းဖြောင့်ပေါ်မှာ ခြေမခွင့်ဘဲ မကားဘဲ
နင်းမိအောင် တစ်လှမ်းချင်း ဖြည်းဖြည်းလျှောက်ပါ။
- (၄) စာအုပ် ခေါင်းပေါ်က လျှော့မကျအောင် ခေါင်းမတ်မတ်
နဲ့ ရင်ဖွင့် (ရင်ကော့) ပြီး ခပ်မှန်မှန်လျှောက်နိုင်အောင်
လေ့ကျင့်ပါ။ ဟုတ်ပြီ။ ဒီအတိုင်းနော်။

ခြေလှမ်း ၁၀၀/၂၀၀ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်။ နေ့စဉ်
လေ့ကျင့်တာနဲ့အမျှ သမီးလမ်းသွားပုံဟန်ပန်ဟာ အရင်ကထက်
ပိုပြီးအချိုးကျလာတာ တွေ့ရလိမ့်မယ်ဗျား။ ဒါက လက်တွေ့ နမူနာ
ပြောတာပါ။

သူများဆီက အတုမြင် အတတ်သင်။ လေ့လာကြည့်ရှု ဆင်ခြင်
ပြီး မိမိကိုယ်ကို ပြုပြင်ရပါမယ်။ ဝေဖန်တတ်မှ အမြတ်ရတယ်။
အတုယူ ဆောင်ရန်အချက်ကို ဆောင်ရမယ်။
သတိပြု ရှောင်ရန်အချက်ကို ရှောင်ရပါမယ်။
ဦးဦးဟာ အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝအထိ လက်ရေးမလှခဲ့

ဘူးကွဲ့။ (၉)တန်းရောက်တဲ့အခါ အခန်း“အေ”မှာနေရတယ်။ ယောက်ျား
လေးတွေချည်း။ အေကနေ အက်ဖ်အထိ (၉) တန်းက ၆ ခန်းရှိတာ။

(၈) တန်းစာမေးပွဲမှာ အမှတ်အမြင့်ဆုံးအောင်ခဲ့တဲ့ အုပ်စုက
“အေ”ခန်းလေ။ လူတော်တွေချည်းပေါ့ကွယ်။

ဟာ - (၉) တန်း “အေ”ထဲမှာ ဘယ်သူ့ကြည့်လိုက်ကြည့်
လိုက် ဦးဦးထက် လက်ရေးလှပ သေသပ်ကြတဲ့လူချည်းပဲဗျာ။
ကိုယ့်ထက်သာတဲ့လူချည်းပဲ။ ဝိုင်းစက်ညီညာ ကြည့်လို့လှလိုက်
တာ။ ဟုတ်ပြီ ငါလဲ သူတို့လို လက်ရေးလှအောင် လေ့ကျင့် ပြုပြင်မှ
ဖြစ်မယ်။ ကျင့်ရတယ်။

ဒေါက်တာ အေးကို (ဘူမိ/တောင်ကြီး)
အင်ဂျင်နီယာ ဦးညွန့်ရွှေ (သန်လျင်)
ဆီစက်ပိုင်ရှင် ဦးဌေးနိုင် (ချောက်)။ဘီအက်စ်စီ၊ဓာတုဗေဒ။
ဗိုလ်မှူးတင်မောင် (အင်ဂျင်နီယာတပ်)

စတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေဆီက အတုခိုးခဲ့လို့ ဦးဦးဟာ ခုလို
လက်ရေးလှလဲလှ၊ ရှင်းလဲရှင်း၊ မြန်လဲမြန်တဲ့ လူတစ်ယောက်
ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။ သူတို့ဟာ မြင်ဆရာတွေပါပဲ။

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝ သူငယ်ချင်းတွေဆီက အတုယူ
ပြီး အလေ့အကျင့်ရခဲ့တာတွေ ပြောအုံးမယ်နော်။ သာဓက တစ်ခု
နှစ်ခုပေါ့။

ကိုကင့်လွင်ဆိုတဲ့လူက နေ့စဉ် ဝင်ငွေသုံးငွေစာရင်းကို ရေးပြီး
မှတ်သကွဲ့။ ဒါဟာ ကောင်းတဲ့စနစ်ပဲ။ အတုယူကျင့်သုံးခဲ့တာ ဦးဦး

ကတော့ ကနေ့အထိပါပဲ။ အရင်က စာရင်းစာအုပ်ထားပြီး တိတိကျကျနဲ့ ဝင်ငွေသုံးငွေ ရေးမှတ်ထားခြင်းမျိုး မလုပ်ခဲ့ဖူးပါဘူး။ အဲသူက မင်းဘူးသား။ စိတ်ပညာနဲ့ မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ရပြီးမှ လယ်သမားပဲလုပ်နေတာ။ စီးပွားရေးကောင်းတယ် ကြားပါရဲ့။

ကိုတင်မောင်လွင်။ သူလည်း မဟာဝိဇ္ဇာ (စိတ်ပညာ)။ သူက အခု ပုသိမ်ကျွန်းမာရေးရုံးမှာ။ ကိုတင်မောင်လွင်က ဒိုင်ယာရီကို နေ့စဉ်မှန်မှန်ရေးလေ့ရှိတယ်။ တစ်လ/တစ်နှစ်ချုပ်ပြီးရင် သိုလှောင်ချက် ထုတ်တယ်။ ငါ ဘာတိုးတက်လာသလဲ။ ဘာပြုပြင်စရာ တွေ့သလဲ။

မကောင်းဘူးလား။ သူ့စနစ်ကော။

အေး-ကောင်းတာပေါ့။ ဘာရမလဲ ဦးဦးလဲ သူလိုပဲ ဒိုင်ယာရီ နေ့စဉ်မပြတ်ရေးတယ်။ တစ်နှစ်ရှိတဲ့အခါ ကိုယ်ကြည့်ခဲ့တဲ့ ရုပ်ရှင် စာတ်ကားစာရင်း၊ ကိုယ်ဖတ်ခဲ့တဲ့ စာအုပ်စာရင်း၊ ကိုယ်သွားခဲ့တဲ့ စရီးတွေ၊ ဒေသတွေ။ မှတ်တမ်းနဲ့ တိတိကျကျ မှတ်မှတ်သားသား ချုပ်ပြီးသား။ သူငယ်ချင်းတွေဆီက ပညာရ။

နှစ်ပေါင်း ၂၀/၃၀ ကြာလာတဲ့အခါ အဲဒီကုန်ကြမ်းတွေ အလှေအထတွေကနေ ခုလို စာတိုပေစ ရေးချင်တဲ့ အခြေအနေအထိ ရောက်လာတာပဲ ကြည့်ပေတော့ကွယ်။

ရှည်လျားမှာစိုးလို့ များများ ဥပမာ မပြတော့ပါဘူး။ ရေးရင်းနဲ့ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းတွေကို လွမ်းဆွတ် သတိရမိပါသေးတယ်။ ကိုရဲထွတ်၊ ကိုအေးငွေ (မုံရွာ)၊ ကိုသိန်းကြည် (ရေစကြို)၊ ကိုခင်မောင်မြင့် (မိုင်းပန်)၊ ကိုမျိုးမြင့်၊ ကိုမင်းမောင် (ရေနံချောင်း)၊

ကိုရဲမြင့် (မိတ္ထီလာ)၊ ကိုရစ်ချတ် (တီးတိန်) ၂၅ နှစ်ကျော် အဆက်အသွယ်ပြတ်ပြီး ပြန်မတွေ့ဖြစ်ကြဘူး။

သူတို့ဆီက ဘယ်စာအုပ်ဖတ်ကြည့်ဗျာ ဆိုတာမျိုးဖြစ်ဖြစ်၊ ချစ်ဒုက္ခ၊ ချစ်နှင်းမွန်မွန် စတဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ်တလေ တက်ယူတာ ဖြစ်ဖြစ် သင်ယူခဲ့ရတာတွေ မမေ့ပါ။ လွမ်းလွမ်းတတ ပြန်ပြီးသတိရတဲ့အထဲမှာ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းတွေလဲ ပါတာပေါ့။ သူတို့ ပေးခဲ့တဲ့ ပညာတွေလဲ အများကြီးရခဲ့ပါတယ်။ တစ်ခါတုန်းက မန်းတက္ကသိုလ်မှာပေါ့လေ။ ဇာတ်လမ်းတွေ ပေရှည်မနေတော့ပါဘူး။ ပြီးခဲ့တာတွေဟာ အတိတ်မှာကျန်ခဲ့ပါပြီ။ ပျော်ရွှင်စရာတွေ ကြည့်နှုတ်စရာတွေ ပြီးတော့လဲ နိဂုံးမှာ အလွမ်းနဲ့သာ အဆုံးသတ်ခဲ့ကြရတာပါပဲ။

တိုတိုနဲ့ နိဂုံးချုပ်လိုက်ပါတော့မယ်။ လူတိုင်းကိုယ်စီမှာ အတုယူစရာကောင်းတဲ့ အချက်လေးတွေ ရှိတတ်ကြတယ်။ ကြည့်တတ်မှ မြင်ပါတယ်။ အနီးဆုံးသူငယ်ချင်းတွေ၊ ကျောင်းက ဆရာ ဆရာမတွေ ဆီမှာ ရှာကြည့်ပါ။ သူတို့ဆီက ကောင်းမွန်တဲ့စနစ်လေးတွေ အပြုအမူလေးတွေကို ကိုယ့်ဆီရောက်လာအောင် အတုယူ ကျင့်သုံးသွားရင် ကိုယ့်အတွက်အကျိုးပါပဲ။ တက္ကသိုလ်ဆိုတာ ကျောင်းသင်ခန်းစာထဲကတင် သင်ယူစရာမျိုးမဟုတ်ဘူး။ မြင်ရတွေ့ရတာတွေထဲက ပညာယူမှ မိမိဘဝတိုးတက်တာ။ ပိုပြီးလှပပြေပြစ်လာတာ အမှန်ပဲပေါ့။

သမီးရဲ့ ချစ်သောဦးဦး

ချစ်နိုင် (စိတ်ပညာ)

ကြိုက်ရာလမ်းကို ရွေ့ချယ်

အခန်း (၁၃)

ကြိုက်ရာလမ်းကို ရွေ့ချယ်

ဗုဒ္ဓသမီးမေလေး

ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ --

ဦးဦးဟာ ခရီးတစ်ခုကိုသွားရင်းနဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က မိတ်ဆက်ပေးတဲ့အတွက် ဂျပန်ကျောင်းသားတစ်ယောက်နဲ့ သိက္ခာမီး ကောင်းပြောခဲ့ဖူးပါတယ်။ သူ့နာမည်က SEIJI ASANO ခိုင်းကြည် အဆာနိုခေါ်ပါတယ်။ အသားဖြူဖြူ ပိန်ပိန်ပါးပါးနဲ့ မျက်မှန်ထူထူ၊ ဗုဒ္ဓသမီးမေလေးကို ကျဉ်းကျဉ်းပဲ။ အသက် (၃၀) ကျော်လောက်ရှိမှာပေါ့။

အဆာနိုက မြန်မာစကားတတ်ပါတယ်။ နည်းနည်း မပီသတာ နို့ပေမယ့် ပြောလိုရပါတယ်။ သူက နိုင်ငံခြားဘာသာသင်သိပ္ပံမှာ မြန်မာဘာသာတက်နေတာ (၂) နှစ်လောက် ရှိပြီကိုး။ မြန်မာအစား

အစာ၊ မြန်မာယဉ်ကျေးမှုကိုလဲ ကောင်းကောင်းသဘောကျတဲ့ လူပါ။ တစ်ရက်နှစ်ရက် စကားပြောလို့ အတော်လေး သိက္ခာမရှိလာတဲ့အခါ သူကပြောပါတယ်။

ခင်ဗျားတို့နိုင်ငံမှာ အစိုးရဝန်ထမ်းလုပ်ရတာ အလွန်ပဲသက်သာပါတယ်။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ထိပ်ပိုင်းရာထူးကြီး လူတွေကလွဲရင် အလယ်အလတ်တန်းကနေ အောက်ခြေအဆင့်အထိ ဘယ်သူမှ အလုပ်ကို အလုပ်နဲ့တူအောင် မလုပ်ကြရပါဘူးတဲ့။

ဟေ-သူပြောတာ ဟုတ်သင့်သလောက် ဟုတ်လေမလားလို့ တွေးပြီး စဉ်းစားလိုက်မိပါတယ်။

ဂျပန်နိုင်ငံမှာကောလို့ ပြန်မေးတော့ -

“ဂျပန်နိုင်ငံမှာတော့ အလုပ်အချိန်အတွင်းမှာ အလုပ်ကို တိတိကျကျ ပြည့်ပြည့်ဝဝ လုပ်ကြရပါတယ်။ ရေသာခိုလို့ မရပါဘူး။ ဒီမှာလို လက်ဖက်ရည်သောက် ထွက်တာ၊ ဈေးလျှောက်သွားတာမျိုး တွေ မလုပ်ရပါဘူး။ သတ်မှတ်ပေးထားတဲ့ အလုပ်ကို ကြိုးစားပမ်းစားလုပ်မှ ဖြစ်ပါတယ်။”

“အစိုးရအလုပ်မဟုတ်တဲ့ နေရာတွေမှာလဲ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ့်တာဝန်ကို ကြိုးကြိုးစားစား လုပ်ကြရတာပါပဲ။ ဒီမှာလို ပေါ့ပေါ့ဆဆ အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ လုပ်လို့မရပါဘူး။ ကိုယ်က အထက်လူစိတ်ကြိုက်ကျအောင် မလုပ်ပေးနိုင်ရင်ထွက်၊ နောက်လူအစားထိုးမယ်။ ဒီလိုဆိုတော့ အပြိုင်အဆိုင် တာဝန်ကျေအောင် ဖိပြီး ကြိုးစားနေကြရပါတယ်။

ဦးဦးဟာ မသိမသာ ခိုးပြီး သက်ပြင်းရှိက်မိတယ်။

မြန်မာပြည်ဟာ ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုး ရှိလာမလဲလို့ မေးကြည့်တော့ သူက -

“အား-အများကြီးတိုးတက်မှာပါ။ ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်နှစ် နှစ်နှစ်အတွင်းမှာ ပြောင်းလဲတိုးတက်လာတာကိုကြည့်ရင် ရှေ့ဆက်လို့ အများကြီး ဖွံ့ဖြိုးစည်ပင်လာမယ်ဆိုတာ သေချာပါတယ်။ ဒါ-ဒါပေမဲ့.....”

သူစကားလုံးရှာနေတာ ကြာသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်သလဲလို့ ထောက်လိုက်တော့ -

“ကျွန်တော့်အမြင်ပေါ်နော်။ ဖြစ်သင့်တာထက် အလွန်တစ်ရာ နှေးကွေးပါသေးတယ်။”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မစွတာအဆာနီ”

“လူတွေဟာ အလုပ်လုပ်နိုင်စွမ်းရှိသလောက် ပြည့်ပြည့်ဝဝ မလုပ်ကြသေးဘူးမို့လို့ပါ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာထိုင်ပြီး လေပန်းနေရင်း အချိန်ကုန်တဲ့လူက အံ့သြလောက်အောင် များလွန်းလှပါသေး”တဲ့။

“ဒါက - မစွတာ အဆာနီ ရန်ကုန်မှာ မြင်ရတာ --”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ရန်ကုန်မှာပဲများတယ်။ မိတ္ထီလာ၊ မုံရွာ၊ ဇနား၊ တောင်ကြီး၊ မော်လမြိုင်၊ ရခိုင်၊ ပုသိမ်၊ ပဲခူး၊ အဲဒါတွေ ကျွန်တော်ရောက်ဖူးတဲ့နေရာ ဒေသတွေမှာလဲ ရန်ကုန်နီးပါးပဲ။ အစိုးရဝန်ထမ်းတွေဟာ လက်ဖက်ရည်သောက်တာ များပါဇာ သ်။”

ဒါဟာ အရှေ့အာရှမှာ နှစ်ပေါင်း ၄၀ အတွင်း ပြာပုံကလေးလေးလဲလဲလားပြီး အဆင့်မြင့်စက်မှုနည်းပညာ အထွန်းကားဆုံး၊

အချမ်းသာဆုံး၊ စီးပွားရေးအကောင်းဆုံး ဂျပန်နိုင်ငံက မဟာဝိဇ္ဇာ
ဘွဲ့ရပြီးသား ဂျပန်လူရွယ်တစ်ယောက်ရဲ့ အမြင်။

မှန်ချင်မှန်မယ် မှားချင်မှားမယ်။ သူကြည့်လို့ သူမြင်လို့
ပြောတဲ့စကားကို ဆန့်ကျင်ကတ်ဖဲ့ ငြင်းခုံစရာ မလိုဘူးလို့ပဲ ဦးဦး
ခံယူတယ်။ အခြား အကြောင်းအရာတွေ ဆက်ပြောဖြစ်ပါတယ်။
ကိုဘေးလျှင်အကြောင်း။

ကိုဘေးမြို့ဟာ လျှင်ဒဏ်ကြောင့် ရေပေးစေမှု စနစ်ကြီး ပျက်စီး
ပြတ်တောက်သွားတော့ လူတွေ ရေမရလို့ ဒုက္ခရောက်ကြတဲ့အခါ
ရေပေးဝေရေးကို တာဝန်ခံတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ သူ့မှာ တာဝန်ပျက်ကွက်ခဲ့ရ
တာပဲဆိုပြီး အထပ်ထပ်မြင့်တဲ့ တိုက်ပေါ်ကခုန်ချပြီး သူ့ကိုယ်သူသတ်သေ
သွားကြောင်း။ တို့ဆီမှာတော့ ဒါမျိုးကြုံရင် ဘယ်အသေခံမလဲနော်။

(ဒီမှာတော့ သဘောကနစ်လို့ လူတွေရာနဲ့ချီ သေပေမယ့် လူမှာ
တာဝန်မရှိပါ။ လေကြောင့်။ ရထားမှောက်လို့ လူတွေရာနဲ့ချီ သေ
ပေမယ့် လူမှာတာဝန်မရှိပါ။ စက်အပြစ်။ အေးကွယ်၊ မြန်မာလူမျိုး
တွေက အဖြေမှန်ကို ပိုပြီး သိတတ်ကြပါတယ်။)

အဲဒီ ဂျပန်လူမျိုးတစ်ယောက်နဲ့ စကားပြောခဲ့ရက ထလာပြီးတဲ့
နောက် ဦးဦးရဲ့ခေါင်းထဲကို တာဝန်သိမှု၊ တာဝန်ယူမှု၊ တာဝန်ခံမှုဆို
တဲ့ ဝေါဟာရဟာ အဆုပ်လိုက်အခဲလိုက် ဝင်ဝင်ပြီး ဆောင့်နေတော့တယ်။

တာဝန်ယူလိုစိတ်။

တာဝန်ရှောင်လွှဲမှု။

အင်း-စာရေးဆရာမှာ “စာရေးဆရာရဲ့ တာဝန်တွေ” ရှိနေပါ

တယ်။ စာရေးဆရာရဲ့ တာဝန်တွေကိုမှ ကျေအောင်ထမ်းဆောင်
နိုင်ရင် စာရေးနဲ့တော့။ လူပိုတစ်ယောက်ပဲ။ အလကား။ စာရေး
ဆရာရဲ့ တာဝန်တွေက ဘာတွေလဲ။ သူ့ဟာသူသတ်မှတ်လေ။

လူငယ်တွေမှာ လူငယ်တာဝန်တွေ ရှိနေတယ်။ လူငယ်
တစ်ယောက်ဟာ လူငယ်တစ်ယောက် ထမ်းဆောင်ရမယ့် တာဝန်တွေ
ကိုတော့ ကျေပွန်အောင် လုပ်ဆောင်နေရပေမယ်။ အကယ်၍သာ
တစ်စုံတစ်ယောက်သော လူငယ်ဟာ လူငယ်တာဝန်ကို မသိဘူးဆိုရင်
ကဲ ဘာပြောစရာလိုသေးလဲ။ (သူသိတောင်မသိတဲ့ တာဝန်ကို
ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး ကျေပွန်အောင် ထမ်းဆောင်မလဲ)။

သမီးကိုတော့ ဦးဦးက ချစ်လို့ပြောတာနော်။ ဦးဦးအယူအဆ
ကို လုံးဝမသွေ လက်ခံရမယ်လို့ မဆိုလိုဘူး။ သမီးရဲ့ ကိုယ်ပိုင်
ဦးနှောက်နဲ့ စဉ်းစား။ ဘဝင်ကျကျလက်ခံမှ ဆက်ပြီးလုပ်ဆောင်
သင့်တာ လုပ်ဆောင်ပါ။ စဉ်းစားဖို့ အစဖော်ပေးပါ။

သမီးမေးလေးဟာ လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်တယ်။

လူငယ်ဟာ လူကြီးတွေထက် သာစေရမယ်။

(ဟာ-မလုပ်ပါနဲ့၊ လူကြီးတွေထက် မြင့်ရာကနေ သမီးတို့
ရေတွေ ကြီးကုန်ပါအုံးမယ်။ ဦးဦးကလဲ၊ လုပ်ပြီ)။

ထိုင်ဖို့နေရာ ပြောတာမဟုတ်ဘူးကွဲ့။

ကြိုးစားအားထုတ်မှုနေရာမှာ ပြောတာ။

ဉာဏ်ပညာ၊ နည်းပညာ ကျယ်ပြန့်ထက်မြက်တဲ့နေရာမျိုးမှာ
ဆိုလိုတာ။

တာဝန်သိတတ်မှု၊ တာဝန်ယူလိုစိတ်ရှိမှု။

ဒါမျိုးတွေကို ပြောတာသမီးရဲ့။

ဒါမှသာ လူကြီးတွေ လုပ်ခဲ့ကိုင်ခဲ့တဲ့ အတိတ်ကာလကထက် သမီးတို့ လူငယ်တွေ ပန်းပြောင်း တာဝန်လွှဲပြောင်း ထမ်းဆောင် ရမယ့် အနာဂတ်ကာလဟာ ပိုပြီးတိုးတက်သာယာမှာပေါ့။ ဖွံ့ဖြိုး စည်ပင်မှာပေါ့။ တာဝန်ကို ရှာဖွေပြီး ထမ်းရွက်ပါ။

ကဲဗျာ - လူငယ်တွေဟာ လက်ရှိလူကြီးတွေထက် ပညာ မတတ်ဘူး။ ပိုပြီး ညံ့ပါပြီတဲ့ နံချာကြပါပြီတဲ့။

ဦးဦးတို့နိုင်ငံဟာ တိုးတက်လာပါအုံးမလား။

အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့။ သမီးတို့လူငယ်တွေ တော်ကြစမ်းပါ။ ချွန်ထက်ကြစမ်းပါ။ ထိုက်တန်အောင် အားထုတ်ကြပါ။

အလှပွဲ၊ ဘုရားပွဲ၊ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် လူတိုးမပေါက်အောင် စည်ကားတဲ့ ပွဲမျိုးမှာ သားငယ်သမီးငယ်လေးအရွယ်ကို ကုပ်ပိုးပေါ် ခွထိုင်စေပြီး ပန်းထမ်းရသလိုပေါ့။

မေတ္တာနဲ့မို့ ဦးက အောက်က ထမ်းရတာ ကျေနပ်ပါတယ်။ သူများထက် ခေါင်းတစ်လုံး မြင့်အောင် ထမ်းပေးထားချင်ပါတယ်။ မြင့်သထက်မြင့်အောင် ကြိုးစားကြစမ်းပါ သမီးရယ်။

သမီး စင်ကာပူနိုင်ငံသား ဘယ်နှစ်ဦးလောက် တွေ့ဖူးမြင်ဖူးပါ သလဲ။ သူတို့မှာ မျက်မှန်ပါကြသလား။ ဦးဦးတော့ နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည် တွေမှာကော မြန်မာပြည်လာတဲ့ စင်ကာပူနိုင်ငံသားတွေကော သတိ ထားပြီး ကြည့်တဲ့အခါ မျက်မှန်တွေနဲ့ချည်းလိုလိုပဲ။

လူရွယ်တွေလဲ မျက်မှန်နဲ့။

လူငယ်တွေလဲ မျက်မှန်နဲ့။

ဟုတ်ပါဗျာ- စာကတော့ ကြည့်ရသလား မမေးနဲ့။ စာကြိုးစား တာ၊ ကွန်ပျူတာသုံးတာမှာ မျက်လုံးအသုံးချရတာကိုးကွဲ့။ ကိုရွှေ စင်ကာပူက မောင်မယ်များ ပါဝါမျက်မှန် လူတိုင်းတပ်ကြရပေတာ ပေါ့။ မျိုးရိုးလိုက် မျက်စိအားနည်းလာသလားတော့ မသိ။

သမီးတို့ မျက်စိမွဲအောင်၊ မျက်စိမှန်အောင် မကြိုးစားချင်ပေ။ အဲသလောက်အထိ သူများနိုင်ငံ၊ သူများတိုင်းပြည်က လူငယ်တွေဟာ တက်တက်ကြွကြွ ထက်ထက်သန်သန်နဲ့ တအားကြီးစားအလုပ်လုပ် နေကြတယ်။ အပြိုင်အဆိုင် ကြိုးပမ်းအားထုတ်နေကြတယ်။ သတိ ပြုမိစေလိုပါတယ်။

သမီးတို့လဲ ကျန်းမာရေးတော့ မထိခိုက်စေချင်ပေါ့။ တခြား တစ်ပါးသော နိုင်ငံက လူငယ်တွေထက် (အဘက်ဘက်ကသာအောင် မဆိုလိုပါ) ကိုယ်စိတ်ထက်သန်တဲ့ နေရာတစ်နေရာ အပိုင်းအဝန်း မှာတော့ အောက်ကျနေောက်ကျ မကျန်ရစ်အောင် ချွန်စမ်းပါ။ ချ လိုက်စမ်းပါ။ ယောက်ျားဘာသာမဟုတ်တောင် မိန်းမအပေးသမီးကွဲ့။

သမီးတစ်ယောက်တည်းက ဘက်ပေါင်းနဲ့မှာ သူများနိုင်ငံတကာမ တွေ့ထက် သာရမယ်၊ စောင့်ရမယ်၊ ပြောနေရင် ဦးဦးရူးလို့သာ ငြိမ် နာမဲ။ ဘယ်သဘာဝကျမှာလဲနော်။

သမီးမလေး တစ်ခုခုကိုပဲထူးချွန်။

သူများနိုင်ငံက ချန်ပီယံတွေထက် သာစေ။

တော်ပြီ။ ကျေနပ်တယ်။ တစ်ခုကောင်းကြီးစားပါ။

လူငယ်တွေ ထောင့်စေ့အောင် အားလုံးစုပေါင်းလိုက်ကြတဲ့ အခါ တို့တိုင်းပြည်ရဲ့ အနာဂတ်ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး သိပ္ပံနဲ့ နည်းပညာဖွံ့ဖြိုးရေးတွေဟာ အတိတ်ကာလထက် ပိုပြီးမြင့်မား တိုးတက်လာမှာပါ။ ကဲ - သမီးက ဘာတာဝန်ယူမှာလဲ။

တာဝန်သိသိနဲ့ တာဝန်ယူလိုစိတ် ရှိသူများ အနာဂတ်မှာ ရှေ့က ဦးဆောင် စီမံသွားကြပေလိမ့်မယ်။

တာဝန်မသိတဲ့ တာဝန်မဲ့စွာ ပေါ့တော့တော့ ပေါတောတော နဲ့သာ နေသွားကြသူများဟာ နောင်တစ်ချိန်မှာ သူများခိုင်းတာကို ခေါင်းလေးတွေငုံ့ပြီး လိုက်နာလုပ်ဆောင်ကြရတဲ့ အစေအပါးများ သာ ဖြစ်သွားကြမှာမလွဲ။ ပိုမို ဆင်းရဲကြရရှာမှာပဲ။

သမီးလေး ကြိုက်ရာလမ်းကို ရွေးချယ်။ လွတ်လပ်စွာ ဆုံးဖြတ် နိုင်တယ်။ ဦးဦးက ဘာမှ အတင်းအကြပ် မတိုက်တွန်းလိုပါ။ သမီး တို့ ၂၁ ရာစုခေတ်မှာ အခုထက်ပိုပြီး အပြိုင်အဆိုင် အလှအယက် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ယှဉ်နိုင်ပါမှ မလဲမပြိုဘဲ ရှင်သန်ရပ်တည်နိုင်လိမ့် မယ် ဆိုတဲ့အချက်ဟာ အလွန်သေချာလှပါတယ်။ ဦးဦးပြောခဲ့တာ မှန်လိုက်လေနော်လို့ သမီး မကြာခင်ပဲ သိမြင်လာမှာပါ။ တာဝန်ရှိ တယ်(ထင်လို့) မို့ သတိပေးတာနော်။ ချစ်လို့ ပြောတာမှတ်ပါ။

သမီးရဲ့ ချစ်သောဦးဦး

ချစ်နိုင် (မိတ်ပညာ)

၇-၄-၉၅

ဌာန်ကရိုဏ်း

အခန်း (၁၄)
ဌာန်ကရိုက်:

ချစ်သမီးမေလေး

ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ --

မြန်မာဘာသာနဲ့ ထုတ်ဝေတဲ့ လစဉ်မဂ္ဂဇင်းတွေ အရေအတွက်ဟာ ၆၀၊ ၇၀ တောင် ကျော်နေပြီဆိုတော့ အားရဝမ်းသာစရာပဲ။ စာလုံးတွေကလဲ ခဲစာလုံးတွေ မဟုတ်တော့ဘဲ ကွန်ပျူတာစာစီဆိုတော့ သေသပ်သန့်ရှင်းမှုကလဲ ကျေနပ်စရာပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ စာပြင်စာတည်းလုပ်ငန်းရဲ့ အခန်းကဏ္ဍကို ရှေးယခင်ကလို အလေးအနက်မထားကြတော့လို့လား။ အချိန်ကိုလည်း ကသောကမျော ရိုက်ကြ၊ ချုပ်ကြ၊ ထုတ်ကြရလို့လား။ အကြောင်းရင်းတရားတွေတော့ ရှိပေလိမ့်မယ်။ စာလုံးအမှားအယွင်း အကျအပေါက်

တွေကတော့ စိတ်ပျက်စရာကောင်းလောက်အောင် များကြတာ တွေ့ရတယ် သမီးရယ်။

အသက် ၈၀ အရွယ် ဆရာမကြီး လူထုဒေါ်အမာက တစ်ခါတုန်းက ကွန်ပျူတာစာလုံးတွေနဲ့စီလို့ တိုးတက်လာတယ်ဆိုပေမယ့် စနဲ့ဆ၊ စံနဲ့ဆ၊ စားနဲ့ဆား၊ စံနဲ့ဆန် အလွဲလွဲအမှားမှား မဂ္ဂဇင်း တော်တော်များများက ရေးသားနေကြလို့ စိတ်ညစ်ရကြောင်းရေးတာ ဖတ်လိုက်ဖူးတယ်။ “အတွေးအမြင်” မှာ ထင်ပါရဲ့။ စေတနာကောင်းကောင်းနဲ့ လူအမှန်းခံပြီး ပြောဆိုရေးသားတတ်တဲ့ ဆရာမောင်သာခိုးဟာလဲ အသက် ၆၀ နီးတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်ပီပီ အမြင်မတော်တော့ ရေငုံမနေနိုင်ရှာဘူး။ စလုံး ဆလိမ် မသဲကွဲတဲ့ အမှားမှား အချော်ချော် မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ (စာစီသမား) ရေးသားကြတာ စိတ်ပျက်လောက်အောင် များလွန်းကြောင်း ရေးဖူးခဲ့ပါပြီ။ “ရုပ်ရှင်တေးကဗျာ” မှာလားပဲ။

အဲ — အသက် ၄၀ ကျော်တဲ့ ဦးညီဟာလဲ ရင်ထဲမှာ ကလိကလိနဲ့ ယားကွက်ချိတ်နေတာ တော်တော်ကြာပြီကွဲ့။ လူကြီးတွေ ပြောပြီး ပြီးလေလို့ ဆောင့်ကြည့်နေတာပါ။ မဂ္ဂဇင်းစာအောင် တော်တော်များများနဲ့ ကွန်ပျူတာစာစီသမားတွေနဲ့ စာပြင်စာတည်းတွေဟာ ထိတ်လန့်စရာ ကောင်းလောက်အောင် မှားယွင်းနေကြတုန်းပါပဲ။ မနေနိုင်လို့ ရင်ခွင်ဆိုက်တာ သမီးမေရဲ့

မြန်မာစာ ဖြန့်ဝေကဏ္ဍမှာ ဌာန်း ပါဠိခေါ်ဟာရ ခွတ်ခမ်းနဲ့ ထွက်တဲ့သံ၊ လျှာနဲ့ထွက်တဲ့သံ၊ သွားနဲ့ထွက်တဲ့သံ၊ (PLACE OF ARTICULATION)

ကရိုဏ်း၊ ပါဠိဝေါဟာရ၊ အသံထွက်ပုံထွက်နည်း။ (MEANS OF ARTICULATION)

ဌာန်ကရိုဏ်းကျကျ ရွတ်ဖတ်ပြောဆိုခြင်းဆိုတာ စနစ်တကျ အသံထွက်မှန်ကန်တာကို ပြောတာ။ စကားပြောတာ စာရေးတာမှာ ဌာန်ကရိုဏ်းမကျတော့ နားထောင်ရတာ ဖတ်ရှုရတဲ့ပရိသတ်မှာ ကသိကအောက် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ကြရတယ် သမီးရယ်။ မရည်ရွယ်ပေမယ့် နှိပ်စက်သလို ဒုက္ခပေးသလို ဖြစ်နေတယ်။

တစ်ခါတုန်းက လေဆိပ်တစ်ခုမှာ ဦးဦး ကြုံခဲ့ရတာ ပြောရ အုံးမယ်။ ဝတ်ကောင်းစားလှနဲ့ မိန်းမပျိုတစ်ဦးက -

“လေယာဉ် ဘယ်အချိန်စိုက်မှာလဲဟင်”

“ဟေ” ဦးဦးလဲ အံ့အားသင့်သွားတယ်။ မေးတဲ့မိန်းကလေးက စကားမပီတဲ့ အရွယ်မှ မဟုတ်ဘဲကိုး။

“မန္တလေးကလာမယ့် လေယာဉ်က ဘယ်တော့စိုက်မှာလဲလို့ စိုက်ချိန်မေးတာပါရှင်”

ဪ-သူက ဆိုက်ကို စိုက်လို့ အသံထွက်နေတာပါကလား ကွယ်။ ဒါမျိုးက တစ်ခါတစ်ရံမှ မဟုတ်ဘူး၊ မကြာခဏပဲ။

“ဘယ်ဝယ်စီး-တမ်းတကာ၊ မှန်းဆကာ လွမ်းရပါမည်” တဲ့။ အငြိမ့်မင်းသမီးတစ်ယောက် သီချင်းဆိုနေတာ -

ဘယ်ဝယ်တယ်ဆီဆိုတာကို ဦးဦးလည်းဆိုနေတော့ နားကလော လိုက်တာကွယ်။ အနုပညာနဲ့ အသက်မွေးနေမှတော့ ဌာန်ကရိုဏ်းကျ အောင် နားထောင်သင့်၊ ဆိုသင့်ပေတာပေါ့။ နားဝင်ဆိုးလိုက်တာနော်။

လမ်းဘေး စာတ်မီးတိုင်အောက်မှာ လသာသာ ညဦးယံ၊ လူငယ် လေးတချို့ ဂစ်တာတီးရင်း သီချင်းအော်ဆိုနေကြတဲ့အသံ ကြားရ တယ်။ ဟော --

“မင်းစိုးလို့ဝရင်၊ မင်းမိုက်လို့ဝရင်”

“ဆိုး” ကို ပီပီသသကြီး စိုးလို့ချည်း အော်နေလေရဲ့၊ နားထောင်ရ တော်တော် စိုးပါကလား။ အဲလေ ဆိုးပါလား။ ဒါကြောင့် စောင်ရေ ၃-၄ သောင်း ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့ပြီးဖြစ်တဲ့ “မြန်မာစာ မြန်မာစကား” ဆိုတဲ့ မြန်မာစာအဖွဲ့ ဦးစီးဌာနမှ ၁၉၉၃ ခု၊ ထုတ်ဝေခဲ့တဲ့ စာအုပ်ထဲက အသံထွက် မှားတတ်တာတချို့ကို ကောက်နုတ်ပြောပြမယ် သမီး ရေ။ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းရှိအောင် အမှတ်စဉ်ပါ ထိုးထားတယ်နော်-

၁။ မေတ္တာကို မြန်မာသံထွက်ရင် မျစ်တာလို့ဖတ်ရတယ်။

၂။ ပညာကို ပျင်ညာလို့ အသံထွက်ရတယ်။

၃။ မဟောသကို မဟော်သောလို့ ဖတ်ရတယ်။

၄။ ဝါကျကို ဝက်ကျလို့ အသံထွက်ရပါတယ်။

၅။ သကျသာကီ = သက်ကျာသာကီ

၆။ စကြဝဠာ = စက်ကျာဝလာ

၇။ ကတညုတ = ကတင်ညုတ

၈။ အညတရ = အင်ညတ်တရာ(ရသံ)၊ အညတယ မဟုတ်တာ သတိပြုပါ။

၉။ အညမည = အင်ညာမင်ညာ

၁၀။ ယောဘုယျ = ယောဘုံယ (ယသံ)

- ၁၁။ ဋီကာ = တိဂါ
- ၁၂။ သန္တိဌာန် = သန်နိတ်ထန်
- ၁၃။ ကဏ္ဍ = ကန်ဒါ (အပိုင်း၊ အခန်း)
- ၁၄။ ကဏ္ဍဌာန် = ကန်ထာထန် (လည်ချောင်းနေရာ)
- ၁၅။ နိဗ္ဗူဝ = နိတ်ဇူဝါ (နေ့တခွဲမဟုတ်)
- ၁၆။ ပိဏ္ဍပါတ် = ပိဏ္ဍပါတ် = ပိန်ဒဗတ်
(သပိတ်၌ခံ၍ ရသော ဆွမ်း)
- ၁၇။ ပတ္တပိုက် = ပတ္တပိုက် = ပတ်ဒပိုင်
(တစ်ခုတည်းသောသပိတ်၌ရှိသည့်ဆွမ်း)

အသံထွက်မှားတတ်တာ၊ မှားလေ့ရှိကြတာကို နမူနာမျှသာပဲ ကောက်နုတ်ပြတာပါ။ အသေးစိတ်သိချင်ရင် အဲဒီ “မြန်မာစာ မြန်မာ စကား” ဆိုတဲ့ စာအုပ်ကို ပတ်ကြည့်နော်။ ရေးတဲ့အခါမှာ မှားလေ့ ရှိတဲ့ စကားလုံးတွေကတော့ -

- ၁။ ဝန်ခံကတိ၊ ကတိသစ္စာနဲ့ လားရာဂတိ၊ သုဂတိ၊ အဂတိ။
- ၂။ ဆည်းဈာကို ဆည်းဆာ၊ ဆည်းစာလို့ မှားရေးတတ်ရဲ့။
- ၃။ ထောမနာကို ထောပနာလို့မှတ်တတ်ကြရဲ့။
- ၄။ မဇ္ဈိမကို မဇ္ဈိမလို့မှားတတ်ကြတယ်။

ဒါလဲ သမီးမလေး ပျင်းသွားမှာနဲ့လို့ နမူနာသာ ဦးနှောက် ထုတ်ပြောတာ၊ စာစီတဲ့ လွန်ပူတာသုံးသပ်ချာမှာတော့ ဆရာကြီး ဒဂုန်ဦးထွန်းမြင့် ပြုစုခဲ့တဲ့ “ပါဠိသက်ခေါဟာရအဘိဓာန်” (တန်ခိုး ၁၅/-) စာအုပ်ထဲက နောက်ဆက်တွဲအထူးနဲ့ စာလုံးပေါင်းများကို

လက်စွဲထားပြီး ကိုယ့်ရဲ့ လုပ်ငန်းအရည်အသွေး မြင့်မားအောင် လေ့လာ အသုံးပြုနိုင်ကြပါတယ်။

ကျမ်းစာအုပ်ပေါင်း ၉၃၂ အုပ်ကို အထပ်ထပ် ဖတ်ရှုညှိနှိုင်းပြီး ၁၈ နှစ်တိတိ ပြုစုခဲ့တဲ့ အဘိဓာန်ကျမ်းပေါ့။ အစိုးရစာအုပ်ဆိုင်တွေ မှာ တစ်ပုံကြီး တွေ့ရတတ်ပါတယ်။ ရောင်းချေး ၁၅ ကျပ်ပါတဲ့။ ဘယ်သူကမှ ဘာဆုမှ အဲဒီအဘိဓာန်ကို ကြီးပမ်းပြုစုခဲ့လို့ဆိုပြီး မချီးမြှင့်ခဲ့ပါဘူး။ ဦးဦးကတော့ ဆရာကြီး ဒဂုန်ဦးထွန်းမြင့်ကို အဲဒီ ကျမ်းတစ်ဆူနဲ့တင် ပညာရှိပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ် ပူဇော်မိပါရဲ့။

ဒဂုန်ဦးထွန်းမြင့်ဟာ လူပြန်တော်ကွဲ့။ ပညာပြည့်တယ်။ (လူပြန် တော်ဆိုတာ ဘုန်းကြီးလူထွက်လို့ ပြောတာ။ မြန်မာဝေါဟာရကို ခက်ဆစ်အဖြေ ပေးနေရပြန်ပါပြီ။)

စကားအလျဉ်းသင့်လို့။
ရှေးရှေးက ဘုန်းကြီးများက ဌာန်ကို သေသေချာချာ သင်ပေး လေ့ရှိကြသတဲ့ကွဲ့။ ကိုလိုနီခေတ်ကတော့ မြန်မာများဟာ ဘိုးဘေး ခဉ်ဆက် ကျင့်သုံးလာခဲ့တဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း ပညာရေးနဲ့ ဆက်လက်ရပ်တည်ခဲ့ကြရတာကိုး။ ဆရာတော်ဘုရားများရဲ့ ကျေးဇူး ဟာ ကြီးမားပါတယ်။

ဌာန်လေ့ကျင့်တဲ့နေရာမှာ သုံးတဲ့ သင်ခန်းစာလေး တချို့ကို ဦးဦးမှတ်သားမိသမျှ ရှာဖွေစုဆောင်းထားတယ်။ တချို့က ဒါကိုပဲ ရယ်စရာလုပ်တာသက်သက် ထင်မှတ်နေကြတယ်။ မဟုတ်ဘူး။ လျှာသံ၊ အာသံ၊ နှုတ်ခမ်းသံ၊ ပီပီသသ တိတိကျကျဖြစ်အောင်၊

ရွတ်ဆိုတတ်အောင် သင်တဲ့ဟာပါ သမီးရဲ့။

၁။ “တောတောင် တောတောင်

တောသာခေါင်၊ (ဂေါင်လို့မဆိုရဘူး)

တောတောင်သာလှ တောကြက်ဖ။

မတွန့်တတွန့် တွန့်တတွန့် (ဒွန့်မဆိုရ)

တွန့်သံသာလှ တောကြက်ဖ။” (သွန့်တံသာလှ မဖြစ်စေရ)။

ကဗျာပီပီသသနဲ့ ဒါတွေကို မြန်မြန်ဆိုကြည့်စမ်းပါအုံး -

၂။ “တောင်ပေါ်ကရှမ်းကလေး၊ လျှော်ထမ်းလို့ပြေး၊

တိုတဲ့လျှော်ကတို၊ ရှည်တဲ့လျှော်ကရှည်”

၃။ “တုံးအောက်ကဖား၊ ဖောင်းတဲ့ဖားကဖောင်း၊

ပြားတဲ့ဖားကပြား”

၄။ “ရွှံ့ပေါ်ရှည်ပြေး၊ ရှည်မွေးရွှံ့မလူး”

၅။ “ထုတ်ပေါ်ခွက်မှောက်၊ ခွက်ပေါ်ကြွက်လျှောက်၊

ခွက်လဲလန်၊ ကြွက်လဲလန်”

မြန်မြန်ဆိုတော့ အသံတွေမှားပြီး ရယ်ရလိမ့်မယ်။

သမီးမေးလေး ပျော်ရွှင်စွာနဲ့လေ့ကျင့်ကြည့်ပေါ့ကွယ်။ မြန်မာ

စကားမှာ ဌာန်ကရိုက်ကျဖို့ အရေးကြီးတယ်။ မြန်မာစာမှာ သတ်ပုံ
မှန်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ ဒါမှ ဆိုလိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို ရောက်တယ်လေ။

ချစ်သမီးရဲ့ ဦးဦး

ချစ်နိုင် (စိတ်ပညာ)

မှတ်ဉာဏ်ခိုင်မာစေတဲ့

နည်းတစ်ခု

အခန်း (၁၅)

မှတ်ဉာဏ်ခိုင်မာစေတဲ့ နည်းတစ်ခု

ချစ်သမီးမေလေး

ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ --

၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်က စိတ်ပညာဘာသာရပ် အထူးပြုနဲ့ ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ ရခဲ့တဲ့ ဦးဦးဟာ အခုနှစ်မှာ ငွေရတုအချိန်ကာလကိုတောင် မသိမသာ ဆိုက်ရောက်လာပါပေါ့လားကွယ်။ ကိုယ့်စိတ်ထဲမယ် သိပ်ကြာလှတယ် မထင်မိဘူး။ ဦးဦးဘွဲ့ယူတဲ့ အချိန်တုန်းက သမီးမေလေးတို့ မွေးတောင် မမွေးကြသေးပါလား။ ဪ - ၂၅ နှစ် ကြာခဲ့ပြီ။

ဦးဦးဟာ ဒီအသက်ဒီအရွယ်အထိ ဖြတ်သန်းခဲ့ရတဲ့ ဘဝကတော့ နှစ်မျိုးပဲ ရှိခဲ့တယ်ကွဲ့။

၁။ ကျောင်းသားဘဝနဲ့၊

၂။ စစ်သားဘဝတို့ပဲ။

လူတစ်ယောက်ဟာ ကျောင်းသား၊ စစ်သား၊ ထောင်သား ဒီသုံးဘဝ ဖြစ်ဖူးရင် အဲဒီလူဟာ လောကဓံကို အတော်ခံနိုင်ရည်ရှိတဲ့ လူပဲလို့ ခေါ်နိုင်သတဲ့။ ဦးဦးဟာ ထောင်သားတော့ မဖြစ်ဖူးသေးပါဘူး။ မဖြစ်ရအောင်လဲ ရှောင်ကြဉ်ပါတယ်။ ကြောက်တတ်ရင် ဝန်ကင်းဆိုသလိုပဲ ဝေးဝေးက ရှောင်ပါတယ်။

ကျောင်းသားဘဝနဲ့ စစ်သားဘဝ တူညီကြတာတစ်ခုကို ဦးဦး သွားတွေ့ရတယ်။ ဒါက ဦးဦးရဲ့ တစ်ဦးချင်း ထူးခြားမှု ခံယူမှုလဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့။ သစ္စာကို အလေးအနက်ထားရခြင်း။

ဦးဦးတို့ ငယ်ငယ်က ရှေ့ဆောင်လူငယ်ဆိုတဲ့ အဖွဲ့ထဲပါကြရတယ်။ အဲဒီအခါ ရှေ့ဆောင်လူငယ်အနေနဲ့ သစ္စာကို နေ့စဉ် ရွတ်ဆိုကြရတယ် သမီးရဲ့။ အခုအထိ မှတ်မိနေသေးလို့ ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် ၃၀ ကျော်က သစ္စာ အဓိဋ္ဌာန်ကို ရွတ်ပြပါရစေနော်။

၁။ “ကျွန်ုပ်တို့သည် မြန်မာနိုင်ငံနဲ့ တိုင်းရင်းသားလုပ်သား ပြည်သူအပေါ် သစ္စာရှိပါမည်။

၂။ ကျွန်ုပ်တို့သည် လုပ်အားတန်ဖိုး ချစ်မြတ်နိုးတဲ့စိတ်ကို မွေးမည်။ လုပ်သားကောင်းဖြစ်မြောက်အောင် ဖြစ်အောင် ကြိုးစားမည်။

၃။ ကျွန်ုပ်တို့သည် လူလူချင်း ညာတာ ထောက်ထားတဲ့ အသိ စိတ်ဓာတ်နဲ့ ဆက်ဆံပါမည်။ ဆက်ဆံကြပါမည်။

၄။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆိုရှယ်လစ်လူတောင် တည်ဆောက်သူများ စောင့်ရှောက်သူများဖြစ်အောင် ကြိုးစားအားထုတ်မည်။

၅။ ပေးအပ်တဲ့တာဝန် ဝတ္တရားများကို ကျေပွန်စွာပဲ ထမ်းဆောင်ကြပါမည်။”

နှစ်ပေါင်းကာလ ရှည်သောင်းကြာမြင့်တဲ့အထိ ဦးဦးက တစ်လုံးမလွဲ ပုတ်မိလိုက်တာနော်၊ သိပ်တော်တာပဲလို့ သမီးမေလေး ချီးကျူးချင်သလား။ မချီးကျူးနဲ့အုံး သမီး။ နည်းကိုသိရင် လွယ်လွယ်လေးပဲမို့ လူတိုင်းလဲ ဒီအရည်အချင်းရှိနိုင်တယ်။ မဆန်းဘူး။ ဦးဦးက ချစ်လှတဲ့ သမီးမေလေးကို ဟင်းစားပေးရုံ သဘောမျှသာမက တစ်သက်ပန် စားလို့မကုန်အောင် ကွန်ချက်ပါ ပြပေးမယ်ဗျ။ (ဟင်းစားပေးမယ်၊ ကွန်ချက်ပြတယ်ဆိုတာကတော့ ရေလုပ်သားစကားပေါ့ကွယ်။ ဘယ်တံငါမဆို ဟင်းစားလောက်သာပေးတာ၊ ကွန်ချက်တော့ မပြကြဘူးဆိုတဲ့ ဆိုရိုးစကား ရှိခဲ့တယ်။)

မှတ်ဉာဏ်ခိုင်မြဲခြင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောကြစို့။

အထက်ပါ သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ကို မှတ်မိခြင်းအကြောင်းရင်းတွေ ပြန်ကြည့်တဲ့အခါ -

- ၁။ အထပ်ထပ်အခါခါ နေ့စဉ်လိုလို ရွတ်ဆိုခဲ့ရတယ်။
- ၂။ သီချင်းအဖြစ် စုပေါင်းသီဆိုခဲ့ကြရတယ်။ သံစဉ်ကာရန်ပါတော့၊ အသံ (သဒ္ဒါလင်္ကာရ) သာယာတော့ ဦးနှောက်ထဲ ခွဲမြဲတယ်။
- ၃။ ဦးဦးက တစ်ချက်ချင်းရဲ့ ပထမဦးဆုံး စာလုံးတွေစုပေါင်းပြီး ဟောဒီလို ကျက်ထားလိုက်တာကိုး “မြန်၊ လှ၊ လူ၊ ဆို၊ ပေး”။

ကဲ - အဲဒီလို ငါးချက်ရဲ့အစကို ၅ လုံးကောက်ဆက်စပ်ပြီး ကျက်မှတ်ထားတော့ တစ်သက်ပတ်လုံး မှတ်မိနေတော့တာပေါ့ သမီးရဲ့။ ကျက်စရာ၊ မှတ်စရာ ခက်ခဲချင်သလောက် ခက်ခဲ၊ ထွေပြားချင်သလောက် ထွေပြား၊ ဦးဦးပြောတဲ့ ဟောဒီနည်းလေးနဲ့ ကျက်စမ်း။ အင်မတန် ခိုင်မြဲတဲ့မှတ်ဉာဏ်နဲ့ ရရှိနိုင်ပါတယ်။

ချောချောမောမော လွယ်လွယ်ကူကူ ရစေပါတယ်။

မြန်မာလိုမှလား ဆိုတော့ မဟုတ်ဘူးကွဲ့။ အင်္ဂလိပ်လို အတိုကောက် ကျက်လဲ ရပါတယ်။ ဥပမာကြည့်လေ -

အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုခု ဖွဲ့စည်းမယ်ဆိုရင် အောက်ပါအခြေခံအချက်များကို သုံးသပ်ဆင်ခြင်ရမယ်တဲ့။ သင်ခန်းစာ စာအုပ်ထဲမှာ ပါတယ်ဆိုပါစို့ -

၁။ MISSION	ရည်မှန်းချက်တာဝန်
၂။ ENEMY	ရန်သူအခြေအနေ။
၃။ TERRAIN	မြေအနေအထား။
၄။ TROOPS AVAILABLE	ရှိနိုင်သောအင်အား။
၅။ TIME ALLOWANCE	ရရှိသည့်အချိန်။
၆။ COMMUNICATION	ဆက်သွယ်မှု။
၇။ MOBILITY	ရွှေ့ပြောင်းနိုင်မှု။

ဒါကိုကျက်ချင်ရင် “MET^၃COMO” လို့ ထပ်ပြီး ကောက်နုတ်ချက်ထားဖို့ပါ လိုပါမယ်။ ဦးဦးဟာ ဒီနည်းနဲ့ သင်တန်းပေါင်းများစွာ၊ စာမေးပွဲပေါင်းများစွာမှာ ထိပ်ဆုံးမှ ထူးထူးချွန်ချွန်နဲ့ အမှတ်အဆင့်

မြင့်မြင့်မားမားနဲ့ချည်း အောင်မြင်ခဲ့ပြီးပါပြီ။ ခုတော့ အသက်လဲ ကြီးပါပြီ။ စာကျက်ရမယ့်အရွယ်လဲ မဟုတ်တော့ပါပြီ။ သမီးမေလေးကို သိစေချင်လို့ နည်းပေးတာပါ။ လက်ဆင့်ကမ်းတာ။

ဦးဦးတို့ အိမ်ဘေးက အိမ်နားနီးချင်း ကလေးမလေး ၂ ယောက်ရှိတယ်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူလေးတွေပါ။ သူတို့ဟာ စာကျက်ကြပါတယ်။ စာကြိုးစားကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့အချိန်ပေးသလောက်၊ အားစိုက်ခွန်စိုက် အားထုတ်ခဲ့ကြသလောက် စာမေးပွဲမှာတော့ ဘယ်တော့မှ မထိရောက်ခဲ့ရှာပါဘူး။ အမှတ်မြင့်မြင့်မားမား မရကြတဲ့အပြင် အောင်ရုံမှ အနိုင်နိုင်ပဲ။ အားမရစရာ။

ဦးဦးက သနားမိတယ်။ “စာကျက်နည်း” နည်းလမ်းမေးလာရင် ဦးဦးက ပေးချင်ပါတယ်။ သူတို့ကလဲ ဦးဦးနဲ့ စကားမစပ်မိပါဘူး။ သူတို့မိဘတွေကလဲ ဦးဦးဟာ ဆိုင်ကော်လော်ဂျီဘာသာ စိတ်ဝင်စားသူလို့ သတိထားမိကြပုံ မရပါဘူး။ အဲ-ဦးဦးကလဲ မမေးဘဲနဲ့တော့ ပြောဖို့ပြဖို့ တာဝန်မရှိဘူး။ အဲ-ကိုယ်ကစပြီး ဆရာဝင်လုပ်တာမျိုးဆိုတာ စေတနာက ဆဲဒနာဖြစ်တတ်တယ်။ မဆိုင်တာ မပြောရဘူး။ ဒါက စကားနည်းတဲ့ ဦးဦးရဲ့ အကျင့်ပေါ့လေ။ သမီးမေလေးလဲ သိတဲ့အတိုင်း၊ ဦးဦးရဲ့ ပေါ်လစီက -

SILENCE IS GOLDEN.

ဆိတ်ဆိတ်နေတာ ထောင်တန်တယ်။ ဒီသဘော။

အေး-ဟုတ်တယ်။

သမီးမေလေးကတော့ ဦးဦးစိတ်ထဲရှိတာတွေ သမီးဆီ စာရေး

မိန်းပါ။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆွေးနွေးစမ်းပါ။ သမီးက ဦးဦးရေးတာတွေ ခတ်ချင်ပါတယ် အားပေးတော့ စိတ်ထဲပေါ်လာတာ ရေးရတော့တာပေါ့။ ဒါကြောင့် ထိရောက်လှတဲ့ စာကျက်နည်းတစ်ခုကို ပြောပြနေတာ။

ဒီနည်းက အခုမှ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ ရှေးရှေးသော မြန်မာဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်လဲ ကျင့်သုံးခဲ့ကြတဲ့နည်းပါ။ ကြည့်လေ၊ ဇာတ်ကြီးဆယ်တွဲကို “တေ၊ စ၊ သု၊ နေ၊ မ၊ ဘူ၊ စန်၊ နာ၊ ဝိ၊ ဝေ” ဆိုပြီး ဘေမိယမင်းမှသည် ဝေဿန္တရာမင်းအထိ ပထမဆုံးစာလုံးတွေ ကောက်ပြီး စီကျက်ထားတော့ မလွယ်ပေဘူးလား။

မြန်မာဗိဇ္ဇာဆေးကျမ်း၊ ဗေဒင်ကျမ်းပေါင်းများစွာ များစွာမှာလဲ ဒီနည်းကို တွင်တွင်ကျယ်ကျယ် သုံးခဲ့ကြတာပဲ မေလေးရဲ့။ မူနာ သာဓကတွေ ပြစရာ အလွန်တရာ များပြားလှပါတယ်။ အများကြီးကို ရှိတာပါ။

ကဲ-ဥပမာတစ်ခုလောက် ကောက်နုတ်ပြအုံးမယ်၊

“သွားနာသော် မခက်လော”

“ငဝိလက်လေးသစ်နဲ့သိပ်၊ ပျောက်၏” တဲ့။ အံ့မယ်လေး ငါးပိနဲ့တော့ တကယ် သွားမသိပ်လိုက်နဲ့နော်။ သွားနာပျောက်ပျောက်တော့ အာမ မခံဘူး။ ငန်မှာတော့ သေချာရဲ့ဗျား။

c = ငြုတ်ကောင်း

ဝိတ် = ဝိတ်ချင်းမြစ်

လက် = လက်ချား

လေး = လေးညှင်းပွင့်

သစ် = သစ်ကြမ်းပိုးခေါက်တို့ကို ဆိုလိုသည်။

ဒီငါးပါး အညီအမျှထည့်ပြီး ကြိတ်/အမှုန့်ကို သွားနာတဲ့နေရာ မှာထည့်သိပ်၊ သွားနာပျောက်သတဲ့။ အတိုကောက် မှတ်သားခဲ့ကြတာ။

သမီးတို့ ၉ တန်း မြန်မာစာ၊ ကဗျာလင်္ကာ လက်ရွေးစင်ထဲမှာ ပါတဲ့ သီကုံးပန်းသွင် နေ့တိုင်းဆင် ဆိုတဲ့ ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရ (၁၄၆၈-၁၅၃၀) ဆိုဖွဲ့တဲ့ ကဗျာလေး၊ သမီးမှတ်မိသေးလား။ ဟော -- မေ့တော့တော့ ဖြစ်ချင်ပြီပေါ့။

သုစိပုဏ္ဏ၊ ဝိလိသိဓာ အစချီတယ်လေ။

ဟုတ်တာပေါ့။ သုစိပုဏ္ဏ၊ ဝိလိသိဓာ အစချီတဲ့ ဧကပိဒ်ရတု ကို ပြောတာ။

“သုစိပုဏ္ဏ၊ ဝိလိသိဓာ

အကွရာစွဲသုံး၊ ဤရှစ်လုံးကို

သီကုံးပန်းသွင်၊ နေ့တိုင်းဆင်လော့”

ခက်ဆစ်အဖွင့်အနေနဲ့ ပါဠိစကားတွေက ဒီလိုအဓိပ္ပာယ် ရကြတယ်-

သု = သုဏေယျ။ ကြားနာပါ။

စိ = စိန္တေယျ။ ကြံစည်ပါ။

ပု = ပုစ္ဆေယျ။ မေးမြန်းပါ။

ဘာ = ဘာသေယျ။ ဆွေးနွေးပါ။

ဝိ = ဝိစာရေယျ။ စူးစမ်းပါ (သုတေသနပြုပါ)။

လိ = လိက္ခေယျ။ ရေးသားပါ။

သိ = သိက္ခေယျ။ လေ့ကျင့်ပါ။

ဓာ = ဓာရေယျ။ ကျက်မှတ်ပါ။

သုစိပုဏ္ဏ၊ ဝိလိသိဓာ ဆိုတာ ပညာတိုးပွားအောင် ဆောင်ရွက် ရမယ့် အခြေခံနည်းနိဿယ ၈ ချက်ပေပေါ့။ သမီးရယ်။ မြန်မာလို အတိုကောက် ပြန်စုစည်းရရင် “ကြား၊ ကြံ၊ မေး၊ ဆွေး၊ စူး၊ ရေး၊ လေ့၊ ကျက်” ဆိုတဲ့ ၈ ချက်။

အင်းဝခေတ်၊ ခရစ်နှစ် ၁၅ ရာစု ၁၆ ရာစုဆီက ဆရာတော် စာဆိုပညာရှိ ချမှတ်ခဲ့တာ။ ယခုအချိန်အထိ ဒီနည်းတွေဟာ အသုံး ဝင်ဆဲ၊ ထိရောက်ဆဲပါပဲ။ လက်တွေ့ လိုက်နာကြည့်ပါ။ အကျိုး ဆက် အင်မတန် တာသွားလှတာ တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။

ဒီနေရာမှာ ကြုံကြိုက်တိုက်ဆိုင်လို့ ပြောချင်တာ တစ်ခုရှိလာ တယ် မေးလေးရေ -

ဆယ့်ခြောက်ရာစုအလွန် ဆယ့်ခုနစ်ရာစုလောက်မှာ အင်္ဂလိပ် အက်ဆေးဆရာကြီး ဖရန်ဆစ်ဘောကွန်ဆိုတာ ထင်ရှားတယ်။ အခု အချိန်အထိ သုဓမ္မိန် ပညာရှိတစ်ပါးရဲ့ မဆိုအမိန့်များ အနေနဲ့ သူရေးခဲ့ ပြောခဲ့တာတွေဟာ ကမ္ဘာ့အဝန်းက ကိုးကားကြရတယ်။ ကောက်နုတ်ဖော်ပြလေ့ ရှိကြတယ်။ ဥပမာ ဒါမျိုးတွေပေါ့ -

"Reading makes a fullman;
Conference a readyman and
Writing an exact man."

FRANCIS BACON
(1561-1626)

စာဖတ်ခြင်းက ပြည့်ဝစေတယ်။ ဆွေးနွေးခြင်းက အစဉ် အသင့် ဖျတ်လတ်တဲ့လူ ဖြစ်စေပါတယ်။ ရေးသားခြင်းက ထိုသူကို စေ့စပ် တိကျတဲ့လူ ဖြစ်စေနိုင်တယ်တဲ့။ ဖတ်ရှုကြားနားရမယ်။ ဆွေးနွေး ရမယ်။ ရေးသားရမယ် ဆိုတာ ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရ ဆုံးမတော်မူခဲ့တဲ့ အက္ခရာရှစ်လုံးထဲက ၃ ခုကို သူကထောက်ခံသလို ဖြစ်နေတယ်နော်။ ပညာရှိချင်း နဖူးချင်းတိုက်နေရော။ (ဘောကွန်က အရှင်မဟာရဋ္ဌသာရ ပျံလွန်တော်မူပြီး အနှစ် ၃၀ ကြာမှ မွေးတာပါ)။ တင်စားပြီးပြော တာပါ။ ဂန္ထဝင်တွင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်များဟာ အမြော်အမြင် ကြီးမား ကြတော့ အမြင်တူကြတာပေါ့။ ဉာဏ်ပညာဆိုတာ ခေတ်ဟောင်း ခေတ်သစ် (ကာလအကန့်အသတ်သဘော)၊ အနောက်တိုင်း၊ အရှေ့တိုင်း (ဒေသအကန့်အသတ်သဘော) ဆိုတာတွေကို ကျော်လွန်ပြီး ခိုင်မာ ကျယ်ပြန့်ပါသတဲ့။ ဉာဏ်ပညာမြင့်မားကြဖို့ ကြိုးစားကြရမယ်။ နိုင်ငံ များ ဖွံ့ဖြိုးချမ်းသာခြင်းရဲ့ ပင်မအခြေခံဟာ အိုင်ဒီယာခေါ် အတွေး အမြင်တွေဖြစ်တယ်လို့ ပညာရှင်အချို့က ဆိုနေကြပြီ။

ဝိစာရေပျူ၊ စူးစမ်းရာ၏ ဆိုရာမှာ ခေတ်မီသိပ္ပံနဲ့ နည်းပညာ တွေအရ လက်တွေ့စမ်းသပ် ဓာတ်ခွဲခြင်းများအပါအဝင် သုတေသန လုပ်ငန်းတွေ ရှိကြဖို့ပါ ဆိုလိုတယ်။

EXPERIMENTAL RESEARCH

RESEARCH AND DEVELOPMENT

သုတေသနဘက်မှာ ဦးဦးတို့ အများကြီး ခေတ်နောက်ကျ ကျန်ရစ်ခဲ့တာကို တွေ့ရတယ်။ ထိုင်းနိုင်ငံရဲ့ စိုက်ပျိုးရေးဖွံ့ဖြိုးမှု

သုတေသန၊ ဖိလစ်ပိုင်နိုင်ငံက စပါးသုတေသန၊ မလေးရှားနိုင်ငံက ရာဘာနဲ့ ဆီအုန်း သုတေသနတွေနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်လိုက်ရင် ဦးဦး တို့ဟာ အင်း - သူတို့ မိုးထိမိမာန်ကြီးတွေနဲ့ သက်ကယ်တဲ့၊ ထရံကာ မူလတန်းကျောင်းကလေးလို ကွာခြားပြီး (ကလေးကစားစရာလောက်) ရယ်စရာဖြစ်နေတာ သွားတွေ့ရတယ်။ ဒါဟာ ရှက်စရာမဟုတ်ပါဘူး။ သည့်ထက် ရှေ့ဆက်ပြီး အများကြီး ကြိုးစားသွားရင်တော့ သူတို့ကို သာရမှာပေါ့။

သမီးတို့ ကြိုးစားဖို့တော့ လိုလိမ့်မယ်နော်။

သမီးတို့ခေတ်ဟာ ဦးဦးတို့ထက်ပိုပြီး နိုင်ငံတကာနဲ့ယှဉ်ရမယ်။ ပြိုင်ရမယ်။ သူနိုင်ကိုယ်နိုင် ဗိုလ်လုရမယ်။ (ရုံးရင်တော့ ခံရမှာ မသက်သာဘူးအောက်မှေ) ဒါကြောင့် ကြိုးစားတဲ့အခါ ထိရောက်တဲ့ နည်းကိုသိအောင် ဦးဦး ဒီစာကို ရေးလိုက်တာပါ။ နမူနာနည်းနာ တစ်ခုပေါ့။ စာကျက်တဲ့အခါ မှတ်ဉာဏ်စွဲမြဲစေတဲ့ နည်းလေ။

သမီးရဲ့ ချစ်သောဦးဦး
ချစ်နိုင် (မိတ်ပညာ)

ဖူးမြ ခေါ် မင်းဒင်

အခန်း (၁၆)

ဖူးမြ ခေါ် မင်းဒင်

ချစ်သမီးမေလေး

ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ ---

သမီးဟာ မြန်မာလူမျိုး၊ ဦးဦးဟာလဲ မြန်မာလူမျိုး။ မြန်မာလူမျိုး
မြန်မာတိုင်းရင်းသားထဲကမှ တိတိကျကျ ထပ်ခွဲပြန်ရင် ဦးဦးက
အညာဒေသက ဗမာလူမျိုး။ အညာဆိုတာ ပုဂံဒေသလို့ ဒီနေရာမှာ
ဆိုလိုပါတယ်။ ဦးဦးဟာ မြန်မာလူမျိုးပါလို့ ပြောရရင် လူအများက
နည်းလည်တာပေါ့လို့ ယေဘုယျ ခပ်ပေါ့ပေါ့ ခပ်လွယ်လွယ် ပြောရင်
ရပေမယ့် တကယ်တော့ လူတိုင်းနားမလည်နိုင်ဘူးကွဲ့။ ဘာကြောင့်လဲ။

လူမျိုးတွေဟာ ဘာသာစကား ကွဲပြားကြတဲ့အတွက် ဝေါဟာရ
တွေ၊ အသံထွက်တွေ၊ အနက်အဓိပ္ပာယ်တွေ မတူညီကြတဲ့အတွက်ပဲ

ဖြစ်ပါတယ်။ နမူနာကြည့်နော် -

- ၁။ ထိုင်းလူမျိုးများက မြန်မာကို “ဖားမ”လို့ ခေါ်တယ်။
- ၂။ ခမာ (ကမ္ဘောဒီးယား)က “ဖူးမြီ” လို့ ခေါ်သတဲ့။
- ၃။ ဗီယက်နမ်လူမျိုးတို့က “မင်းဒင်” လို့ ခေါ်သတဲ့။
- ၄။ ဂျပန်က “ဘိရုမား” လို့ခေါ်တာ သမီးအသိပဲ။
- ၅။ အင်္ဂလိပ်က မြန်မာကို “ဘားမင်းBURMAN” တဲ့။
- ၆။ ရှမ်းလူမျိုးက မြန်မာကို “မန်” လို့ ခေါ်တာ။

ကဲ - ဦးဦးဟာ မိမိကိုယ်ကို မြန်မာပါ မြန်မာပါ ဘယ်လိုပဲ အော်ဟစ်ပြောဆိုနေနေ အဲဒီလူ ၆ ယောက်ဟာ နားလည်ကြပါ့မလား။ သိနိုင်ပါ့မလား။ နီး။

သူတို့ကမေးလာလို့ ကိုယ်က (သူနားလည်အောင်) ပြန်ဖြေရရင် ပထမဦးဆုံးသူက ဘယ်လိုပြောမှ နားလည်ပါ့မလဲဆိုတဲ့ သူ့ဘက်က အနေအထားကို ကိုယ်သိထားဖို့ မလိုပေဘူးလား မေလေးရယ်။ ယက်စ်။ သိထားရမယ်။

ကမ္ဘာလှည့် ဂျပန်လူမျိုးတစ်ယောက်ကို ကျွန်မက ဘိရုမာပါလို့ ပြောဆိုရမှာ ဖြစ်သလို ဗီယက်နမ်ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်တစ်ယောက် ကိုတော့ ကျွန်မဟာ မင်းဒင်ပါလို့ဖြေမှ သူနားလည်ပေမပေါ့။ သူ တစ်ဖက်သား သိသိမသိသိ “ကျွန်မဟာမြန်မာ”၊ “ဘာ”၊ “ကျွန်မဟာ မြန်မာပါ”၊ “ဘာပါလိမ့်”၊ “မြန်မာမြန်မာ”၊ အဲသလို ဇွတ်တရွတ်ကြီး ပြောနေရင်ကော သူတစ်ဖက်သား သိပါ့မလား။

လူတချို့ဟာ ကိုယ့်ဘက်က တစ်ဖက်သတ်ကိုသာ စဉ်းစားပြီး

တခြားတစ်ပါးသောလူရဲ့ ခံယူမှု၊ နားလည်သိမြင်မှု၊ အတွေ့အကြုံ၊ ခံစားချက်၊ သဘောထား၊ ဆန္ဒ၊ မျှော်လင့်ချက် စတဲ့ အချက်တွေကို လုံးဝထည့်မတွက်တဲ့ လုပ်ရပ်တွေ လုပ်တတ်ကြတယ်ကွယ်။ တော်တော်အူပြီး တော်တော်ကြီးကို ကြောင်တဲ့လူစားတွေပေါ့။

မြန်မာပြည်ဟာ တံခါးတွေ ပွင့်သထက် ပွင့်လာပြီ။ ကမ္ဘာတစ်လွှားက အနိုင်နိုင်ငံက လူမျိုးတစ်ရာတစ်ပါးနဲ့ အဝင်အထွက် အသွားအလာမစဲ ဆက်သွယ်ဆက်ဆံကြရပါတော့မယ်။ နိုင်ငံခြားသားဆိုတာ ပညာတတ်ပါရဂူတွေ ပါမောက္ခတွေလဲ ပါနိုင်သလို သုံးယောက်ပေါင်းလို့မှ ခြောက်တန်းလောက်တောင် မအောင်တဲ့ ခပ်အအ ငတ်မတွေလဲ မပါနိုင်ပေဘူးလား။ ပညာအဆင့်အတန်း အဆင့်အရည် အမျိုးစုံပါပေမှာပေါ့ကွယ်။

စီးပွားရေး၊ ငွေကျပ်သိန်းပေါင်း သန်းပေါင်းများစွာ ကြွယ်ဝတဲ့ မီလျှံနာသူဌေးတွေလဲ ပါချင်ပါမယ်။ တစ်ဒေါ်လာ နှစ်ဒေါ်လာကို ပွတ်ပြီး ဘူတာမှာ စရပ်မှာအိပ်မယ့် ကလေးကချေတွေလဲ မလွဲမသွေ ပါလာမယ်။ သူက အိပ်ချိုအိုင်ဗွီဗိုင်းရပ်စ်ရောဂါပိုးတောင် ဖြန့်ချင်ဖြန့်ပေးနိုင်သေးရဲ့။ အလွှာမျိုးစုံလာမှာပဲပေါ့။

ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သူတွေလဲ လာကြလိမ့်မယ်။ စိတ်ကောင်းစေတနာကောင်းရှိကြသူတွေလဲ ပါလိမ့်မယ်။ မိုက်မဲရိုင်းရိုင်းပြီး သွေးဆိုးတဲ့ လူသရမ်းတွေလဲ လာမှာပဲ။ စိတ်ယုတ်စိတ်ပုပ်နဲ့ ညစ်ကပ်ကပ် ငနဲတွေလဲ လာနိုင်တာပဲ။

နိုင်ငံခြားသားဆိုတာ လွယ်လွယ်ကူကူ ဂုဏ်တူစု ပြုလို့

မရနိုင်ဘူး။ အခု သမီးတွေ့တဲ့အတိုင်းပဲ။ နိုင်ငံအမျိုးမျိုး၊ လူမျိုး အသွယ်သွယ်၊ ပညာအဆင့်အတန်း မိုးနဲ့မြေ၊ ဥစ္စာအဆင့်အတန်း မိုးနဲ့မြေ၊ အသိအလိမ္မာ မိုးနဲ့မြေ ကွာခြားကြတဲ့ အမျိုးမျိုး အထွေထွေ သော ပြည်ပဧည့်သည်များ ဝင်လာကြပေလိမ့်မယ်။ သူတို့အပေါ်မှာ “ခုတ်မယ်ထစ်မယ် ပါးပါးရိတ်ပြီး လှီးမယ်” ဆိုတဲ့ တစ်နပ်စားဉာဏ် နဲ့ မပြုမူ မဆက်ဆံကြပါလေနဲ့။

ကိုယ့်တိုင်းပြည် ကိုယ့်လူမျိုး နာမည်ပျက်သွားမှာကို မလိုလား ရင် ဆင်ခြင်ကြရမယ်လေ။

သူတို့နဲ့ ဆက်ဆံလို့ ထိတွေ့လို့ အပြန်အလှန် ပညာဗဟုသုတ ဖလှယ်နိုင်တယ်။ သူအကျိုးရ ကိုယ်အကျိုးရှိ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စ၊ ပညာရပ်ဖလှယ်ဖို့ ကိစ္စ၊ အကျိုးစီးပွားရေး ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက် ကြဖို့ကိစ္စ လုပ်နိုင်လာကြပါလိမ့်မယ်။

ဦးဦးတို့ လူမျိုးကို ငန့်တွေ ငအတွေဆိုပြီး သဘောထားနဲ့ “ခွာမယ် နွာမယ်၊ အရည်ညှစ်ပြီး အသားပါ ဝါးစားပစ်မယ်” ဆိုတဲ့ လူတွေလဲ ပါလာကြမှာတော့ သေချာသကဲ့။ (ဦးဦး နိုင်ငံခြားမှာ အဲသလိုလူစားတွေနဲ့လဲ တွေ့ဖူးတယ်)။ ဦးဦးတို့ လူမျိုးကို သိပ် အထင်သေးထားတယ်။ သူတို့ကိုယ်သူတို့ အရှင်သခင်လိုလို ဆရာဆရာကြီးလို သဘောထားကြတယ်။ တွေ့ပါလိမ့်မယ်။

အဲသလို ခုတ်ခွာလူစားတွေကိုတော့ သတိနဲ့ကြည့်ပြီး ဆက်ဆံရ မယ် သမီးရေ။ အိတ်ကပ်ထဲမှာ “သတိ” ကို အမြဲတမ်းဆောင်ထား၊ ထည့်ထား။ ဘယ်တော့မှ မပေါ့ဆလေနဲ့။ ကိုယ့်လူမျိုးရဲ့ ဂုဏ်၊

ကိုယ့်နိုင်ငံရဲ့ သိက္ခာကို မြင့်မားအောင် သူနားလည်အောင် ကိုယ့် အရည်အသွေး လှလှပပနဲ့ ပြနိုင်အောင် ကြိုးစား။

နိုင်ငံခြားသားဆိုရင် အရမ်းအထင်ကြီးချင်တဲ့ တစ်ဖက်စွန်း အမှားရှိသလို နိုင်ငံခြားသားကို မလိုမုန်းထား မနှစ်သက်တဲ့ အမြင် တစ်ဖက်စွန်းလဲ ရှိတတ်ကြတယ်။

အထင်သိပ်မကြီးလေနဲ့ သမီးမေလေးရေ။ လူထဲကလူတွေပါပဲ။ သာမန်ပုထုဇဉ်တွေပါပဲ။ လူ့သဘာဝ အားနည်းချက်တွေ အားသာ ချက်တွေ ရှိကြတာချည်းပါပဲ။

မလိုမုန်းထားနဲ့ မျက်မှန်းကျိုးတာလဲ မကောင်းပါဘူး။ ကမ္ဘာ လှည့် နိုင်ငံခြားသားတွေထဲမှာ လူကောင်းသူကောင်းတွေ လူကြီး လူကောင်းတွေလဲ အများကြီးပါပါတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံကို စိတ်ကောင်း စေတနာကောင်းနဲ့ လေးစားခင်မင်သူတွေလဲ ရှိကြပါတယ်။ ကိုယ့် ဘက်က အစွဲ (PREJUDICE) မထားသင့်ပေဘူး။

ဘာသာစကား၊ စာပေ၊ ယဉ်ကျေးမှု ကွဲပြားရင် အမြင်ချင်း ခံစားမှုချင်း ကွာခြားကြတာကိုလဲ သတိထားဖို့လိုမယ် သမီးမေလေး။

စာရေးဆရာ တက်တိုး ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ် တစ်ခုရေးပြ ထားတာ ကိုးကားပြီး မေလေးကိုပြချင်တယ်။ ဆရာတက်တိုးဟာ ၁၉၆၄ ခုနှစ်ဆီက မြန်မာ့သတင်းစဉ် နိုင်ငံခြားသတင်းဌာနမှာ အယ်ဒီတာချုပ်လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ အင်္ဂလန်ကနေ ဂျာမနီကို သွားတဲ့ ခရီးအကြောင်း ဒီလိုရေးထားတယ်။

“လန်ဒန်မှ ညနေလေးနာရီခွဲတွင် ပိုလန်လေယာဉ်ဖြင့် ထွက်ခဲ့ရာ အရှေ့ဘာလင်လေဆိပ်ကို ညခုနစ်နာရီတွင် ရောက်သည်။ ဘာလင်

ကို နောက်နေ့လည်ပတ်ကြရသည်။ အရှေ့ဂျာမနီသတင်းဌာန (အေဒီအဲန် ADN) ရုံးတွင် “ကွန်ကား-ဒီ-လင်ဒန်းနီ” လမ်းမကြီးတစ်လျှောက် ခြေကျင်လျှောက်ကြည့်ကြသည်။ အေဒီအဲန်သတင်းထောက် “ဖီလစ်” က ကျွန်တော်တို့ကို လိုက်၍ စောင့်ရှောက်သည်။ ထိုညတွင် “ဘဲလေး” ကပွဲ ကြည့်ကြသည်။ နောက်နေ့ညတွင်မူ “ကောန်တတ်” ဟုခေါ်သော တူရိယာသံစုံတီးပွဲကို ခေါ်သွားသဖြင့် ဂျာမနီပရိသတ်ကြီး ထိုင်၍ ကြောင်တက်တက်ဖြင့် နေရသည်။ သူတို့ဆီမှာ နာမည်ကြီး တူရိယာဝိုင်းဖြစ်သဖြင့် ရုံလုံးပြည့်ပရိသတ်က အာရုံစိုက်၍ နားထောင်ကြသည်။ အတီးသာဖြစ်သဖြင့် အဆိုမပါချေ။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်မှာ တူရိယာသံစုံတို့သည် နားထဲသို့ ဝင်သွားကြသော်လည်း မိမိမှာ ငေးကြောင်နေသည်။ ငြီးငွေ့မှုမှအပ အကြားအာရုံ ခံစားမှု လုံးဝမရှိချေ။ တစ်ရုံလုံး အသံတစ်ချက်မျှ မကြားရဘဲ နားစိုက်ထောင်သူတွေ ကြားထဲတွင် မလှုပ်သာ မယှက်သာဖြစ်ရသော ကျွန်တော်တို့မှာ သူတို့က စေတနာနှင့် ပြုစုသည်ကို ပျော်ရွှင်မှုမရဘဲ ဒုက္ခခံစားကြရသဖြင့် သူတို့ကို အားနာမိသည်။ ဘာသာစကားနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အနုပညာ ခံစားမှုတို့ ကွဲပြားခြားနားခြင်းကြောင့် ရောက်ရသည့် ဒုက္ခအပေါ်တွင် သံဝေဂ ရမိပါတော့သည်။ အနုပညာ ပစ္စည်းများမှ ပေါ်ထွက်လာသော အကျိုးခံစားရာ၌ ဘာသာစကားချင်း မနီးစပ်၊ ယဉ်ကျေးမှု နောက်ခံ အကြောင်းရပ်များချင်းကလည်း ကွာခြားလွန်းသည့်အခါ ယခုလို ဖြစ်တတ်သည်။

ဟိုက အမြတ်တနိုး တလေးတစားပြသတဲ့ သံစုံတူရိယာ တီးဝိုင်းကြီးနဲ့ ဧည့်ခံပေမယ့် ငေးကြောင်ကြောင်နဲ့ငြီးငွေ့ပြီး ဒုက္ခခံစားခဲ့ရသတဲ့ပေ။ နိုင်ငံခြားသားကို ငှုတ်သီးငါးပိကြော် အတင်းစားခိုင်းလို့ မတော်ပေဘူး။ ကုလားဆိုရင် အစပ်စားတတ်လို့ တော်သေးရဲ့။ ဂျပန်တို့ကိုရီးယားတို့လို ချိုရဲရဲစားတတ်သူတွေဆိုရင် ခက်ရချေရဲ့။

အဲသလို တိုင်းတစ်ပါးသား နိုင်ငံခြားလူမျိုးများနဲ့ အဲလွဲတာမျိုး နည်းနိုင်သမျှ နည်းအောင်လုပ်ရမယ့် နည်းလမ်းတစ်ခုကတော့ နိုင်ငံခြားဘာသာစကား နှစ်မျိုး သုံးမျိုး တတ်ကျွမ်းအောင် လေ့လာသင်ယူကြဖို့ပဲ မေလေးရဲ့။ ခေတ်မီလိုတဲ့ သူတိုင်းဟာ အနည်းဆုံး အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားတော့ လေ့ကျင့်သင်ယူထားကြရမယ် သမီး။ တရုတ်ဘာသာဖြစ်စေ၊ ထိုင်းဘာသာဖြစ်စေ၊ မလေးဘာသာဖြစ်စေ တတ်ရင်လည်း အသုံးကျတာပါပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မြန်မာလူမျိုးတွေ အနေနဲ့ ကျောင်းမှာလဲအင်္ဂလိပ်စာက အခြေခံသင်ယူခဲ့ကြပြီးသား ဖြစ်နေတော့ကိုယ်ပိုင်အချိန်မှာ စာအုပ်တွေ ကက်ဆက်ခွေတွေနဲ့ လေ့ကျင့်လိုက်ရင်လေ့လာလိုက်ရင် ၆ လလောက် ၁ နှစ်လောက် အတွင်းမှာ အတော်ထိရောက်အောင် ကျွမ်းကျင်သွားတာပဲ။ မခက်လှပါဘူးကွယ်။

စာအုပ်ဆိုင်တွေမှာ အင်္ဂလိပ်စာ အပြော/ အဖတ် လမ်းညွှန် စာအုပ်တွေ အိဒီယံစာအုပ်တွေ မြန်မာဆရာတွေ ရေးသား ထုတ်ဝေကြတာ ကောင်းလည်းကောင်းကြတယ်။ များလည်း များလှပါတယ်။ ကြိုက်ရာရွေးဝယ်ပြီး ကိုယ့်ဘာသာလေ့လာလို့ ရနိုင်ပါတယ်။

အမြို့မြို့ အနယ်နယ်မှာ အင်္ဂလိပ်စာတော်တဲ့ ဆရာတွေလဲ မရှားလှပါဘူးလေ။ သမီးတွေမှာပါ။

ဦးဦးက အင်္ဂလိပ်ဘာသာ ပြောတတ်ဆိုတတ် ရေးတတ် ဖတ်တတ်အောင်ပဲ အားပေးတာလား။ တိုင်းရင်းသား ဘာသာစကား တွေ သင်ဖို့ကော မတိုက်တွန်းဘူးလား မေးရင်း အားပေးတာပေါ့ သမီးရယ်။

သင်သင့်တာပေါ့။

ရှမ်းပြည်နယ်မှာ နေရစဉ် ရှမ်းဘာသာကို သင်ပါ။ ကချင် ပြည်နယ်မှာ တာဝန်ကျစဉ် ကချင်ဘာသာကို တတ်အောင်လုပ်ပါ။ ဦးဦးက အလေးအနက် တိုက်တွန်းပါတယ်။ ဘာသာစကားမပေါက် ခဲ့လို့ နားလည်မှုလွဲတာ၊ တစ်စိမ်းဆန်တာတွေ ကင်းစင်ပြီး အမြင်ချင်း သဘောထားချင်း နီးစပ်သွားတာပေါ့။ ဒါမှ နွေးနွေးထွေးထွေး နီးစပ် ရင်းနှီးသွားတာပေါ့။ တိုင်းရင်းသား ချစ်ခင်စည်းလုံးမှုကို အထောက် အကူဖြစ်စေတာမို့ ကောင်းပါတယ်။

မြစ်ချောင်းတွေ တောင်တွေ တောတွေကို ဖြိုချဖြတ်သန်းရတာ က နှစ်ပေါင်းများစွာ ခက်ခဲသေးတယ်။ ဘာသာစကား ပေါက်တာ က ပိုပြီး လွယ်ကူလှပါတယ်။ သူတစ်ပါးရဲ့ ခံစားချက်ကို အလွယ် တကူ စာနာတတ်အောင် တိုင်းရင်းသားဘာသာစကားပဲဖြစ်ဖြစ် နိုင်ငံခြားဘာသာစကားပဲဖြစ်ဖြစ် နားလည်ကျွမ်းကျင်အောင် သင်ယူ ပါ။ မေတ္တာပေါင်းကူးတံတားများနဲ့ တည်ဆောက်ကြရမယ့် အနာဂတ် ကာလမှာ သမီးလေးတတ်ကျွမ်းတဲ့ ဘာသာစကားတွေဟာ ချစ်

ကြည်ရေး၊ ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် သဲတစ်ဆုပ် အုတ်တစ်ချပ် အကျိုးပြု ဆောင်တာပေါ့။

ဦးဦးလဲ ကိုယ် နည်းနည်းပါးပါး နားလည်ခဲ့တဲ့ ဘာသာစကား ကို တိုးတက်အောင် အမြဲဆည်းပူးနေတယ်။ အထူးသဖြင့် ရှမ်းစကားနှင့် အင်္ဂလိပ်စကားတွေလေ။

ရှမ်းလိုတတ်တာ ပြောရအုံးမလား။

“ဟောင့်ဟတ်ဆူ”

အိုင်လပ်စ်ယူ။

ကိုယ်မင်းကိုချစ်တယ်။

အေးကွယ်၊ ရယ်စရာပြောတာပါ။ အဲဒီစကားတွေ ပြောနေရမယ့် ခန္ဓာတွေ မဟုတ်တော့ဘူးလေ။ သမီးမေလေး ဘာသာစကားတွေ များကြီးကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် တတ်ပါစေ --။

သမီးချစ်တဲ့ ဦးဦး
ချစ်နိုင် (မိတ်ပညာ)

၁၂-၁-၉၅

စာကိုး

၁။ တက်တိုး ။ ။ တိုင်းခြားခရီးမှ သုံးသပ်ချက်လေးများ
(ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်)၊ ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ရန်သူမဂ္ဂဇင်း
စာမျက်နှာ ၆၃။

၂။ ဇော်သန်း၊ ဒေါက်တာ။ ဖန္တမိပင်ဒိုင်ယာရီ၊ ၉၄
ရန်သူမဂ္ဂဇင်း စာ ၁၁၃။

ကျိုင်းတုံ အတွေးများ

ချစ်မြတ်နိုးစွာ နားထောင်ပါ

အခန်း (၁၇)

ကျိုင်းတုံအတွေးများ

ချစ်သမီးမေလေး
ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ

မကြာသေးခင်ကာလက ဦးဦး ကျိုင်းတုံဘက်ကို ခရီးထွက်လာတယ် ပြောတော့ သမီးက အဲဒီအကြောင်းတွေ သိချင်ပါတယ်။ စာထဲထည့်ရေးပါအုံး ဆိုလို့ ဒီစာက “ကျိုင်းတုံ အတွေးအကြံက ရလား အတွေးများ” လို့ ဆိုပါတော့ကွယ်။

မိုးအကုန် ဆောင်းအကူ ဆောင်းဦးပေါက်ရာသီမှာ ဦးဦး ကျိုင်းတုံ၊ မိုင်းဖြတ်၊ မိုင်းယောင်းဒေသက မြို့တွေရွာတွေကို အောင်အောင် ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ မေလေးတို့လို “အပျိုမတွေ အကြောင်း ဦးဦးက စပ်စပ်စုစု လျှောက်ပြီး စုံစမ်းထောက်လှမ်းကာ အကြောင်း

စုဆောင်းပါတယ်။ အဲဒါကလဲ သမီးမေလေးကို အဲဒီအကြောင်းတွေ ကြုံကြိုက်ရင် ပြောပြရအောင်လို့ပါပဲ။ ခရီးသွားရင်း ဟန်လွဲပေါ့လေ။

ကျိုင်းတုံပတ်ဝန်းကျင်မှာရှိကြတဲ့ ကျေးရွာတွေမှာ နေကြတာက လီ၊ ရှမ်း၊ အခါ၊ လားဟူစတဲ့ တိုင်းရင်းသား လူမျိုးတွေပေါ့ကွယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေများပါတယ်။ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်တွေလဲ ရှိကြတယ်။ တောသူတောင်သားတို့ရဲ့ ဘာသာဘဝ စိုက်ပျိုးရေး မွေးမြူရေးနဲ့ အသက်မွေးကြတာ များပါတယ်။ ရိုးသားကြတယ်။ ရောင့်ရဲကြတယ်။ စိတ်ကောင်းရှိကြတယ်။ စိတ်ရင်းဖြူစင်ကြပါတယ်။

ဦးဦးတို့ရဲ့ ကျိုင်းတုံဒေသက လီ၊ ရှမ်း၊ အခါ၊ လားဟူ၊ လီရှော စတဲ့ တိုင်းရင်းသူ မိန်းကလေး တော်တော်များများဟာ ထိုင်းနိုင်ငံ မြောက်ပိုင်း မယ်ဆိုင်၊ ချင်းယိုင်းနဲ့ ချိုင်းမိုင်(ခ)ဇင်းမယ်များဆီကို သွားကြပြီး အလုပ်လုပ်နေကြသတဲ့ကွယ်။ တချို့လဲ ပြန်လာခဲ့ပြီ။ တချို့လဲ တဖွဲဖွဲနဲ့ သွားကြတုန်းပဲ။ တချို့ဟာ ဟိုဘက်မှာ ၁နှစ် ၂နှစ်ကနေ ၁၀ နှစ်အထိ ကြာသူတွေလဲ ရှိကြလေသတဲ့။

အအိုင်ဒီအက်စ်ရောဂါရပြီး ဟိုက အလုပ်ဖြုတ်လိုက်လို့ ရွာပြန်လာပြီး သေဆုံးသွားကြသူတွေလဲ မနည်းတော့တူးလို့ စိတ်မကောင်းစရာ ကြားသိရပါသေးတယ်။ အဖြစ်တစ်ခုဟာဆိုရင် (တောင်ပေါ်က ရွာတစ်ရွာမှာပေါ့လေ) မသေခင် အရိုးပေါ်အရေတင် ရောဂါသည် မိန်းကလေးက သူ့ကို သင်္ချိုင်းဇရပ်မှာ ပို့ထားပါလို့ ပူဆာလို့ သူမိသားစုက သင်္ချိုင်းကို ပို့ထားရသတဲ့။ သူရဲခံတဲ့ ရောဂါပိုးက သူ့ရွာသူရွာသား သူ့မိသားစုကိုကူးစက်မှာ သိပ်စိုးရိမ်တယ်တဲ့လေ။ လူနာကိုယ်တိုင်က သူ့သေမှာကို မကြောက်လန့်တော့ဘဲ ကိုယ့်မိသားစု

ကိုယ့်ရပ်ရွာကို ညာတာထောက်ထားတာ သနားစရာပါပဲကွယ်။ အဲဒါ
ဟိုဘက်နိုင်ငံက ရဲခဲတဲ့ ရောဂါ။ ရင်နာကြေကွဲစရာ စာတ်လမ်းတွေ
အများကြီး ကြားခဲ့ရတယ်သမီး။

အေအိုင်ဒီအက်စ်ခေါ်တဲ့ လိင်ကိစ္စကရတဲ့ ရောဂါပိုးဟာ
ရောဂါရလာပြီးပြီဆိုရင် ဘာဆေးနဲ့မှ ကုသလို့မရဘူး။ ဒီကမ္ဘာမှာ
ဆေးမတွေ့သေးတဲ့ရောဂါ။ အနောက်ပိုင်း ဆေးဝါးပါရဂူတွေ
ကိုယ်တိုင် ကုသတဲ့ဆေး ရှာဖွေနေဆဲပါလို့ အတိအလင်း ပြောထား
ပြီးသား။ တရုတ် ဆေးလဲမစွမ်း၊ ရှမ်းဆေးလဲမတိုး။ ဘာဆေးမှ ကုသ
စရာမရှိ။ ဒီတော့ ထိုင်းနိုင်ငံဘက်ကို အလုပ်သွားလုပ်နေကြတဲ့ / သွား
လုပ်မယ့် ကလေးမ လေးတွေကို “မင်းတို့ အေအိုင်ဒီအက်စ်ရောဂါ
ရလာမှာများ မကြောက်ကြဘူးလားကွာ” လို့မေးတော့ -

“ဘာလို့ကြောက်ရမှာလဲ” တဲ့။

“ဟ-ဆေးကုလို့မရတဲ့ ရောဂါလေကွာ၊ သေမှာပေါ့ ကလေးမရဲ့”

“သြော်-ဦးဦးတို့ကတော့ မသေကြတော့ဘူးလားရှင့်။ အားလုံး
သေကြရမှာချည်းပါပဲဦးရယ်။ မသေခင်ကောင်းကောင်းဝတ်၊ ကောင်း
ကောင်းစားပြီး ကောင်းကောင်းနေသွားရတော့ ဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့ အမယ်အို
ကြီး ဖြစ်တဲ့အထိ နေရတာထက်စာရင် ပိုမကောင်းပေဘူးလား” တဲ့ဗျား။

ကဲ- ဘာပြောအုံးမလဲလေ။

မျက်ကန်းတစ္ဆေမကြောက်ဆိုသလို ဖြစ်နေတဲ့ အဲသလိုမျိုး
တချို့လူငယ်တွေကိုလဲ တွေ့ရတတ်သတဲ့ မေလေးရေ။ မီးကိုတိုးတဲ့
ပိုးဖလံတွေ။

ဟိုဘက်ကနေ ငွေသောင်းနဲ့ချီပြီး မိဘဆီ အကြံနဲ့ ပို့ပို့ပေးနိုင်
နတာ မြင်ရတွေ့ရတော့ အားကျချင်စရာကိုး။

ဟိုတယ်အထပ်ကြီးတွေက အထပ် ၂၀၊ ၃၀။

အခန်းကြီးတွေကလဲ ခမ်းနားသိုက်မြိုက်။

ခန်းဆီးတွေက ပိုးဖဲကတ္တီပါ။ ဘီဘဲလ်။

အိပ်ရာကြီးတွေက အိပ်စက်ညက်ညော။

ရေမွှေးတွေ၊ ပေါင်ဒါတွေ၊ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေး၊ လက်သည်း
ဆိုးဆေးတွေက မွှေးပျံ့သင်းထုံ ကြိုင်လှိုင်ရှိဝေ။

“ရေချိုးခန်း၊ အိမ်သာက အစ ငါတို့တောရွာမှာ မမြင်ဖူးတာဟု
သမျှ အကုန်တွေ့ရတယ်ဟေ့”

“တို့စာတိရွာနဲ့ ဒီကမြို့ကြီးနဲ့တော့ ငရဲပြည်နဲ့ နတ်ပြည်လို့ပဲ ကွာ
ခြားတယ်ဟာ။ သူငယ်ချင်းတို့ ရောက်အောင်လာခဲ့ကြ။ ညီမလေးတွေလဲ
လာခဲ့ကြ။ တစ်လနှစ်လအတွင်း ရွှေတစ်ကျပ်သား ရတယ်ကွ”

စသည်ဖြင့်၊ စသည်ဖြင့်ပေါ့ မေလေးရာ။

လူငယ်ဘာဝ အားကျပျော်ရွှင် ခဏတာသာယာမှုတွေကို
သစ်မှူးပျော်ပိုက်ပြီး စာရေးကြ၊ ခေါ်ကြ။ ဒါနဲ့ သွားစမ်းကြ။ ဒီလိုနဲ့
ဘဝပျက်ကြ။ တချို့လဲ အသက်ဆုံးရှုံးကြ၊ အရှက်ဆုံးကြ။ အချောဆုံး၊
အလှဆုံးလေးတွေ အသက်တိုရှာကြ။

မီးရောင်ကိုရွှေရောင်မှတ်ထင်ပြီး တိုးကြတဲ့ ပိုးဖလံမျိုးတွေရဲ့
သတင်းဟာ နားမဆုံအောင် ကြားရသမျှ နားမချမ်းသာစရာ၊ ရင်နင့်
စရာတွေချည်းပါပဲမေလေး။

ကောက်စိုက်၊ ကောက်ရိတ်၊ ကျွဲကျောင်း၊ ထင်းခွေ၊ ဝါးခတ်၊
တောင်သူလယ်သမားအလုပ်ဟာ (အေးလေ) နေပူမှီးရွာထဲ ဆင်းဆင်း
ရဲရဲ လုပ်ကြရတာကိုး။ လေအေးပေးစက်ဖွင့်ထားတဲ့ အခန်းထဲမှာတော့
အေးမြမွှေးကြိုင်၊ စည်းစိမ်ခံပြီး စားနိုင်သောက်နိုင်။ ဒါပေမဲ့ ဟိုက
လိုလားချက်က အရွယ်နုပျိုမှုနဲ့ ရုပ်ရည်ချောမောခြင်း။

ဒီကရိုးသားဖြူစင်ခြင်းနဲ့ အပြစ်ကင်းစင်ခြင်းကို အရင်းတည်ပြီး
(ပညာကလဲနည်းတော့) အစေ့အခိုင်းခံ။ အရွယ်ဟိုင်းပြီ၊ ရုပ်ရည်
လျော့ပါးပြီဆိုတော့ အလုပ်ဖြုတ်ကန်ထုတ်ကြပြီ။ ကိုယ့်ရုပ် ကိုယ့်ရွာ
ပြန်ချင်ပြန်လာ၊ ဟိုမှာမခွာနိုင်တော့ဘဲ တရစ်ဝဲဝဲနဲ့ ကျရာကြုံရာလေလွင်း။

တို့ဘဝ ဆင်းရဲခြင်း၊ ခေတ်နောက်ကျခြင်း၊ အသိပညာ အတတ်
ပညာမရှိခြင်း၊ ဗဟုသုတ အမြင်မကျယ်ခြင်း၊ ဒေသမဖွံ့ဖြိုးခြင်းတို့ရဲ့
အကျိုးဆက်တွေက ရက်စက် ပြင်းထန်လှပါပေမယ့်။ ဘယ်တော့
ထိအောင် နှိပ်စက်နေအုံးမှာပါလိမ့်နော်။ အများကြီး ရုန်းကန်ရအုံးမှာ
ပါကလား မေလေးရယ်။

ထွဋ်တုံမြို့လယ်မှာ နောင်ထုံဆိုတဲ့ ကန်ကျယ်ကျယ်ကြီး၊ ရေပြာ
စမ်းမြ၊ လှလဲလှသနဲ့ ရှိလေရဲ့။

နောင်ထုံကန်ရဲ့ အလယ်မှာ နောင်ထုံပါဗယ်လယွန် (နောင်ထုံ
မဏ္ဍပ်) ဆိုတာ ရှိသကဲ့။ ည ၇ နာရီ ကျော်ကျော်ကနေ သန်းခေါင် သန်းလွဲ
အထိ ဂီတသံတွေဆူဝေ။

ဆယ်ကျော်သက်တွေ။ ဂါဝန်ပေါင်လယ်လောက်၊ စကတ်တိုတို
တွေနဲ့။

ဘီယာလေးတွေ၊ ကျွဲရိုင်း၊ လစ်ပိုတွေနဲ့။
တချို့လဲ မဲခေါင်အရက် ပြင်းရှရှ၊ ပုလင်းပြားလေးတွေ စားပွဲပေါ်
ချကြလို့ -

ဒစ္စကိုဘားမှာ၊ ကကြ ခုန်ကြ။
မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ် မီးရောင်စုံအောက်မှာ နားပွင့်လှမတတ်
ဆောင်းဘောက်က အော်ညံနေတဲ့ အနောက်တိုင်းတေးသွား၊ ဒါမှမဟုတ်
ထိုင်းခေတ်ပေါ်တေးသွားနဲ့။ ခါးလှုပ်တင်ယမ်း၊ ရှေ့လှမ်း၊ နောက်ရွှေ့၊
ရှိတ်ဆွဲနေကြ။ ဆူဝေဂီတနဲ့ ကခုန်ကြ။

တီးလုံးခဏရပ်ပြီး နားပြီဆိုတော့ လှပတဲ့ နုပျိုတဲ့ ဆယ်ကျော်
သက်ရွယ် ကလေးမလေးတွေ ထဘီကို ခါးနား ကန့်လန့်ပတ်ပြီး
အမောဖြေရင်း ထိုင်လိုက်ကြ။

တီးလုံးစပြီ။ ကပွဲလက်မှတ်ပြပြီး ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်
ယောက်က လာဆွဲခေါ်သွားတဲ့အခါ ထဘီကို ခွာချ ပုံထားပစ်ခဲ့ပြီး
ထလိုက်သွားကာ ခါးလေးလှုပ်ကာ လှုပ်ကာ ဖင်လေးယမ်းကာ ယမ်းကာ
ကရပြန်ပါရော။

ဦးဦးကော ဝင်မကနဲ့ဘူးလား။
ဘယ်ကင်းမှာလဲနော့။

ဦးဦးလဲ့ အတွေ့အကြုံရအောင် ဆိုပြီး ဝင်ကနဲ့ပါသေးတယ်။
၁၀ မိနစ်လောက် ခူးကွေးလိုက်၊ ခါးလှိမ်လိုက်၊ ဘယ်ညာယမ်းလိုက်။
ချွေးစို့လာပါတယ်။ တော်ပြီ။

စိတ်ထဲမှာတော့ ကြည်နူးသာသာ မဖြစ်လာပါ။ မျက်နှာချင်း
ဆိုင်က ကလေးမလေးပါးစပ်က အာပုပ်စော်ပဲ နံသလိုလို ညှိသလိုလို။

စိတ်ထဲမှာ မသတိချင်ဘူး။ အေးပေါ့လေ။ အရွယ်ကလဲ ၄၀ ကျော်ခဲ့ပြီ။
မနုပျို မလန်းဆန်းတော့ဘဲကိုး။

ဦးဦးရဲ့ ပင်ကိုယ် စိတ်အခံကလဲ အဲဒါမျိုးမှာ မသာယာတတ်ဘူး။
မန္တလေးမှာပေါ့နော်။ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် ၂၀ ကျော်ကပေါ့။ အငြိမ်မင်းသမီး
ကတာ ကြည့်ရင်းနဲ့ ထာဘီခေါက်ပေးနေတဲ့ မင်းသမီး မအေရဲ့ မျက်နှာကို
ကြည့်မိရင်း ဦးဦးဟာ သနားတဲ့စိတ်နဲ့ မပျော်ချင်တော့ဘူး။ ပရိယေသန
ဝမ်းစာ တစ်ဝမ်းတစ်ခါးအတွက် ညဉ့်အမှောင်ထဲမှာ မီးရောင်အောက်
မှာ ပရိသတ်ကြီးကို ကပြခန့်ပေါက်ဖျော်ဖြေနေရတာ။

မင်းသမီး မြန်မြန်အကရပ်နားပြီး အမောပြေပါစေ။ လူရွှင်တော်
တွေက ပျက်လုံးလှိုင်းလှိုင်းထုတ်တဲ့ အလှည့် ရောက်ပါစေလိုသာ
ဆုတောင်းနေမိတတ်တယ် မေလေးရဲ့။ နားထင်စပ်မှာ ချွေးစက်ကလေး
တွေ စိန်စီသလို ဝင်းလက်တွဲနေတဲ့ မင်းသမီးဟာ လှချင်လှ မလှချင်
နေ၊ တပ်မက်စရာထက် သနားစရာလိုပဲ စိတ်ထဲကမြင်မိတယ်။

ကျိုင်းတုံဒေစွကိုကပွဲ၊ ကျိုင်းတုံ လမ်းကပွဲတွေထဲက ဦးဦး
ခဏနဲ့ပဲ ကျောခိုင်းထွက်ခွာခဲ့ပါတော့တယ်။

ဒီနေရာမှာ သမီးမေလေးကို နားရှင်းအောင် သတိပေးချင်တာ
တစ်ခုရှိတယ်။ အထက်က ဦးဦးပြောခဲ့တဲ့ အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံတစ်ခုကို
မိန်းမပျိုလေးတွေ အလုပ်မျိုးစုံ သွားလုပ်ကြတာ၊ ကျိုင်းတုံမြို့လယ်
ကန်ကြီးရဲ့အလယ်က နောင်တုံပါဗယ်လွန်ကပွဲမှာ ကခုန်နေကြတာ။
အချို့အချို့နော်။ ၁. ရာခိုင်နှုန်းလဲဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ ၁၀. ရာခိုင်နှုန်းလဲပါချင်
ပါမယ်။ အားလုံးသော အားလုံးသော လူငယ်များတော့ မဟုတ်ဘူး
ကွဲနော်။ အနည်းစုပါ။

ရိုးရိုးသားသား ကြိုးကြိုးစားစား နိုးနိုးကြားကြားနဲ့ တာဝန်
ကျကျ အလုပ်လုပ်နေကြသူတွေက မရေမတွက်နိုင်အောင် များပြား
ကြပါတယ်။ ဒီထဲက နမူနာကောက်ပြီး ၃-၄ ယောက်လောက် ပြောပြ
ပါရစေနော်။

နန်းဝန်းဖတ်တဲ့။ အသက် ၂၀ လောက် ရှမ်းပျိုဖြူ။ သူက
ကျိုင်းတုံအထွက် အနောက်ဘက်က ဝါးခုတ်ရွာက၊ အိမ်ခြေ ၈၇ အိမ်
ရှိတဲ့ရွာ။ ရွာသူကြီး ဦးဆန်လူ။ သူတို့ရွာထဲက ရွယ်တူ သူငယ်ချင်း
တချို့ ချင်းမိုင်မှာ အလုပ်သွားလုပ်နေကြတာတွေ ရှိတာပေါ့။
နန်းဝန်းဖတ်တို့ကတော့ ကျိုင်းတုံဟိုတယ်မှာ တည်တည်တံ့တံ့
အလုပ်လုပ်တယ်လေ။ ညီအစ်မနှစ်ယောက်။

နန်းဝန်းဖတ်က ဧည့်ခံကျွေးမွေးခန်းမှာ လုပ်တယ်။ လစာ ၃၆၀၀
ကျော်ရတယ်။ ဟိုတယ်နဲ့ တိုးရစ်လှေကျင်ရေး ဗဟိုသင်တန်း (H.T.C)
ရန်ကုန်မှာ သင်တန်းတက်ခဲ့ပြီးသား။ လုပ်သက် ၂ နှစ်ကျော်ပြီ။ အဖ
ဦးဟောင်ခမ်း၊ အမိ ဒေါ်နန်းဟောင်မိတို့ ကွယ်လွန်သွားကြပေမယ့်
လယ် ၉ ဧကကို ညီအစ်မ ၉ ယောက်လုပ်ကြတုန်း။ စုစုစည်းစည်း
ချစ်ချစ်ခင်ခင်နဲ့ ညီအစ်မတစ်စုလုံး တစ်အိုးတည်း တစ်အိမ်တည်း
နေပြီးတော့ လယ်သူမတွေ လုပ်နေကြတုန်းပဲ။

- ၁။ နန်းဖိုးဟောင်မိ၊ အစ်မအကြီးဆုံး+စိုင်းစိန်ကျောက်။
- ၂။ နန်းဖောင်းဟောင်၊ အပျို။
- ၃။ နန်းဆောင်ခမ်း+စိုင်းလုံတစ်။
- ၄။ နန်းဝန်းလှိုင်၊ အပျို။

- ၅။ နန်းကျိန်ခမ်း (ကွယ်လွန်သွားရှာပြီ)။
- ၆။ နန်းရွှေကြာ+ ကိုစော်ဝင်း (ပအို)။
- ၇။ နန်းဝန်းဖတ်၊ အပျို (ကျိုင်းတုံဟိုတယ်)။
- ၈။ နန်းမိုးမိုး၊ အပျို (ကျိုင်းတုံဟိုတယ်)။
- ၉။ နန်းကြန်နန်း (အပျို)

နန်းမိုးမိုးလဲ ကျိုင်းတုံဟိုတယ်က အိပ်ခန်းဆောင်တွေ ထိန်းသိမ်းမှု ဌာနမှာ လုပ်တယ်။ လစာ ၄၂၀၀ ကျော်တယ်။ လယ်သူမတွေဆိုလဲ ဟုတ်။ ဝန်ထမ်းလဲလုပ်တဲ့ နန်းဝန်းဖတ်နဲ့ နန်းမိုးမိုးဟာ (ဦးဦးနဲ့ စကားပြောကြည့်ရင်း ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့ရတာလေ) ရိုးသားကြတယ်။ ဖြူစင်ကြတယ်။ ရဲရင့်ကြံ့ခိုင်ကြတယ်သမီး။ မိမိတို့ရဲ့ ဘဝကို လေးစား ကြတယ်။ တန်ဖိုးထားကြတယ်။ မျိုးချစ်စိတ်ရှိကြတယ်။

ကျိုင်းတုံဟိုတယ် မန်နေဂျာ ဦးမြင့်စိုး (ကာတွန်းဆရာ နာမည်ကျော် တစ်ဦးပါ။ ကာတွန်းမြင့်စိုးလေး) က သူတို့ရဲ့ ရိုးသားမှု ကြီးစားမှုကို အထူးပဲဂုဏ်ယူချီးကျူးတယ်။ “သိပ်လေးစားစရာကောင်းကြတာပဲ”။

ကျိုင်းတုံမှာ ဦးဦးတွေ့ခဲ့တဲ့အပျိုမ ၂ ယောက်အကြောင်း ပြောပြအုံးမယ်။ သူတို့နဲ့ ကျိုင်းတုံမြို့လယ် မဟာမြတ်မုနိဘုရားဖူးကြရင်း ဆုံမိတယ်။ စကားစပ်မိရင်း သိကျွမ်းခဲ့တာ။ မြန်မာမိန်းကလေးတွေ၊ ရန်ကုန်သူ ၂ ဦး။

မြန်မာပြည်ရဲ့ မြို့တော်ရန်ကုန်က ဒီအထိလာပြီး စာသင်ပြတဲ့ ဘွဲ့ရဆရာမ ၂ ယောက်။

မြောက်ဥက္ကလာ ၂ ရပ်ကွက်က ဆရာမဒေါ်သန်းသန်းအေး။ ပုဗ္ဗလှိုင်၊ နှုတ်ခမ်းပါးပါးလေးနဲ့။

မြောက်ဥက္ကလာ ကျောက်ရေတွင်း ရပ်ကွက်က ဆရာမ ဒေါ်ခင်မိုးမိုး။ ဖြူဖြူသွယ်သွယ်။ မျက်နှာမှာ ဝက်ခြံအနီစက်ကလေးတချို့နဲ့။

အသက် ၂၀ ကျော်၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်က ဘီအက်ဆီ၊ ကယ်မစ်စတီ၊ ဘွဲ့ရပြီး မူလတန်းပြ။ လစာ တစ်လ ၉၅၀/ နဲ့ တောထဲတောင်ပေါ်မှာ။ ခက်ခဲကြမ်းတမ်းစွာ။

(အဲဒီအချိန်ကနော်) ခရမ်းချဉ်သီး ၁ ပိဿာကို ၂၅၀/-ဈေးနှုန်းရှိတဲ့ ကျိုင်းတုံမြို့မှာ ခရမ်းချဉ်သီး ၄ ပိဿာဖိုးတောင်မရှိတဲ့ လစာနဲ့ ပန်ကျကျေးရွာနဲ့ ဖာခေါကျေးရွာက တောင်ပေါ်သား လားဟူ ကလေးငယ်တွေကို စာသင်ကြားပေးနေကြတာ။ ရန်ကုန်မှာရှိကြတဲ့ မိဘဆီက လစဉ် ၁၀၀၀ လောက် တောင်းရသေးတယ်။ ဘာကြောင့် ဒီအလုပ်ကို လုပ်နေကြသေးလဲ။

ဘဝရပ်တည်ရှင်သန်ဖို့သက်သက်၊ လစာဝင်ငွေရဖို့သက်သက် အလုပ်လုပ်နေတာလား။

သမီးမေလေး စဉ်းစားကြည့်။ အဲဒီရန်ကုန်သူ ဆရာမလေး ၂ ယောက်နဲ့ စကားပြောကြည့်တဲ့အခါ အဝါအကြွေး အပိုစကား ဝေဝေဆာဆာ မပြောကြပါဘူး။

“ပညာရေး အလွန်ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးနေကြတာကို သူတို့တွေ မြင်ရတော့ ပစ်မထားရက်တော့လို့” ဆက်ပြီး အနစ်နာခံနေကြရှာတာ မလေးရဲ့။ စေတနာ၊ ဝါသနာ၊ အနစ်နာ ဆိုတာ ပါးစပ်က ပြောတော့သာ လွယ်တာ။ ကိုယ့်ဘဝနဲ့ ရင်းနှီးပေးဆပ်ရတဲ့အခါ အလွန်တရာ ခါးသီး ပူပြင်းလှတဲ့အရာ။ သာမန်လူများ၊ ကိုယ်ကျိုးရှာလိုသူများ

မစဉ်းစားရဲအောင် ခက်ခဲတဲ့ အရာပါ။ ဦးဦး ရင်ထဲ အသည်းထဲက လှိုက်လှဲစွာနဲ့ ဒီဆရာမလေး ၂ ယောက်ကို ချီးမွမ်း လေးစားခဲ့မိပါ တယ်ကွယ်။ ဝေးလံခေါင်ဖျားက အညတရ သူရဲကောင်းမလေးတွေ ပဲနော်။

ဒီစာကို နိဂုံးချုပ်တော့မယ်။

မိဘ ဆီသို့ လစဉ် ငွေကျပ် သောင်းနဲ့ချီပြီး ပို့ပေးနေနိုင်တာ တွေလဲ ရှိတယ်ဆိုတဲ့ တခြားနိုင်ငံကို ကြိုရှာရှာ ကျရာအလုပ် သွားရှာ လုပ်ကြတဲ့ မိန်းကလေးတွေ။

ဣန္ဒြေရှင် နန်းဂုန်းဖတ်၊ နန်းမိုးမိုးလို မိန်းကလေးတွေ။ ပင်ပန်း ဆင်းရဲခဲပြီး စေတနာပြည့်ဝတဲ့ ဘွဲ့ရ မူလတန်းပြ မသန်းသန်းအေး၊ မခင်မိုးမိုးတို့လို မိန်းကလေးတွေ။ ဘာပဲဖြစ်နေနေ သူတို့လေးတွေရဲ့ အနစ်နာခံမှု သည်းခံမှုတွေကိုတော့ ဦးဦး ဂုဏ်ပြုအလေးပြုရန် မမေ့နိုင် ပါဘူး သမီးရယ်၊ ကျိုင်းတုံခရီးက ခံစားချက်လေ။

သမီးရဲ့ ချစ်သောဦးဦး
ချစ်နိုင် (မိတ်ပညာ)

သူရဲကောင်းက ချီးကျူးခဲ့ရတဲ့ သူရဲချစ်သူ

အောင်သတ္တိကို
ဖြင့်ပြီနော်... ချီးကျူး
တော့လေ

လောကဓား၊ လောကဓား၊ လောကဓား

အခန်း (၁၈)

သူ့ရဲကောင်းက ချီးကျူးခဲ့ရတဲ့ သူ့ရဲချစ်သူ

Don't forget that everybody, including yourself
has only his own experience to think with.

RUDOLF FLESH

“သင်အပါအဝင် လူတိုင်း လူတိုင်းမှာ ကိုယ်ပိုင်အတွေ့အကြုံ
ကိုသာ အမှီပြုပြီး တွေးတော စဉ်းစားတတ်ကြသည် ဆိုခြင်းကို
မမေ့ပါလေနှင့်။”

ရဒေါ့ဖလတ်ရှ်

မှတ်သမီးမေလေး

နှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ---

ဘယ်သူမဆို မိမိကိုယ်တိုင်ဖြတ်သန်း ခံစားကြရတဲ့ မြင်ရ၊
ကြားရတာ၊ စားရ ထိတွေ့ရတာ စတဲ့ အာရုံ ၆ ပါးနဲ့ စုဆောင်း
ခဲ့တဲ့ အတွေ့အကြုံတွေအပေါ် အခြေခံပြီးသာ တွေးနိုင်မြင်နိုင်ကြတာ
ဖြစ်လေ တော့ အတွေ့အကြုံ ကျယ်ပြန့်ဖို့လိုတယ်သမီး။ မိမိမမြင်ဖူး
တာ၊ မကြားဖူးတာ ဆန်းသစ်တဲ့ ပြဿနာနဲ့ တွေ့လာရရင် ဘာလုပ်လို့
တာကိုရမှန်း မသိဘူး ဖြစ်ရတတ်ပါတယ်။

အတွေ့အကြုံ ကျယ်ပြန့်တွေ့ပြားအောင်၊ များပြားအောင်
ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ နေရာတကာ အတွေ့အကြုံလင်အောင် ကိုယ်တိုင်
သွားလာ လှုပ်ရှားဖို့ ဆိုတာကလဲ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက်
တော့ ခက်သားကလား။

သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်းစတဲ့ စာပေ။

ဇာတ်သဘင်၊ ရုပ်ရှင်၊ ဇွီဒီယို စတဲ့ ယဉ်ကျေးမှုတွေ။

အဲဒီ မြင်စရာ ကြားစရာတွေထဲက ကိုယ့်ကို အာရုံခံစားမှုပေး
အားလုံးဟာ တစ်ဆင့်ခံ အတွေ့အကြုံတွေပေါ့။ ကိုယ်တိုင်မြင်ရ
ကြားရသလိုပဲ မဟုတ်လားကွယ်။

သမီးတို့ခေတ်မှာ ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်းတွေကလဲ အရောင်အသွေး
လင်လင်၊ အရေအတွက် များများစားစား၊ ရုပ်ရှင်၊ ဇွီဒီယိုဆိုတာလဲ
ညီတွင်းကရော ပြည်ပကရော အထွေထွေ အပြားပြား ကြည့်နိုင်
နိုင်တဲ့ ခေတ်ပဲ။ ကမ္ဘာကြီးရဲ့ ဘယ်နေရာမှာ ဘာဖြစ်နေသတဲ့ဆိုတာ

ရေဒီယို ၊ တီဗွီတို့ကနေပြီး နာရီမဆိုင် ကြားနိုင်သိနိုင်တဲ့ ခေတ်ကို ရောက်နေပြီလေ။

ခေတ်မီ လူထုဆက်သွယ်ရေး ကိရိယာ ပစ္စည်းတွေ ဖြစ်ကြတဲ့ အဲဒီအရာတွေကနေပြီး အကြားအမြင် ဗဟုသုတတွေ ရယူပါ။ ကောင်းပါတယ်။ ဦးဦး အားပေးပါတယ်။ ဦးဦးကတော့ စာဖတ် ဝါသနာ ထုံသူဖြစ်လေတော့ စာအုပ်တွေထဲက ရခဲ့တဲ့ အဆီအနှစ်တွေကိုလဲ သမီးမေလေးကို ဖောက်သည်ချချင်ပါသေးတယ်။ နမူနာတစ်ခုပေါ့။

စာရေးဆရာ ချစ်ဦးညိုရေးတဲ့ “နှင်းကေသရာချစ်တဲ့ သူရဲကောင်း” ဆိုတဲ့ ရာဇဝင်နောက်ခံဝတ္ထုထဲမှာ မွန်သူရဲကောင်း တပ်မှူးမတ်သံလုံ ခေါ် တိုက်ကုလားမြို့စား လဂွန်းအိမ်ဟာ စစ်မြေပြင်မှာ ကျဆုံးသွားခဲ့တဲ့ အခန်းပါတယ်။ ဒါဟာ မွန်ရာဇဝင်နဲ့ မြန်မာရာဇဝင်တွေမှာ အင်မတန်ထင်ရှားခဲ့တဲ့ တကယ့်ဖြစ်ရပ်မှန် သမိုင်းပဲ။ အသေးစိတ် ဖတ်ကြည့်ချင်ရင် ၁၉၇၇ ခုနှစ်မှာ ဒေါက်တာနိုင်ပန်းလှပြုစုတဲ့ “ရာဇာဓိရာဇ် အရေးတော်ပုံ” ကို ဖတ်ကြည့်စေလိုတယ်။ ရှေးပညာရှိ ဝန်ကြီးဗညားဒလ ရေးသားခဲ့တဲ့ အရေးတော်ပုံကျမ်း၊ ရာဇာဓိရာဇ်အရေးတော်ပုံ အခြားမူကွဲ ကျမ်းထဲမှာလဲ တွေ့နိုင်ပါတယ်။ ဆရာနိုင်ပန်းလှရဲ့ မူဟာ အတိကျဆုံး အရှင်းလင်းဆုံး၊ အပြည့်စုံဆုံး ဖြစ်ပါတယ်။

ဝတ္ထုရေးဆရာတစ်ဦးအနေနဲ့ ဆရာချစ်ဦးညို ရေးဖွဲ့ရာမှာ သေဆုံးလုနီးနီး သူရဲကောင်းလဂွန်းအိမ်က ထူမ ကုသပေးနေတဲ့ ဆေးဆရာ သမားတော်ကြီးကို ပြောဆိုမှာကြားသွားတဲ့ (စိတ်ကူးဖန်တီးချက် နောက်ဆုံးစကားဟာ ဦးဦးရဲ့ရင်ကို တသိမ့်သိမ့်လှုပ်ခါသွားစေခဲ့တယ်။ အနီးစပ်ဆုံးအဓိပ္ပာယ်က-

“အရှင်ရာဇာဓိရာဇ် ဘုရင်မင်းမြတ်ကို လျှောက်ထားပေးပါ။ မတ်သံလုံဟာ ရောက်ရာဘဝက အရှင်ဘုရားဘက်က အမြဲတစေ တိုက်ပွဲဝင်နေမှာပါဘုရား”။

“အမတ်ဒိန်မဏိရွတ်ကို တင်လျှောက်ပေးပါ။ နောင်သံသရာ အဆက်ဆက်မှာ လူအချင်းချင်းအဖြစ် ပြန်လည်လက်တွဲပြီး ရွက်ဆောင် ဆုံတွေ့ရရန် ဆန္ဒပြုပါကြောင်းပါ”။

“မေနှင်းကေသရာ ချစ်သက်ထားကိုပြောပေးပါ။ မောင်တော်ဟာ တိုက်စစ်စွမ်းသည့် တပ်မှူးစစ်ဦးစီးမှန်ပါရဲ့။ ချစ်နှမ မေနှင်းကေသရာ ကတော့ အခက်အခဲ အကြပ်အတည်း ဆင်းရဲနွှဲကွ အမျိုးမျိုးကို စိတ်ရှည် သည်းခံ ခွဲသန်သန်နှင့် ရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းနိုင်စွမ်းရှိတဲ့ တကယ့်ခံနိုင်ရည်ကို ပိုင်ဆိုင်သူပါ။ မောင်တော် အသိအမှတ်ပြု ဂုဏ်ပြုခဲ့ပါတယ် ဆိုတာ ---”

စစ်မြေပြင်က တိုက်ပွဲတွေကြားမှာ သွေးအလိမ်းလိမ်းအလူးလူး သေဆုံးမှုမှန်း လေသံဟာ နောက်ဆုံးစကား မှာကြားသွားကြတဲ့ ကောင်းတွေဟာ ဦးဦးတို့ ရင်ကို သိပ်ပြီး ဆို့နှင့်ကြေကွဲစေပါတယ် သမီးငယ်။ လွတ်လပ်မှ အမျှဝေပါ ဆိုတာမျိုး။ ကြုံကြုံကလို့ တစ်ဆက်တည်း (စကားလက်တံရှည်တယ် ဆိုချင်ရင်လဲ ဆိုပေတော့ မေလေးရေ) ဦးဦးအလားတူ စိတ်ထိခိုက် ခံစားရတဲ့ ကဗျာလေးကတော့ ဆရာကြီး နှင်းသုဝဏ် ၈-၂-၆၃ ရက်စွဲနဲ့ ရေးဖွဲ့ခဲ့တဲ့ “သူ့မှာတမ်း” ရယ်လေ။ စာပေက ထုတ်ဝေခဲ့တဲ့ အင်းယားကန်သို့ အို ကုတို့ ကဗျာစာအုပ် မှာလဲ ပါတယ်။ မြစ်မခ စာသဝဏ်က ထုတ်ဝေခဲ့တဲ့ မောင်ခွေးဖို့ကဗျာ

များ စာအုပ်မှာလဲ ပါခဲ့တယ်။ မကြာခဏ ကိုးကားကြတာမို့ သမီးကြားမှ
ဖတ်ဖူးမှာ သေချာပါတယ်။ ဦးဦးက ထပ်ပြီး ဖော်ပြပါရစေအုံး၊ မရိုးနိုင်
ပါဘူး။

(အသံထွက်ပြီး ပီပီသသနဲ့ ဆွဲငင်ရွတ်ဆို ဖတ်စေလိုပါတယ်)

သူ့မှာတမ်း

သူတို့အဆုတ်၊ ထားခဲ့မြုပ်သည့်
ဗုံးငုတ်တိုက်မှား၊ မောင်ပြောက်ကျားကို
ရွာသားရွာသူ၊ မေးကြမြူသည့်
အူအူယမ်းငွေ ထတုန်းတည်း။
အမောင်ပြောက်ကျား၊ ချစ်သူအားကို
ဘာများမှာခဲ့လိုသနည်း။
ငယ်ကကြင်မြတ်၊ မိသက်မှတ်ကို
ခွင့်လွှတ်ခဲ့ကြောင်း ပြောပါလေ။
အမောင်ပြောက်ကျား၊ မိဖအားကို
ဘာများမှာခဲ့လိုသနည်း။
မွေးသည့်မိခင်၊ မွေးဖခင်ကို
ဦးတင်ခဲ့ကြောင်း ပြောပါလေ။
အမောင်ပြောက်ကျား၊ တိုင်းပြည်အားကို
ဘာများမှာခဲ့လိုသနည်း။

ခရီးမတ်တတ်၊ လမ်းခုလတ်တွင်
ကိုယ်လွတ်ရှောင်ခွာ၊ ခွဲရပါ၍
အားနာခဲ့ကြောင်း ပြောပါလေ။
ယမ်းငွေအူအူ၊ တလူလူနှင့်
မေးမြူကြတုန်း၊ အနောက်ကုန်းတွင်
နေလုံးကွယ်လေပြီတကား။ ။

မင်းသုဝဏ်

၈-၂-၆၃

နှင်းကေသရာ ချစ်တဲ့သူရဲကောင်း ဝတ္ထုဘက်ကို ပြန်ကောက်
ကြအုံးစို့ သမီး။ ဘဝတစ်ပါးကို ပြောင်းသွားတဲ့ မွန်သူရဲကောင်း
တပ်မှူးကြီးလဉ္စန်းအိမ်က လောကဓံ ခရီးကြမ်းကို ရဲရဲရင့်ရင့် ခံနိုင်
စွမ်းရည် မြင့်မြင့်မားမား ရှိလှတဲ့ ကြင်သူသက်ထားကို အသိအမှတ်
ပြုသွားခဲ့တဲ့အကြောင်း သေအံ့မှူးမှူးမှာ ပြောကြားသွားသတဲ့လေ။

ဦးဦး ပြောချင်တာက အမျိုးသမီးတွေမှာ ယောက်ျားသားများ
မှာပင် မရှိနိုင်တဲ့ သည်းခံနိုင်စွမ်း၊ စောင့်စည်းနိုင်စွမ်း၊ အံ့ကို တင်းတင်း
ကြိတ်ပြီး ကြံတွေ့လာတဲ့ အခက်အခဲကို ရဲဝံ့စွာ ရင်ဆိုင်နိုင်စွမ်းရှိတတ်
ကြတယ်လို့။ သူရဲကောင်းများကပင် ချီးကျူးဂုဏ်တင်ရတယ်။

ဒါကို သမီး သတိထားမိပါသလား။

သဘာဝအရ အမျိုးသမီးများဟာ အာဝေဓိက ဒုက္ခ ၅ ပါးဆိုတာ
ကို ခါးစီးခံစားပြီး ရဲရဲပြတ်သန်းကြရတယ်လေ။ နိုင်ငံတကာမှာပါ
အကူးဝင်တာကတော့ ၃ ချက်ပေါ့ သမီးရယ်- Physiological Factors-

- (၁) ဥတုလာရခြင်း
- (၂) ကိုယ်ဝန်ဆောင်ရခြင်းနဲ့။
- (၃) သားဖွားရခြင်း။

ကမ္ဘာ့အရှေ့တိုင်းက တရုတ်၊ အိန္ဒိယ၊ အင်ဒိုချိုင်းနားနဲ့ ဦးဦးတို့ မြန်မာယဉ်ကျေးမှုတွေအရ (အစဉ်အလာ ထုံးစံအနေနဲ့) အမျိုးသမီးများ ခံစားရတဲ့ ဒုက္ခက ၂ ချက်ပေါ့- Social Cultural Factors-

- (၁) ဆွေမျိုး မိဘတို့နှင့် ကင်းကွာ၍ လင်အိမ်သို့ လိုက်ရခြင်းနဲ့
- (၂) လင်သား၏ ခြေရင်း၌ လုပ်ကျွေးပြုစုရခြင်း။

ဒါကတော့ အမျိုးသားများနဲ့ အမျိုးသမီး ကုန်းတူရည်တူ အလုပ်ခွင်ဝင်ကြ၊ စီးပွားရှာကြ၊ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ဆက်ဆံလာကြတဲ့ ခေတ်ရေစီးကြောင်းမှာ (နှစ်ပေါင်း ၅၀ လောက် အတွင်းမှာ) ယခင်ကနဲ့ မတူတော့ဘဲ ပြောင်းလဲ ရွေ့လျားလာတာတွေလဲ ချွင်းချက်သဘော ရှိလာကြတာမှန်ပါရဲ့။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယဉ်ကျေးမှုစံအရ ယေဘုယျသဘောမှာ ဒီဒုက္ခတွေကို ခံစားနေကြရဆဲဖြစ်တာတော့ သမီးမေလေးရဲ့ ပက်ဝန်းကျင်မှာပဲ မြင်တွေ့နေရဆုံးမှာပါ။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။

အမျိုးသမီးတွေဟာ မျက်ရည်လွယ်တယ်၊ ပျော့ညံ့တယ်။ သတ္တိနည်းမယ်လို့ အပေါ်ယံမှာ ထင်စရာရှိသော်လဲ တကယ့် တကယ်တမ်း ကျရင် အမျိုးသမီးများမှာ အသိအမှတ်ပြုရလောက်တဲ့ ဇွဲသတ္တိနဲ့ ခံနိုင်ရည်ရှိကြတယ်ဆိုတာ သမီးတွေ့မိပြီပေါ့နော်။

တိုင်းပြည်နိုင်ငံ အသီးသီးက ထုတ်ပြန်ကြေညာတဲ့ သူတို့နိုင်ငံရှိ လူများရဲ့ မျှော်မှန်းနိုင်တဲ့ သက်တမ်းဆိုတာကို သမီး ကြံကြိုက်တဲ့ အခါ သတိထားလေ့လာကြည့်ပါ။

ဘယ်နိုင်ငံ ဘယ်တိုင်းပြည်မှာပဲဖြစ်ဖြစ် အမျိုးသမီးများရဲ့ ပျမ်းမျှ သက်တမ်းဟာ အမျိုးသားများရဲ့ ပျမ်းမျှသက်တမ်းထက် ပိုပြီးရှည်တာတွေ့ရလိမ့်မယ်။

- ဥပမာ အမျိုးသမီး- ၇၅ နှစ်။
- အမျိုးသား- ၇၃ နှစ်။

ဟုတ်တယ်။ မြန်မာနိုင်ငံမှာလဲ အမျိုးသမီးတွေ အများအားဖြင့် အသက်ပိုရှည်ကြတာပဲ။ ပွဲပြီးပြီးနိုင်ငံတွေမှာရော၊ မပွဲပြီးသေးတဲ့နိုင်ငံတွေမှာရော အမျိုးသမီးတွေရဲ့ သက်တမ်းက အနည်းနဲ့အများ ပိုတာချည်းပဲ။

ယောက်ျားတွေက တောင့်တင်းတယ်၊ သန်မာတယ်။ မှန်တယ်။ မျက်ရည်မကျဘူးကွဆိုပြီး တင်းခံတတ်ကြတယ်။ မိန်းမသားတွေက ခပ်လွယ်လွယ်နဲ့ မျက်ရည်ကျတတ်ပေတယ်။ ပျော့ပျောင်းတယ်၊ နူးညံ့တယ်။ သို့သော် အဲဒီ ကွေးညွတ်ပျော့ပျောင်းနိုင်မှုကပင်လျှင် ဇွဲနဲ့ ခံနိုင်ရည်ရှိမှုကို ပေးပြန်တာပဲ။ ဆတ်တိုင်း ကောင်းတာမဟုတ်ဘူးလေ။

Better bend than break.

ကျွန်တော်တို့ရော စာရင် ယိမ်းနွဲ့လိုက်ရတာက ပိုပြီး အကျိုးကျေးဇူးရှိပေးသေးတယ်ဆိုတဲ့ အင်္ဂလိပ်စကားပုံလိုပေါ့။

မိန်းကလေးများဟာ အလိုက်သင့်ရှင်သန်ရပ်တည်နိုင်စွမ်း အံ့မခန်းကြီးမားတယ်ဆိုတာ သမီး နားလည်စေချင်ပါတယ်။ ကိုယ့်စွမ်းအားကို

ကိုယ်သိမှ ကိုယ့်အားကို ကိုယ် ယုံကြည် အားကိုးနိုင်တာလေ သမီးရဲ့။
မိမိမှာရှိတဲ့ အင်အားကို နားလည်သိရှိအောင် မိမိရဲ့ အတွေ့အကြုံတွေထဲ
က သင်ခန်းစာ ဖော်ထုတ် သင်ယူသွားရမယ်နော်။

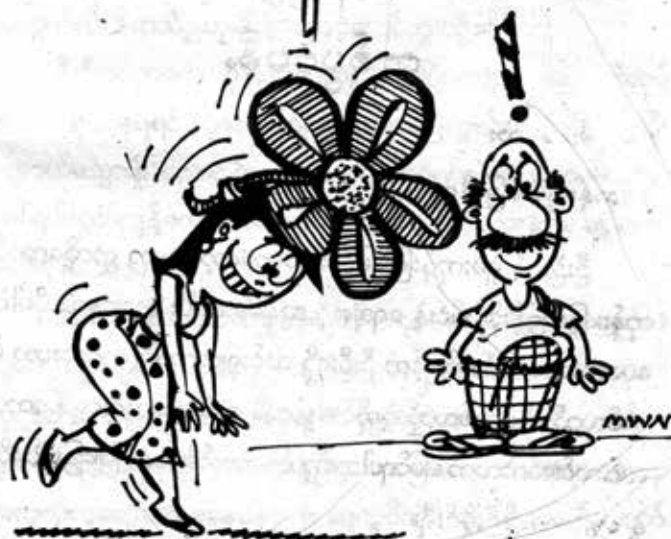
ဦးဦးရဲ့စာကို ဒီမှာနိမ့်ချပ်တော့မယ်။ မိခင်အပါအဝင် အဖို့သမီးထု
တစ်ရပ်လုံးကို လူသားအချင်းချင်း တန်းတူရည်တူ စွမ်းရည်စွမ်းအား
ကြီးမားကြသူများအဖြစ် နားလည် လက်ခံကြရပါမယ်။ လူ့သဘာဝ
အတိုင်း ပုဂ္ဂလိက အားနည်းချက်၊ အားသာချက်တွေ ရှိကောင်းရှိမယ်။
ဒါက တစ်ပိုင်း။ ယေဘုယျအနေနဲ့ မိန်းမသားဆိုပြီး အားငယ်စရာ
စိတ်ငယ်စရာ မလိုပါဘူးလို့ သမီးမေလေးကို ပြောလိုပါတယ်။ လူသား
ဟူသမျှဟာ အနန္တစွမ်းအားရှင်တွေပါပဲ။

သမီးရဲ့ချစ်သော ဦးဦး
ချစ်နိုင် (မိတ်ဝညာ)

၁၂-၄-၉၆

တစ်ပွင့်ပန်

ယဉ်ကျေးစွာ
ခေါင်းငုံ့၊ ပျောက်တက
တစ်ပွင့်တည်ပန်ထားကို
ဟိပဲရှင်... ဝေးကို

အခန်း (၁၉)

တစ်ပွင့်ပန်

ချစ်သမီးမေလေး

ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ -

ဦးဦးတို့ ရှမ်းကုန်းပြင်မြင့်ဒေသမှာတော့ မိုးဟာ ရွာလို့ကောင်းတုန်း၊ မြန်းပြန်းဒိုင်းဒိုင်းနဲ့ ရေဆိုးကို သွန်မှောက်ပြီး ရွာချနေသလိုပါပဲ။ ပေလေးထောင်ကျော်မြင့်တဲ့ ဦးဦးတို့ ထင်းရှူးတောမြို့ကလေးဟာ မိုတစ်လှည့် တိမ်တစ်လှည့်အုံ့ဆိုင်းနေတာမို့ နေမင်းအလင်းရောင်တော့ လင်းလင်းလက်လက် မမြင်ရပါဘူးကွယ်။ တောင်နီဝေဝေ မြူမြေခိုင်းဆိုင်နဲ့ မျှော်လေတိုင်းမှိုင်းရီ။

ဥရောပနဲ့ အင်္ဂလန်တို့လို အနောက်နိုင်ငံတွေမှာတော့ အခုလို နီရို ဆိုင်းဆိုင်း အုံ့တုံ့တုံ့မှိုင်းတိုင်းတိုင်း ရာသီဥတုမျိုး ဖြစ်ပေါ်တဲ့အချိန် ရာသီဆိုရင် မိမိကိုယ်ကို သေကြောင်းကြံစည်မှုတွေ၊ သတ်သေမှုတွေ အရေအတွက် သိသိသာသာ တိုးတက်လာသတဲ့။ အရက်သောက်လွန်တာ၊ မူးယစ်ဆေး အသုံးအစွဲလွန်တာ၊ ကား မတော်တဆ တိုက်ခိုက်မှုဖြစ်တာ ခါတိုင်းအချိန်ထက် ပိုများတတ်သတဲ့။ ဒါက စိတ်ယဉ်းရှင်များက နှစ်ပေါင်းများစွာ ကွင်းဆင်းသုတေသနတွေလေ့လာခဲ့ပြီး ထုတ်ပြန်သုံးသပ်တွေ့ရှိရတဲ့အချက်။

စိတ်ကျရောဂါများ ဖြစ်နေသူတွေဟာ ဒီလို ရာသီဥတုမျိုးမှာ ဝေဒနာ ပိုဆိုးတတ်သတဲ့။ အကြောက်လွန်ရောဂါ ဖြစ်နေသူမျိုးတွေ အတွက်လဲ ဒီရာသီဥတုမျိုးနဲ့ မသင့်တော်ဘူးလို့ဆိုတယ်။

ဦးဦးတို့မှာတော့ မိုးအေးအေးမှာကွေးပြီးတော့ စာအုပ်တစ်အုပ် အဖော်လုပ်နေရရင် လုံလောက်ပြည့်စုံနေပါပြီကွယ်။ အပြင်ထွက်ပြီး ဈေးဝယ်မသွားနိုင်အောင် မိုးတွေရွာနေတယ်ဆိုရင်လဲ အိမ်နောက်ဖေးက ဂေါ်ရခါးရွက်ညွန့်လေးတွေကြော်၊ ကပ်ပွန်းရွက်ကလေးခုပြီး ချဉ်ဟင်းချက်။ ပြီးတာပါပဲ။

သမီးမေလေးရယ်။ လူ့ဘုံဆိုတာ သုခ၊ ဒုက္ခ၊ ဂြိုဟ်တာချည်းပဲကွယ်။ ဒုက္ခတွေ သောကတွေကို တွေးတောနေရင် သက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံး စိတ်ဆင်းရဲစရာ စိတ်ညစ်စရာက လွတ်တဲ့နေရာရယ်လို့ ဘယ်မှာရှိလိမ့်မတုံး။ နဂိုဒုက္ခဆိုတာရှိနေပြီးသား။ စားရေး၊ ဝတ်ရေး၊ နေရေး အတွက်လူတွေဟာ မနေမနား ရှာဖွေလုပ်ကိုင် နေကြရတယ်မဟုတ်လား။ ဒါကို ရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းရမှာ အများထုံးစံပဲ။

ဘာလေးနဲ့မှ စားချင်တယ်။ ဘာလေးကိုမှ ဝတ်ချင်တယ်ဆိုတဲ့ နဂိုဒုက္ခကို ဘူးလေးရာ ဖရုံဆင့်ချင်တဲ့ အလိုဆန္ဒတွေက တကယ်တော့ အပိုဒုက္ခတွေပေါ့ သမီးရဲ့။ စိစာကြောင်ရင် ကြောင်သလောက် အပို ဒုက္ခက များပြားတာပဲ။ ကြေးများရင်ကြေးများသလောက် အပိုဒုက္ခက တွေ့ပြားတာပဲ။ မဟုတ်ဘူးလား။

ဗုဒ္ဓဘာသာ ရဟန်းသာမဏေများမှာတော့ အရာရာကို ရိုးရိုး ရှင်းရှင်းနဲ့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး လွယ်လွယ်ကူကူ ဖြေရှင်းလုပ်ဆောင်ရန် စည်းမျဉ်း ချထားကြတယ်။

နေရာနားရာ သွားလာရာမှာ အတောင်ပံမှတစ်ပါး တခြားအပို ဝေယျာဝစ္စပစ္စည်း ဘာမှမပါတဲ့ ငှက်ကဲ့သို့ ပေါ့ပါးရမယ်၊ ပစ္စည်း အမယ်မယ်အတယ်တယ်ကို မတွယ်တာ မတပ်မက်ဖို့ ဘုရားရှင်က ပညတ်တော်မူသတဲ့။

လူတွေမှာတော့ သာမန်ပုထုဇဉ်တွေကိုး။ မိမိ ကြိုက်တာ မကြိုက် တာ၊ အလိုဆန္ဒနဲ့ ကိုက်ညီတာ မကိုက်ညီတာ စသဖြင့်ရှိပေမပေါ့။ ကိုယ်ကြိုက်တတ်တာလေးကိုတွေ့တော့ မခွဲနိုင်ဘူး မခွာရက်ဘူး၊ သွား လေရာရာ ဒါလေးကို စွဲပိုက်ထားချင်တတ်တယ်၊ ဥပမာ ကွမ်းကြိုက်တဲ့ လူကလဲ ကွမ်းအစ်ကလေး တလွယ်လွယ်နဲ့ ဆေးဝံ့တယ် ဝါးတတ်တဲ့ လူကလဲ ဆေးအိတ်ကလေး လက်ကမချ။

လူဆိုတာ အခက်သား။ စွဲမိစွဲရာ။
စိတ်ညစ်တာကိုပဲ စွဲနေတတ်တဲ့လူဆိုတာမျိုးတောင် ရှိသေးသတဲ့။ အံ့ရော။ မအံ့သြနဲ့ သမီးရေ။ စိတ်ထဲမှာ စိတ်ညစ်စရာကောင်းတဲ့

အတိတ်အကြောင်းတွေကိုပဲ တစ်လည်လည် တွေးနေတတ်တာ။ မျှော် လင်ချက် ကင်းမဲ့လှပါကလားဆိုပြီး မရောက်လာသေးတဲ့ အနာဂတ် ကာလကို ကြံတွေးပြီး တအံ့နွေးနွေး ပူပန်စိတ်ညစ်နေတာ။ အဲဒီလို လူမျိုး ကော တွေ့ဖူးလား။

တွေ့ဖူးသမှ သိပ်တွေ့ဖူးတာပေါ့။ ဟုတ်တာပေါ့။
ရပ်ထဲရွာထဲမှာ ရှိကြသမှ အများကြီးပဲ။

အဲဒီလို လူနဲ့ သွားပြီးစကားပြောလိုက်၊ ကိုယ်ပါ တစ်ခါတည်း ခေါင်းတစ်ခြမ်းကိုက်သွားစေရမယ်။ စိတ်ညစ်စရာ စိတ်ရှုပ်စရာ၊ စိတ် ပျက်စရာ၊ စိတ်ဓာတ်ကျစရာ၊ သူ့မှာ စိတ်ကုန်စရာ ကမ္ဘာလောကကြီး ဟာ ကုန်ပဲမကုန်နိုင်ဘူး။

"The world is a tragedy to those who feel, and a comedy to those who think"

W. SHAKESPEARE

ဒါ့ကြောင့် ဝီလျမ်ရှိတ်စပီးယားကရေးခဲ့တာပေါ့။

ကမ္ဘာကြီးက ခံစားနေကြတဲ့လူတွေအတွက် လွမ်းဆွတ်တသ စရာကြီးပါပဲတဲ့။ စဉ်းစားဆင်ခြင်တဲ့သူတွေ အတွက်မှာတော့ ရယ်မော သောရွှင်စရာ ဖြစ်ပြန်ရောတဲ့။

ရှုထောင့်မတူရင် ခံစားမှုချင်း ခံယူပုံချင်း မတူညီနိုင်ဘူးလေ။ တိုင်းမဂ္ဂဇင်းထဲမှာ တစ်ခါက ဦးဦးဖတ်ဖူးတဲ့ ဝါကျလေးတစ်ခု မှတ်မိ နေသေးတယ်။

"What you see the world is absolutely depends on how you look at it"

ကမ္ဘာကြီးကို ဘယ်လိုမြင်သလဲဆိုတာ သင်ဘယ်လိုကြည့်ရှုသလဲဆိုတဲ့ အပေါ်မှာပဲ အကြွင်းမဲ့သည့် တည်မှီနေပါတယ်တဲ့။ ဟုတ်တယ်နော်။

အမှောင်ဘက်ကကြည့်ရင် အမည်းရောင် အနက်ရောင်ကမ္ဘာကြီးကို မြင်ရမှာပေါ့။ အလင်းရောင်ကလေးတွေ့ရရင် တစ်စက်နှစ်စက်ပေါ့။

အလင်းဘက်က ကြည့်ပြန်ရင် ရေခဲဖုံးနေတဲ့ တောင်ကြောတောင်တန်းကြီးတွေနဲ့ ဖြူစင်ပြာလဲ့ကမ္ဘာရဲ့ တောက်ပကြည်လင်မှုကို တွေ့ရပေမယ်ပေါ့။ အနက်ရောင်အမှောင်စက်တွေ့ရရင် တစ်ကွက်နှစ်ကွက်ပေါ့။

အမှောင်ဘက်ကကြည့်သူက အမှောင်ပါပြောမယ်။

အလင်းဘက်က ကြည့်တဲ့လူက အလင်းပါပြောမယ်။

သမီး ဘယ်သူပြောတာ လက်ခံမလဲ။

အဲသလို ဘက်နှစ်ဘက်ကလာတဲ့ အသံတွေကို မျှမျှတတ နားထောင်တတ်ဖို့အတွက် သမီးမှာ နားနှစ်ဖက် ပါလာခြင်းပဲ။ ကံကောင်းတာပဲနော်။

အဲသလို အမြင်မတူတဲ့ ဘက်နှစ်ဘက်က မြင်တဲ့အမြင်တွေကို မျှမျှတတ မိမိက ကြည့်ရှုတတ်စေရန်အတွက် သမီးမှာ မျက်စိနှစ်လုံး ပါရှိလာခြင်းပဲ။ ဟာ-ကံကောင်းနေပြန်ရော။

အဲသလိုပဲ တစ်ဘက်က မွေးပါတယ် သင်းပါတယ်ဆိုပေမယ့် ဘက်တစ်ဘက်က နံပါတယ် စော်ပါတယ် ပြောနေသူများ ရှိနေတတ်လို့ နားခေါင်းနှစ်ပေါက် ရှိတယ်လို့မှတ်။ မကောင်းဘူးလား။

သမီးမှာ ပါးစပ်ကတော့ တစ်ပေါက်တည်းရှိတာနော်။ ဟိုဘက်က ပြောတာဟုတ်ပါတယ်ပြောလိုက်၊ ဒီဘက်က လာပြောတာ မှန်ပါတယ် ပြောလိုက် (ပါးစပ်နှစ်ပေါက်လို့) တုံ့ပြန်လို့ မဖြစ်ပေဘူး။

ဆိုခဲ့စေမြဲစေတဲ့ မြန်မာစကားပုံရှိတယ်။

သမီးရဲ့ ပါးစပ်ဟာ အမှန်ကို ပြောဆိုဖို့ရာ အတွက်သာလျှင် ဖြစ်တယ်။ လိမ်ညာမုသားမပါအောင်၊ ထောင်လွှားဝါကြွားမပါအောင်၊ ချဉ်းစူးခါးသီး သူတစ်ပါး နားမခံသာတာ မပါအောင် ဂရုပြုရမယ်။

တစ်ခုတည်းသော ပါးစပ်ဟာ တစ်ခွန်းတည်းသော မှန်ကန် ပြတ်သားတဲ့ စကားကိုသာ ပြောဆိုရမယ်။

အမြင်တစ်ဖက်သတ် မဖြစ်စေရဘူး။

အကြားတစ်ဖက်သတ် နားမဝင်ရဘူး။

နှစ်ဘက်စလုံးရဲ့ အကြောင်းအကျိုး၊ အကောင်းအဆိုးကို ကိုယ်ပိုင်အသိဉာဏ်နဲ့ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာပြီး သုံးသပ်ဆင်ခြင်ရမယ်။ ပြီးမှ ပြတ်ပြတ်သားသား တိတိကျကျ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချရမယ်။

သမီးကြည့်ခဲ့ဖူးမလား မသိဘူး။ မြို့တော်အင်အားစုရဲ့ ပြဇာတ်တစ်ခု။ တောင်ကုသိုလ် ပြတော့မယ်မစေရယ် ဆိုတဲ့ အချစ်နဲ့ အိမ်ထောင်ရေး ပြဇာတ်ကလေး။ ဇာတ်ပွဲကြည့်ပရိသတ်ရဲ့ ရင်ထဲမှာကို ခွဲငြိစေတဲ့ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ပေပေါ့။ ဒါကိုမြို့တော်မောင်ယဉ်အောင် ဇာတ်ညွှန်း

ရေးပြီး ဒါရိုက်တာမြတ်တင်အေး ရုပ်ရှင်ရိုက်ထားတဲ့ ဆေးရောင်၊
ဇာတ်ကားတစ်ကားလဲ ထွက်ခဲ့တယ်။

သမီးက ဇာတ်လမ်းကြားချင်သေးတယ်လား။

ဒီလိုလေ-

ကျော်သူနဲ့ မိုးမိုးမြင့်အောင်နဲ့က မန္တလေးတက္ကသိုလ်မှာ
ကျောင်းနေဖက်တွေ။ သူငယ်ချင်းတွေပေါ့။ သမီးရည်းစားတော့လဲ
မဖြစ်ဘူး။ ကျော်သူက ချစ်ရေးဆိုဖူးတယ်။ မိုးမိုးက သူစဉ်းစားတဲ့အခါ
ပထမဆုံးနေရာက ထည့်စဉ်းစားပါမယ် ပြောခဲ့တယ်။

ကျောင်းတွေပြီးရော။ အင်းဝသူမိုးမိုးဟာ တစ်ရပ်ထဲက ကိုပြည့်ဝ
တွယ်တာမိကြတယ်။ သဲတောက ကျော်သူက မိုးမိုးအမေ ဒေါ်နှင်းဆီ
ဆီ စာရေးဆက်သွယ်ရင်း (မိုးမိုးကလည်း အမေဆန္ဒရှိတာကို သိ
ပြည့်ဆည်းမှာပါပြောဖူးတော့) အမေရဲ့ သဘောတူညီမှု ခွင့်ပြုချက်ပဲ
ရတယ်။ ကျော်သူက မိဘတွေပါခေါ်ပြီး လာတောင်းမယ်လို့ ကြိုလေ
ပြောတဲ့အချိန်။

မိုးမိုးက ကိုပြည့်ဝအိမ်မှာ။

ကျော်သူက တစ်ဘက်၊ မိုးမိုးမှာ ကိုပြည့်ဝလုပ်တဲ့ ညွန့်ဝင်းက
တစ်ဘက်။ အခက်တွေ့နေရတာ။ မိုးမိုးအမေ ဒေါ်နှင်းဆီမှာ အတိတ်က
ဒဏ်ရာ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ရှိခဲ့တယ်။ အတိုချုပ်ဆိုတော့ မြှုပ်လိုက်ကြ
ဒေါ်နှင်းဆီက မိုးမိုးကို ဘာပြောလဲသိလား။

“မိန်းမကောင်းပန်းပန် တစ်ပွင့်တည်း ပန်ရတယ် သမီးရယ်
တစ်မျက်နှာကနေ တစ်မျက်နှာ ပြောင်းတယ်ဆိုရင် အမေပတ်ဝန်းကျင်

တံတွေးခွက်ထဲ ပက်လက်မျောရပါတော့မယ်” တဲ့။ ဆို့နှင့်လှိုက်မောစွာ
ပြောရှာတယ်။

မိုးမိုးဟာ အမေမိခင်ခေါ်တဲ့နောက်ကို မျက်ရည်စက်လက်နဲ့
လိုက်ပါသွားရှာတယ်။ ထားပါတော့။

မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုရဲ့ မြတ်နိုးချစ်ခင်စရာကောင်းတဲ့ ဓလေ့စရိုက်
ထဲမှာ အဲဒီလို ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာကို တန်ဖိုးထားတတ်မှုတွေဟာ
အလွန်အရေးပါတယ် သမီးမေလေး။

သစ္စာလိုပြောမလား။

ခိုင်မြဲတည်ကြည်မှုလို့ ဆိုမလား။

ရှေ့နောက်ညီညွတ်တဲ့ အပြုအမူ အပြောအဆိုဟာ မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ရဲ့ အဆင့်အတန်းကို ဖော်ပြတယ်။

ဟိုလူနဲ့ ရောရော ရောရော

ဒီလူနဲ့ ရောရော ရောရော

မျက်နှာများတဲ့ မိန်းမသားတစ်ယောက်ကို ဘယ်သူကမှ
အလေးမထားဘူး။ ရှုတ်ချပြစ်တင်ချင်တယ်။ ကဲ့ရဲ့အထင်သေးချင်တယ်။

ဦးဦးမှာ ရည်းစားတွေ အများကြီး ထားခဲ့ဖူးတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့
အချစ်ဦးနဲ့လဲ ကွဲခဲ့ဖူးတယ်။ သူက အချစ်ဦးပါဆိုပေမယ့်လဲ ကိုယ်က
နောက်တစ်ယောက်ကို ပြောင်းလဲစွဲသမ်းပြန်တော့ သူနဲ့ ဆေးခွဲတာလည်းရှိ
ခဲ့တယ်။ တကယ်လက်ထပ်မယ် စဉ်းစားတဲ့အခါကျတော့ ရည်းစား
များခဲ့ဖူးတဲ့ ချစ်သူတွေကို ကြက်ခြေနတ်စာရင်း သွင်းလိုက်ခဲ့တယ် သမီး။
ကိုယ်တွေ့နော်။ တန်ဖိုးမထားဘူးဗျ။

ရည်းစားရှိလျက်နဲ့ ဒီထက်ပိုချစ်တဲ့ နောက်တစ်ယောက်ပေါ်လာလို့ ပြောင်းတာ။ ဒါမှမဟုတ် နှစ်ယောက်စလုံးကို နှားတစ်ယှဉ်းလို အပြိုင်ထားတာ ဘာဖြစ်လဲ။

ခုခေတ်မှာတော့ သမီးတို့အခြေအနေ ခေတ်ကာလသဘော ဘာမှမပြောလိုပါဘူး။ ဦးဦးက ဘာမှ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခြင်း မပြုပါ။ ယောက်ျားလေးတွေလဲ ပြိုင်တူတွဲချင်သလောက် တွဲပါ။ မိန်းကလေးတွေလဲ ပြိုင်တူတွဲချင်သလောက် တွဲပါ။ အပြစ်မဆိုပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မိန်းကလေးဟာ ယောက်ျားလေးနဲ့ မတူပါဘူး သမီးရယ်။

သဘာဝတရားအရ မတူညီခဲ့တာကို အတင်းတန်းညှိရင် ကိုယ်သာလျှင် ဒဏ်ခတ်ခံရတတ်ပါတယ်။

ယောက်ျားဟာ ယောက်ျားပဲဖြစ်တယ်။

မိန်းမသားဟာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သဘာဝတရားအရ မိန်းမသာ ဖြစ်နေတဲ့အတွက် မိန်းကလေးရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာတန်ဖိုးကို မကျိုးမပဲ့ ရအောင် ထိန်းသိမ်းနိုင်ရမယ်။

ပန်းရဲ့တန်ဖိုးဟာ အင်အားဘဝမှာ အလှပဆုံးပဲသမီး။ ပျားပိတုန်းတို့ မစားသုံးမိပေါ့။

အနည်းငယ် ရင့်ရော် ပွင့်အာလာရင်ပဲ လူတွေက နှမ်းမှာ ကြွေမှာ ကြုံမြင်နေတတ်ကြပြီ။ ပိုးကိုက်လို့ ပွင့်ဖတ်ပွင့်ချပ် ကျိုးကြွေ ပြတ်နေတဲ့ ပန်းတစ်ပွင့်ဆိုရင်တော့ ဘုရားစင်ပေါ်လဲ မရောက်နိုင်တော့ဘူး။ ခေါင်းပေါ်ဆံပင်ပေါ်မှာလဲ မပန်ကြတော့ဘူး။ ဟုတ်တယ် အမှိုက်ခြင်းတောင်းထဲ ရောက်ပြီမှတ်။

ပန်းရဲ့ တန်ဖိုးဟာ ပိုးကိုက်ပိုးစားမခံရအောင် ကာကွယ်ပါမှ ထိုက်သင့်တဲ့ ပန်းရဲ့နေရာကိုရတာ။ လူဆိုတာ အသိဉာဏ်ရင့်သန်တဲ့ သက်ရှိ သတ္တဝါပေမဲ့ကွယ်။ မိမိရဲ့ကိုယ်ကို စိတ်ကို ထိန်းသိမ်းကာကွယ် စောင့်ရှောက်တတ်ဖို့ရာ၊ တန်ဖိုးထားဖို့ရာ အရေးကြီးပါပြီကောကွယ်”

သမီးရဲ့ ချစ်သော ဦးဦး

ချစ်နိုင် (မိတ်ပညာ)

၁၂-၄-၉၃

တန်ဖိုးအတိုင်းအဆ

တန်ဖိုးအတိုင်းအဆ
ကွာတု့၊ စွပ်ကျယ်နဲ့
ဝါရှပ် ခွဲခြား နိုင်ရင်
ပညာရှိဖြစ်မိဦးတယ်နော်

အခန်း (၂၀)

တန်ဖိုး အတိုင်းအဆ

ချစ်သမီးမေလေး

ခွင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ.....

တစ်ခါတုန်းက မလေးရှားနိုင်ငံ၊ ကွာလာလမ်ပူမြို့တော်မှာရှိတဲ့ တက္ကသိုလ်တစ်ခုမှ လက်ရွေးစင်ကျောင်းသား ၆၀ လောက်ဟာ စင်ကာပူ နိုင်ငံမှာရှိတဲ့ တက္ကသိုလ်တစ်ခုနဲ့ ပူးတွဲပြီး လက်တွေ့ လေ့ကျင့်ခန်း တစ်ခု လုပ်ဆောင်ကြမယ်ဆိုပြီး အဲယားကွန်း ဘတ်စ်ကားကြီး ၂ စီးနဲ့ စင်ကာပူကို ထွက်ခွာဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေကြတယ်လေ။

ကျောင်းသားတွေဟာ လက်ဆွဲအိတ်ကိုယ်စီနဲ့ အဖွဲ့ငယ်အလိုက် လှည့်စစ်ပြီး စုံပြီဆိုတော့ ဒီခရီးကို ခေါင်းဆောင်မယ့် ဒုတိယပါမောက္ခချုပ် ဆီကို သတင်းပို့တာပေါ့။ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့။

မထွက်သေးဘူးသမီးရေ။ ဟောခန်းမကြီးထဲမှာ အထိုင်ခိုင်းပြီး မိန့်ခွန်းသြဝါဒရှည်ကြီးကို ခရီးတာဝန်ခံ ဒုတိယပါမောက္ခချုပ်က ခြေပါလေရောဗျာ။

ရှည်မှာစိုးလို့ ဦးဦးက အတိုချုပ်ပဲ ရေးပါမယ်။

“အခုကွာလာလမ်ပူမှာရှိတဲ့ တက္ကသိုလ်ကြီးတစ်ခုက စင်ကာပူ နိုင်ငံ တက္ကသိုလ်ကြီးတစ်ခုဆီသို့ ၃ ရက်ခရီးထွက်ခွာမှာဖြစ်ကြောင်း။ ကျောင်းသားများဟာ သတ်မှတ်ထားတဲ့အချိန်ထက် ၁၀ မိနစ်နောက်ကျပြီးမှ လူနံတာကိုတွေ့ရကြောင်း၊ နောက်တစ်ချက်က ဂျင်းဘောင်းဘီဝတ် ဆင်လာတဲ့ ကျောင်းသား ၂ ယောက်ပါဝင်တာကို စစ်ဆေးတွေ့ရှိရကြောင်း။ ဒါဟာ မလိုလားအပ်တဲ့ အားနည်းပျော့ညံ့ချက်ဖြစ်တဲ့ အတွက် ကျောင်းသားများကို နားလည်အောင် ဆုံးမ သွန်သင်ရမှာဖြစ်ကြောင်း” အကျယ်တဝင့် မိန့်ကြားတော့တာကိုး သမီးရဲ့ (အဲဒီကျောင်းသားနှစ်ယောက်လဲ စာကြည့်တိုက်ရှေ့က ရေခဲခန်းထဲပြေးဝင်ပြီး ချက်ချင်းဘောင်းဘီ လဲဝတ်ကြရတယ်။ ဂျင်းဘောင်းဘီကို ချွတ်ကြရတာပေါ့)။

ဒီတက္ကသိုလ်ကို လာတက်နေတဲ့ ဦးဦးတို့လို နိုင်ငံခြားသင်တန်းသား ၁၇ ယောက်ထဲမှ တစ်ယောက်က ဂျင်းဘောင်းဘီ ဝတ်လာခဲ့တယ်။ ဌာနဒေသခံ မလေးရှားကျောင်းသားတစ်ယောက်ကလဲ ဂျင်းဘောင်းဘီ ဝတ်လာမိတယ်။ ဂျင်းဘောင်းဘီပဲ ခရီးသွားရင်း ဝတ်တာဟာ ဘာဖြစ်သလဲ။ သမီးက အဲသလိုဆိုချင်ဆိုမယ်။

ဂျင်းဘောင်းဘီဟာ စပေါ်ခွဲတဲ့ နိုင်ငံကြီးတစ်နိုင်ငံမှာတော့ လူတိုင်းလိုလိုဟာ လမ်းပေါ်ကသူတောင်းစားအထိ ဝတ်နေကြတာပဲ။

မဆန်းဘူး။ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကာလဒေသ၊ အချိန်အခါနဲ့ အခြေအနေတော့ ရွေးရတယ်သမီး။ ဂျင်းဘောင်းဘီကို လူရာဝင်တဲ့ အဝတ်အစားအနေနဲ့ အရှေ့တိုင်း အနောက်တိုင်း နိုင်ငံများက မသတ်မှတ်ပါဘူး။ ဒါကို ကိုယ်က သိထားရပါမယ်။ သို့မဟုတ်ရင် အလိုလိုနေရင်း ကိုယ်က အောက်တန်းကျသွားမယ်။

ထင်းခုတ်ရာ၊ မြေတူးရာ၊ အလုပ်ကြမ်းလုပ်ရာမှာ ဝတ်တဲ့ ဂျင်းဘောင်းဘီ၊ သူများနိုင်ငံမှာ အကြမ်းသုံးဝတ်တဲ့ ဘောင်းဘီအမျိုးအစားကို အခုလို တစ်နိုင်ငံကတစ်နိုင်ငံကို ခရီးသွားမယ့် တက္ကသိုလ်ပါမောက္ခများ၊ ကျောင်းသားများထဲမှာ (၂ ယောက်တည်းပါ) လူရာဝင်တဲ့အဝတ်အစား အနေနဲ့ မှားပြီးဝတ်လာတာဟာ ယဉ်ကျေးမှုတန်ဖိုးကို နားမလည်ရာ ရောက်လှတယ်ပေါ့။

ချိန်းဆိုတဲ့အချိန်ကို တိတိကျကျမရောက်ခြင်း၊ အချိန်ကို တန်ဖိုးမထားတတ်ခြင်း၊ အဖွဲ့အစည်းကို ကိုယ်စားပြုပြီးသွားတဲ့ ခရီးတစ်ခုမှာ (ဟိုရောက်ရင် အဖွဲ့အစည်းအနေနဲ့ ကြိုဆိုကြမှာကိုး) အခုလို မဖွယ်မရာ ဂျင်းဘောင်းဘီကို ဝတ်စားလာမိခြင်းစတဲ့ ယဉ်ကျေးမှုကို တန်ဖိုးမသိတတ်ခြင်းတို့ဟာ ရှက်စရာအလွန်ကောင်းတဲ့ အပြုအမူမျိုးဖြစ်ကြောင်း။

ဦးဦးကတော့ စဉ်းစားမိသေးတယ်။ ဒီဇင်ဘာတွေ မြန်မာစာမတတ်ကြလေတော့ စာရေးဆရာမဂျူးရေးတဲ့ “ကြေမွသွားသော တိမ်တိုက်များအကြောင်း” မဖတ်ဖူးလို့တာ ကံဆိုးတာပဲလို့။ အဲဒီစာအုပ်က ၁၉၉၁ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလမှာ ထုတ်ဝေခဲ့တာ။ သမီးမေးလေး မဖတ်ဖူးသေးရင် ရှာပြီးဖတ်ကြည့်ပါလား။

အဲဒီဝတ္ထုထဲက စာတ်ဆောင် မြန်းဆီဆိုသူက မြတ်စုကိုပြောတဲ့ စကား။ ကြည့်လေ “ဂျင်းဘောင်းဘီဆိုတာ လူတကာဝတ်တာ၊ အနောက်နိုင်ငံမှာတော့ ကလေးကချေတွေ၊ အလုပ်သမားတွေဝတ်တာ မောင်ရဲ့၊ ဒီမှာ သက္ကလတ်စလေးဟာ ပျော့ပျော့နူးနူးညံ့ညံ့ကလေး၊ မောင့်အတွက် ဒါမျိုးအစတွေနဲ့ မြကိုယ်တိုင် ဘောင်းဘီပွပွလေး ချုပ်ပေးမယ်။ နောက်-ဒီဂျင်းစတွေမဝတ်နဲ့နော်။ အထက်တန်းကျကျ လေးဝတ်တော့ သိလား ”

မြန်မာပြည်ကလူငယ်တွေဟာ ဒီနေ့နှစ်ယောက်လောက်တော့ မအူဘူးထင်ရတာပဲ။

ကျောင်းသားတွေဟာ အစတော့ အသေးအဖွဲ့လေးကို အလကား ပုံကြီးရဲ့ ဆူရန်ကောဆိုတဲ့ သဘောထားနဲ့ အောင့်အည်း နားထောင်ကြတယ်ကွဲ့။ မျက်နှာတွေမှာ ဒီစိတ်နေသဘောထားဟာ ပေါ်လွင်နေပါလိမ့်စမ်း။ ဒါကို ဒုတိယပါမောက္ခချုပ်သိပါလိမ့်မယ်။ အကျယ်တဝင့် ရှည်ရှည်လျားလျားနဲ့ နားလည်လက်ခံလာသည်ထိအောင် ရှင်းလင်းပြောပြပါတော့တယ်။

ကျောင်းသားတွေအားလုံးက ခေါင်းညိတ်ပြီး ဟုတ်ပါတယ်။ မှန်ပါတယ်။ အချိန်ကို တန်ဖိုးထားဖို့ရာဟာ အရေးကြီးလှပါတယ်။ ဝတ်စားဆင်ယင်မှု၊ ယဉ်ကျေးမှုဟာ တန်ဖိုးထားရမယ့် အရေးကြီးတဲ့ အရာဖြစ်ပါပေတယ်လို့ ခံယူသွားတဲ့အထိကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် အကျိုးအကြောင်းနဲ့ ဟောပြောတာကိုး သမီးရဲ့။

ဒီခရီး ဒီထီးနဲ့ တော်ရဲ့လား။

ဒီအရပ် ဒီဖိနပ်နဲ့ တော်ပါ့မလား။

အမိအဖတို့ သေသေချာချာ သွန်သင်ဆုံးမထားတဲ့ ကလေးများဟာ ကောင်းစွာ နားလည်တတ်သိကြတယ်။ အဲသလိုသင်ကြားပြသမရှိကြတဲ့ မိဘများရဲ့ သားသမီးတွေဟာ အခုလိုပဲ ဂျင်းဘောင်းဘီကို မဆီလျော်တဲ့ နေရာမှာ ဝတ်လာတာမျိုး။ စပို့ရှပ်ကို မအပ်စပ်တဲ့နေရာမှာ ဝတ်လာတာမျိုး၊ စကတ်တို့၊ ဘောင်းဘီတို့ကို လူကြားသူကြား ဝတ်လာတာတို့၊ သူတကာ မေးငဲ့၊ အထင်သေးစရာ ဖြစ်ရတာပဲပါတယ်။

ဦးဦးပြောချင်တာက “တန်ဖိုးထားတတ်မှု” နော်။

အင်္ဂလိပ်လို VALUE လို့ ခေါ်တယ်။

လူတစ်ယောက်ရဲ့ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးဆိုတဲ့ အချက်ထဲမှာ သူ့ရဲ့ သီးခြားဝိသေသ သဘောဆောင်တဲ့ တန်ဖိုးထားတတ်မှု သဘောထား အမြင်ဟာလဲ အကျိုးဝင်တယ်။ ငွေနဲ့အချိန် ဘာကို တန်ဖိုးထားသင့်သလဲ။ အသိပညာနဲ့ ဥစ္စာပစ္စည်း ဘာကိုပိုပြီး တန်ဖိုးထားရမလဲ။ မိတ်ကောင်း ဆွေကောင်းနဲ့ အတိုးအမြတ် ဘယ်ဟာကပိုပြီး ဦးစားပေးသင့်သလဲ။ ဒါတွေဟာ လူတစ်ဦးချင်းစီမှာ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ရမယ့် တန်ဖိုးထားမှုဆိုင်ရာ ပြဿနာတွေပေါ့။

လူမျိုးတိုင်း လူမျိုးတိုင်းမှာလဲ ယဉ်ကျေးမှု အစဉ်အလာအရ အမွေဆက်ခံခဲ့ကြရတဲ့ တန်ဖိုးသတ်မှတ်ချက်တွေရှိနေကြတယ်သမီး။ စကားပုံတွေအနေနဲ့ ရှိနေကြတယ်။ ရိုးရာပုံပြင်တွေထဲမှာ ရှိနေကြတယ်။ ထုံးစံအနေနဲ့ ရှိနေကြတယ်။ သားစဉ်မြေးဆက် အဆုံးအမတွေအဖြစ်နဲ့

အစဉ်အဆက် ထိန်းသိမ်းလာခဲ့ကြတယ်လေ။

ဥပမာသာဓက ကြည့်ကြရအောင်။

"A stitch in time saves nine."

ဖာရာချုပ်ရာတစ်ခုဟာ ပြစ်ရာ စုတ်စရာကိုးခုကို ကာကွယ်ပြီး သား ဖြစ်သွားတယ်ဆိုတဲ့ အင်္ဂလိပ်စကားပုံရှိတယ်။ သမီးမေလေး ကြားဖူးပြီးသားဖြစ်မှာပါ။ ဒါက ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ။

ချွေတာရမယ်။ စစ်စီရမယ်။ စနစ်ရှိရမယ်။

အချိန်မီပြုပြင်ရမယ်။

အလုပ်ကိုအကြွေးမထားရဘူး။ အလုပ်ကို လေးစားရမယ်။

ကြိုတင်ကာကွယ်တတ်ရမယ်။ မြော်မြင်နိုင်ရမယ်။

မစုတ်ခင်ချုပ်ထားခြင်းဖြင့် အများကြီး ထိရောက်တယ်။ စသဖြင့်

"တန်ဖိုးထားတတ်မှု" တွေကို သင်ကြားထားတာပဲ။

တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံမှာ ကျေးလက်တောရွာတွေအထိ ပျံ့နှံ့နေတဲ့ သဘောထားတစ်ခုရှိတယ်။ ရှေးအဆက်ဆက်က ဆင်းရဲခဲ့ကြတော့ အခုထိ အမြင်ရှိကြတုန်းပဲ။

"အဝတ်ပြတ်လာသူဟာ အထင်သေးစရာဖြစ်တယ်။ ချုပ်ရာတစ်ရာပါပါစေ၊ အဖာအထေးအဝတ်ကို ဝတ်လာသူကတော့ အထင်သေးရမယ့်လူမဟုတ်"။

ပြီနေတဲ့အဝတ်ကို မချုပ်ဘဲ၊ မဖာထေးဘဲ ဝတ်လာရင်တော့ အဲဒီလူဟာချွေတာခြီးခြံတတ်တဲ့ အကျင့်မရှိဘူး။ အလုပ်ကို အချိန်လုပ်ကိုင်ရမယ့်ဟာကို ဦးစားပေးပြီး မလုပ်တတ်ဘူး။ ချုပ်ရာဖာရာပါ

အဝတ်အစားကို ဝတ်ထားသူကတော့ သူဟာ ကနေဆင်းရဲချင်ဆင်းရဲနေမယ်။ စည်းကမ်းရှိတဲ့အတွက် အလုပ်ကို စေ့စပ်စပ် အပြီးသတ် တတ်တဲ့အတွက် တစ်နေ့မှာ ကြီးပွားအုံးမယ့်လူ၊ အညွန့်နဲ့လူ၊ တိုးတက်ချမ်းသာမယ့်လူ၊ အထင်မသေးရဘူး။ အဲဒါဟာ တရုတ်လူမျိုးတွေရဲ့ ရိုးရာ အစဉ်အဆက် တန်ဖိုးထားမှု သဘောထားအမြင်။

ကြည့်စမ်း။

ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှေးဦးအကျဆုံး ယဉ်ကျေးမှုပေါ်ထွန်းခဲ့တဲ့ တရုတ်လူမျိုးတွေမှာကော၊ ဆယ့်ကိုးရာစု ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးကို နေမဝင်အင်ပါယာအဖြစ် စိုးမိုးခဲ့ဖူးတဲ့ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတွေမှာကော အချိန်မီချုပ်ထားခြင်းအားဖြင့် ပိုပြီးမစုတ်ပွားအောင် ကာကွယ်တတ်ရမယ်ဆိုတဲ့ တန်ဖိုးထားမှု သဘောထားအမြင်ကို အစဉ်အဆက် လက်ဆင့်ကမ်းသွန်သင်ထားခဲ့ကြတယ်နော်။

တန်ဖိုးထားတတ်မှုဟာ အရေးကြီးလှတယ်သမီး။ တန်ဖိုးမှန်ကို မသိရင် သူများအထင်သေးစရာ ဖြစ်ရတတ်တယ်။ လူရယ်စရာ ဖြစ်ရတတ်တယ်ပေါ့။

တကယ်တော့ လူ့ဘဝခရီးမှာ လူတွေဟာ ကိုယ်တန်ဖိုးထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို မိမိနဲ့အတူတကွ သယ်ဆောင်လာခဲ့ကြပဲ သမီး။ တစ်ပိုင်တစ်နိုင်သာ ကိုင်ဆောင်ထမ်းယူလာခွင့် ရှိကြတယ်ဆိုရင် ဂွမ်းထုပ်နဲ့ ချည်ထုပ် ဘာကို သယ်ယူမလဲသမီး။

သမီးမေလေးစဉ်းစားကြည့်လေ။

အဝတ်အစားနဲ့ရွှေထုပ်၊ ကျောက်သံပတ္တမြားထုပ်။

ကြိုက်ရာရွေးယူပါဆိုပြီး ယဉ်ပေးလာရင် သမီးမေးလေး ဘာကို ရွေးမလဲ။ ကြုံတွေ့လာရမှာတွေ ရှိနေတယ်။

ငွေကြေးနဲ့ အတတ်ပညာ။

လူငြိမ်းအကြိုက်နဲ့ လူလိမ္မာ ပညာရှိတို့ရဲ့အကြိုက်။ လူတစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး တန်ဖိုးထားမှုများဟာ မတူညီကြပါဘူး။ ဘယ်အရာဟာ ဘယ် အတိုင်းအတာအထိ အသုံးကျတယ်။ ဘယ်အတိုင်းအဆအထိ တန်ဖိုး ရှိရမယ်ဆိုတာ တန်ဖိုး အကဲဖြတ်နိုင်ရပေလိမ့်မယ်။

ဝါဝါမြင်တိုင်း ရွှေမထင်နဲ့တဲ့ မြန်မာစကားရှိတယ်။ သမီးသိ တယ်နော်။

"All that glitters is not gold"

ပြောင်ပြောင်လက်လက် အရောင်တောက်တိုင်း ရွှေမဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ အင်္ဂလိပ်စကားပုံဟာ ပြင်ပပုံသဏ္ဌာန် အရောင်အသွေးကို ကြည့်ရုံနဲ့ အတွင်းသဘော အနှစ်သာရကို လွယ်လွယ်တန်ဖိုးမဖြတ်ရန် သတိပေး ထားတဲ့ သဘောပဲ။

တန်ဖိုးကို ခွဲခြားဆုံးဖြတ်တတ်သူတွေဟာ တန်ဖိုးရှိသူတွေ ဖြစ်လာကြတယ်သမီး။ အောင်မြင်သွားကြတယ်။

တန်ဖိုးမသိ၊ လွဲမှားစွာ ရွေးချယ်မိသူတွေဟာ ဘာမှတန်ဖိုး မရှိ တဲ့ လူတွေအဖြစ် ကုန်ဆုံးသွားကြရတယ်သမီး။ ရှုံးနိမ့်ကျဆင်းသွားကြ ရတယ်။ သနားစရာပါ။

တန်ဖိုးထားမှု လွဲမှားမိတဲ့အတွက်၊ ရွေးချယ်မှု လွဲမှားသွားတဲ့ အတွက် အကြီးအကျယ်စိတ်ဆင်းရဲစရာ ကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ အမျိုးသမီး

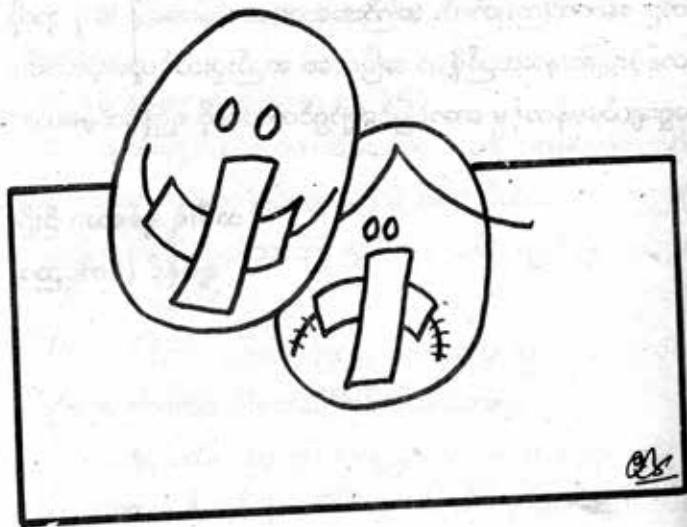
ဆရာဝန် တစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကို သင်ခန်းစာယူစရာ တစ်ခုအနေနဲ့ ဖတ်ကြည့်ချင်ရင် စာရေးဆရာမ ဂျူး ရေးခဲ့တဲ့ "မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ဖွင့်ဟဝန်ခံချက်" ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုကို သမီးမေးလေး ဖတ်ကြည့်။ ဒေါက်တာ သက်နှင်းအိမ်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် စိတ်ဒုက္ခရောက်ရပုံ။

သူတစ်ပါးရဲ့ အမှားတွေကိုကြည့်ပြီး မိမိအဖို့ရာ ဆင်ခြင်စရာ သင်ခန်းစာယူနိုင်တာပေါ့ သမီးရယ်။

ဦးဦး ဒီစာကို နိဂုံးချုပ်တော့မယ်။ တန်ဖိုးထားမှုများနဲ့ ဘဝကို တည်ဆောက်ကြရတယ်။ အကြီးအသေး၊ အလေးအပေါ့ အရာရာကို တန်ဖိုးခွဲခြားနားလည်ဖို့ရာ အမြဲတစေ ဆည်းပူးသင်ယူလေ့လာပါ။ ရွေးချယ်မှုမှန်ကန်မှ အောင်မြင်ပျော်ရွှင်တဲ့ဘဝကို ရရှိနိုင်လိမ့်မယ်။

သမီးရဲ့ချစ်သော ဦးဦး
ချစ်နိုင် (မိတ်ပညာ)

ပါးစပ်ဘရိတ်

အခန်း (၂၁)

ပါးစပ်ဘရိတ်

ဗုဒ္ဓသမီးမေလေး

နှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ

ဦးဦးဖတ်ပူးတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကလေးတစ်ခုနဲ့ စပြောချင်ပါတယ်။
ဒါက ပထမပိုင်းဆိုပါတော့။ ဒီလိုကွ-

“တစ်ခါက လူသုံးယောက်ဟာ မြစ်ပြင်ကျယ်တစ်ခုကို လှေ
တစ်စင်းနဲ့ဖြတ်ကူးကြသတဲ့။ အဲဒီသုံးယောက်လုံးဟာ ရေမကူး
ဘတ်ကြဘူးကွ့။”

မြစ်လယ်ရောက်တဲ့အခါ လူတစ်ယောက်က လွယ်အိတ်ထဲက
လွန်ပူကို ထုတ်ပြီး လှေဝမ်းဗိုက်၌ အပေါက်တစ်ပေါက် ဖောက်မယ်
လုပ်ကရောတဲ့ မေလေးရေ။

(၁) ကြိမ်

“ဟေ့လူ ဘာလုပ်တာလဲ”

ကျန်တဲ့လူနှစ်ယောက်က အလန်တကြားနဲ့ လှမ်းပြီးတာကြောင့်
လွန်သမားက-

“ကိုယ့်နဲ့မဆိုင်တဲ့ကိစ္စ ဝင်မပြောကြနဲ့ဗျ”

“ကျုပ်ထိုင်နေတဲ့ ဖင်အောက်တည့်တည့်မှာ အပေါက်ကလေး
ဖောက်တာ။ ခင်ဗျားတို့နေရာ မဟုတ်ဘူး”

အဲသလို ပြန်ပြောသတဲ့။

ကဲကဲ-ဆိုင်သလား၊ မဆိုင်ဘူးလားဆိုတာကို သမီးမေလေး
တွေးတောစဉ်းစားကြည့်ပေတော့။

လောကကြီးမှာ ကိုယ်ထိုင်နေတဲ့ နေရာအောက်က လှေဝမ်းဝိုက်
ကို ကိုယ့်တာသာဖောက်တာ ဘာဖြစ်လဲဆိုတဲ့ လူစားတွေက အများကြီးပဲ
မေလေးရဲ့။ ကိုယ့်မိသားစုထဲမှာလဲ ရှိတတ်တယ်။ ကိုယ့်လမ်း ကိုယ့်
ရပ်ကွက်ထဲမှာလဲ ရှိတတ်တယ်။ ကိုယ့်မြို့ ကိုယ့်ရွာထဲမှာလဲ ရှိနိုင်တာပဲ။

ကိုယ့်လူမျိုး ကိုယ့်နိုင်ငံဟာ ကိုယ့်နဲ့တိုက်ရိုက် ပတ်သက်နေတယ်။
ငါတစ်ယောက် ဖောက်လိုက်ရင် တစ်လှေတည်းစီးဖြစ်ကြတဲ့ ငါ့လူမျိုး
ငါ့နိုင်ငံသားတွေအားလုံး နစ်မြုပ်သွားနိုင်ပါကလားဆိုတဲ့ အသိစိတ်မျိုး
ရှိကြဖို့လိုတယ် သမီး။ ကိုယ်ဝတ်ချင်သလို ဝတ်မှာပဲ။ ကိုယ်စားချင်
သလို စားမှာပေါ့ဆိုလို့ ဖြစ်ပါ့မလား။ ကိုယ်ပြောချင်သလို ပြောလို့
မဖြစ်သေးဘူး။

လူတိုင်းလူတိုင်းဟာ မိမိရဲ့အပြုအမူအတွက် တာဝန်ယူကြရတယ်။
ကိုယ်ပြောတဲ့စကား၊ ကိုယ်လုပ်တဲ့ အလုပ်ဟာ ကိုယ်နေထိုင်ရပ်တည်

ဂုဏ်တူစုကို ချီထားပြတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ကောင်းတာလုပ်ရင် ဂုဏ်ယူ
စရာ၊ ဂုဏ်တက်စရာဖြစ်တယ်။

“ဆရာကောင်းတပည့် ပန်းကောင်းပန်တာ၊

နောက်ဆံတပင့်ပင့် ဟန်တဝင့်ဝင့်”

ဆရာတွေ၊ မိဘတွေ ရပ်ကွက်မြို့ရွာ၊ ကိုယ့်အတွက်နဲ့
ကျက်သရေတိုးသွားတာပေါ့ကွယ်။

အဲ-ဆိုးတာလုပ်ရင်-ယုတ်ရာပြောရင်တော့လဲ ဂုဏ်ပျက်စရာ၊
အရှက်ရစရာ ဖြစ်စေပါတယ်။

“လုပ်မှာပေါ့၊ ဒီပုတ်ထဲက ဒီပဲပဲဗျာ”

“ဒီအရပ်သားတွေ ဒီအမျိုးမျိုးချည်းပါလေ”

အဲသည်လို မိမိနဲ့ မိမိရဲ့ ဆရာသမားမိဘ၊ မိမိနဲ့ မိမိရဲ့ ရပ်ရွာ
ဒေသ၊ မိမိရဲ့ လူမျိုးနိုင်ငံ။ တစ်နွယ်ငင်ရင် တစ်စင်ပါတဲ့ သဘောက
ရှိနေလေတော့ ကိုယ့်စိတ်နဲ့ ကိုယ့်ဆန္ဒတစ်ခုတည်း၊ ကိုယ့်အကျိုး
အတွက် ကွက်ကွက်ချည်း ကြည့်လို့လုပ်လို့ မသင့်ပေဘူး။

ဒီလိုတာဝန်ယူခြင်း၊ အသိတရားရှိခြင်းဟာ နိုင်ငံကြီးသားပီသ
တဲ့ ယဉ်ကျေးတဲ့ လူရဲ့သဘောသဘာဝပဲ။

တိုင်းကြီးပြည်ကြီးသားမှန်ရင် ကိုယ်လုပ်ချင်တာ လုပ်လို့မရနိုင်
ဘူး။ လုပ်သင့်တာကိုသာ လုပ်ရတယ်။ လူနဲ့ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့နှောင့်ယှက်မှု။

ကိုယ့်စိတ်ကိုယ့်ဆန္ဒအတိုင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်နဲ့ ဘာမဆို
အကန့်အသတ်မရှိဘဲ ပြောချင်တာပြောနိုင်တယ်ဆိုတာ အိပ်မက်ထဲ
မှာ ပုံပြင်ထဲမှာပဲ ဖြစ်နိုင်မယ်။ လက်တွေ့ဘဝမှာတော့ လူတွေဟာ
လုပ်ချင်တာထက် လုပ်သင့်တာကိုသာ လုပ်နေကြရတယ်။

ဒီအထိ သမီးမေလေး လက်ခံသဘောတူပြီဆိုရင် ဦးဦးဆက်ပြီး ဆွေးနွေးချင်တာကို ရောက်လာပြီ။ ဒါက ဒုတိယပိုင်းပေါ့နော်။

လူရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်မှာပါတဲ့ အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းတွေဟာ သူ့နေရာနဲ့သူ မိမိရဲ့ အလုပ်တာဝန်အသီးသီးကို လုပ်ဆောင်နေကြတယ်။ လက်ဟာ လက်အလျောက်၊ ခြေထောက်ဟာ ခြေထောက် အလျောက်၊ ခန္ဓာကိုယ် ရဲ့ လိုအပ်ချက်၊ စိတ်ရဲ့ စေစားချက်နဲ့ လှုပ်ရှားကြရတယ်။ အလုပ် ကိုယ်စီ ရှိကြတာချည်းပဲလေ -

နားက နားထောင်ဖို့၊ ကြားဖို့။

မျက်စိက ကြည့်ဖို့၊ မြင်ဖို့။

ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်ကြရတယ်။ သူတစ်ပါးအလုပ်ကို မဆိုတဲ့ ဟာက ဝင်လုပ်လို့ မရဘူး။ နားက ကြည့်ချင်လို့မရသလို မျက်စိက အသက်ရှူချင်လို့လဲ မဖြစ်ဘူး။ တိတိကျကျနဲ့ ကိုယ့်တာဝန်ကိုသာ ကိုယ်လုပ်ကြရတယ်နော်။

ပါးစပ်ကတော့ အလုပ်နှစ်ခုလုပ်ပါတယ်။

ခန္ဓာကိုယ် ရှင်သန် သန်မာဖို့ရာ အစားအစာကို စားမျိုးရတယ်။ သွားက ဝါးရတယ်။ လျှာက အစာကို ကြိတ်ဖို့ခြေဖို့၊ သွားနဲ့ အံကျအောင် လှုပ်ရှားပေးရတယ်။

ပါးစပ်ရဲ့အခြားတာဝန် အလုပ်တစ်ခုကတော့ လူအချင်းချင်း ဆက်သွယ် အချက်ပြတဲ့အနေနဲ့ စကားပြောခြင်း ကိစ္စပဲ။ ဒီနေရာမှာလဲ ပါးစပ်ကထွက်လာတဲ့အသံကို လိုချင်တာဖြစ်စေဖို့ရာ နှုတ်ခမ်း၊ သွား လျှာ၊ အာစောက်၊ လျှာခင်၊ လည်ချောင်းစတဲ့ အစိတ်အပိုင်းတွေလည်း

သူ့နေရာနဲ့သူ ပါဝင်ကြရပြန်တယ်။ ပြောတဲ့ ဆိုတဲ့ နေရာမှာ မကြာမှန်မှန်၊ ဌာန်ကရိုဏ်းကျကျ၊ ပီသပြတ်သားစေရန်ဟာ သူတို့အလုပ်တွေပဲပေါ့။

မေလေးရေ-

လူရဲ့အလုပ်တွေကို အခြေခံကျကျ ပိုင်းခြား ရေတွက်ကြည့်မယ် ဆိုရင် အလုပ်သုံးမျိုး ခွဲခြားနိုင်ပါတယ် -

(၁) ကာယကံခေါ်တဲ့ ကိုယ်အပြုအမူ။

(၂) ဝစီကံခေါ်တဲ့ နှုတ်အပြောအဆို။

(၃) မနောကံဆိုတဲ့ စိတ်အတွေးအကြံ။

အလွယ်ဆုံးနှင့် အခက်အခဲဆုံး အလုပ်ကတော့ မနောကံပေါ့။ အလွယ်ဆုံးဆိုတာ စိတ်က ရောက်ချင်တယ်ဆိုတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ရောက်ပြီ။ သမီးစိတ်ကူးနဲ့ တိမ်ဝွမ်းနိုင် ဖြူဖြူမွေးမွေးကြီးတွေပေါ်က ကျော်ပြီး လေယာဉ်ပျံကြီးစီးနေတယ်လို့ စိတ်ကရောက်ကြည့်လိုက်ပါ လား။ ဟော ရောက်ခဲ့ပြီးပြီ။ မမြန်ဘူးလား။ အေးပေါ့။ စိတ်ဆိုတာ သိပ်ကို မြန်တာလေ။

အခက်အခဲဆုံးဆိုတာက အဲဒီလို လျင်မြန် ပေါ့ပါးလွန်းလှတဲ့ စိတ်ကို ကောင်းတဲ့အတွေးအခေါ်၊ အကျိုးရှိတဲ့ အကြံအစည်၊ မှန်ကန် တဲ့ အယူအဆပေါ်မှာ တည်အောင် ထိန်းသိမ်းဖို့ရာကျတော့ အလွန် မလွယ်ကူတာကလား။

ရေတွင်ပျော်ငြား၊ ထိုထိုငါးကို ကုန်းပေါ်ဆယ်တင်ထားပါက၊ တည်မတဲ့ တဖျပ်ဖျပ် ခုန်ဆွနေသကဲ့သို့၊ စိတ်ဟာလဲ တည်ကြည်မှု (သမာဓိ) ရရှိဖို့ အင်မတန်ခက်ခဲပါသတဲ့။

မနောက်ရဲ့နောက်မှာ ဝစီကံကလဲ ကပ်ပြီး လိုက်ပါလာ တတ်သေးတယ်။ သိမ်ဖျင်းတဲ့စကား။ ကြမ်းတမ်းတဲ့စကား။ ရိုင်းစိုင်း ပုတ်ခတ်တဲ့စကား။ ကုန်းချောတဲ့စကား။ မဟုတ်မှန်ဘဲ လုပ်ကြံတဲ့စကား။

သူတစ်ဘက်သားကို ရှုတ်ချကဲ့ရဲ့ပြီး မိမိကိုယ်ကိုကျတော့ (သူများကကြားချင်သည်ဖြစ်စေ၊ မကြားချင်သည်ဖြစ်စေ) မြှောက်ပင့် အမွှမ်းတင် ကိုယ်ရည်သွေးတာတွေ လျှောက်ပြော၊ (အဲသလိုရယ်စရာ ကောင်းတဲ့ လူစားတွေ သတင်းစာတွေ မဂ္ဂဇင်းတွေထဲမှာလည်း မကြာ မကြာ တွေ့ရတတ်တယ်)။

သူတစ်ပါးကို ထိပါးနစ်နာအောင် မဟုတ်မမှန်စကားတွေ မပြောရဘူးကွဲ့။ ပါးစပ်မှာ ဘာရိတ်ရှိရမယ်။ ကိုယ့်မကြောင်းကို ကိုယ့် ပါးစပ်က ကိုယ်ရည်သွေးတာမျိုး ဝိတ္တာရချဲ့၊ ဋီကာချဲ့တာတွေ မပြော ရဘူး။ ပါးစပ်မှာ ဘာရိတ်လိုတယ်။ (Action speaks Louder than Voice) အပြောမဟုတ်၊ အလုပ်နဲ့လက်တွေ့ပြ၊ ဒါမှ ထိရောက်တယ်။

စားကောင်းသောက်ဖွယ်တွေ အလျှံပယ် သူများကျွေးတာတွေ အလကားစားရလို့ တနင့်တပိုး ဗိုက်ကားအောင် မစားရဘူး။ ပါးစပ် မှာ ဘာရိတ်ရှိရပါမယ်။ တော်ချိန်မှာ တော်ရမယ်။

ရပ်သင့်ရင် ရပ်မှ။

မတန်တဆတွေစား အစားအရှိန်မသတ်လို့ ဗိုက်ကြီးတွေပူပြီး ရောဂါရတဲ့သူတွေ လမ်းမလေး မြင်ဖူးမှာပေါ့။ တစ်တောင်လောက် စုထွက်နေတဲ့ ဗိုက်ကြီးနဲ့ ဆေးရုံတက်ရတဲ့ လူပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ထောင်ထဲဝင် ရတဲ့ လူပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကို ဘယ်သူမှ မသနားချင်ဘူးကွဲ့။

ပါးစပ်မှာ ဘာရိတ်မရှိခဲ့တော့ အစားများလွန်းခဲ့တာကိုး။ လူ တကာက အမြင်ကတ်တာပေါ့။

သူတစ်ပါးကို ကိုယ်ကလွဲရင် အပြစ်တင်ရှုတ်ချ ကဲ့ရဲ့စကားတွေ တဖောင်ဖောင်ပြော။ နားကြားပြင်း ကတ်လောက်အောင်။

ကိုယ့်အကြောင်းကိုကျတော့ တော်မှတော်၊ ကောင်းမှကောင်း၊ ချွန်မှချွန်၊ မွန်မှမွန်။ အမွှမ်းတင်။

တံတွေးတွေတောင် ဘေးလူကိုစဉ်ရဲ့။

စားကလည်းစား၊ တကတပြီစား။

ချပေးသမျှအားလုံးစား။

လာသမျှအကုန်စား။ (ဟိဟိ)

ပါးစပ်မှာ ဘာရိတ်မရှိဘဲ အဲသလိုသာ ပြောချင်ရာပြော၊ စားချင် ရာစား လုပ်နေရင် မေတ္တာတုံးကြလို့ လူတကာပိုသတဲ့ ကျိန်စာနဲ့ မြန်မြန် ကိစ္စချောပါသတဲ့။

မလွန်သင့်တာ မလွန်အောင် ပါးစပ်မှာ ဘာရိတ်ရှိဖို့ လိုတယ်လို့ ပြောချင်တာပါ။ သတိနဲ့ ဘာရိတ်အုပ်ဖို့ လိုတာပေါ့ မေလေးရယ်။ ဦးဦးဆိုလိုတာ ရှင်းပါရဲ့နော်။

ပြောတာချင့်ချိန်ပါ။

စားတာချင့်ချိန်ပါ။

ချစ်သမီးမေလေးရဲ့ ဦးဦး

ချစ်နိုင်(မိတ်ပညာ)

ကလက်တက်တက်

အခန်း (၂၂)

ကလက်တက်တက်

ချစ်သမီးမေလေး

ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ

“ကလက်တက်တက်” ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို သမီးမေလေး ကြားဖူးပါသလား။ ဦးဦး သိသလိုလိုနဲ့ တိတိကျကျတော့ မပြောတတ်ဘူး။ ကလက်တက်တက်ဆိုတာ ဘာပါလိမ့်လို့ သေချာအောင် မြန်မာစာအဖွဲ့က ထုတ်ဝေတဲ့ မြန်မာ-အင်္ဂလိပ် အဘိဓာန်မှာ ရှာဖွေကြည့်တဲ့ အခါ FRIVOLOUSLY (ကြိယာဝိသေသန) လို့ အဓိပ္ပာယ်ပေးထား တာ တွေ့ရတယ်။ အဲဒါကို ကုန်သွယ်ရေးက ထုတ်တဲ့ ကျောင်းသုံး အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ အဘိဓာန်မှာ ထပ်ရှာကြည့်ပြန်တဲ့အခါမှာ ဖရစ်ဇော်လောင်စလီဆိုတာဟာ-

- အလေးအနက်မထားစွာ
- ကရောက်ကမည်
- ပေါ့ပေါ့တန်တန်
- ရွတ်ရွတ်နောက်နောက်
- ကပြက်ကချော်
- အပြောင်အပြက်-စသဖြင့် တွေ့ရပါတယ်။

ဦးဦးကဘာတွေများ၊ စိတ်ကူးရလို့ ကလက်တက်တက်ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရကို မုဆိုးအမဲလိုက်သလို သဲကြီးမဲကြီးနဲ့ လိုက်ရှာနေရတာ ပါလိမ့်လို့ သမီးမေလေး မေးချင်မေးပါ။

ဦးဦးကပြောပြပါ့မယ်။

၁၉၉၅ ခု ဇန်နဝါရီလထုတ် ရီးဒါးစ်ဒိုင်ဂျက် မဂ္ဂဇင်းထဲမှာ ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ပါတယ်။ ဒါကို ဦးဦးဖတ်လိုက်ရတယ်။ 8 MISTAKES WINNERS DON'T MAKE အောင်မြင်သူများ လုပ်လေ့မရှိတဲ့ အမှား ၈ ချက်တဲ့။ အဲဒီထဲက အချက်တစ်ခုဟာ ဦးဦးရဲ့ ရင်ကိုလာပြီး ရိုက်ခတ်ပါတယ်။ မူရင်း ဆောင်းပါးရေးသူ ဘင်ဂျမင်၊ ဂျေ၊ စတိန်းက အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ဖော်ပြပြီး သာဓကဆောင်ကာ ရေးသားထားတာ ဒီလိုတွေ့ရတယ်။

“အတော်ချောမောလှပတဲ့ မိန်းမပျိုတစ်ဦးနဲ့ ကျွန်တော် တွေ့ဆုံသိကျွမ်းခဲ့ဖူးတယ်။ သူက အလုပ်တစ်ခုခု ရချင်နေ တယ်။ သူလျှောက်ထားတဲ့ အလုပ်တစ်ခုမှာ ကျွန်တော်က လူတွေ့စစ်ဆေးခြင်း စစ်မေးခဲ့ရတယ်။ အဲဒီအလုပ်ခန့်ဖို့ ရွေးချယ်ပွဲမှာ အလားအလာရှိတဲ့ အလုပ်လျှောက်သူတွေကို

(ဆန်ကာတင်ရွေးချယ်ရန်) ကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌနဲ့ မိတ်ဆုံစားပွဲ တက်ရောက်စေတဲ့ အစီအစဉ်တစ်ခုလဲ ပါဝင်တယ်။

အဲဒီညစာစားပွဲကို သူလာတက်ပါတယ်။ သူဝတ်စား လာပုံဟာ ဘောင်းဘီတိုနဲ့၊ တီရှပ်နဲ့၊ ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်နဲ့၊ ပြောစရာလိုမယ်မထင်တော့ပါဘူး။ သူဝတ်စားဆင်ယင်ပုံက သူ့ကို ကုမ္ပဏီက အလုပ်မခန့်ချင်အောင် ပိတ်ပင်တားမြစ် စေတာပါပဲ။

မအောင်မြင်ကြတဲ့လူများဟာ အဲသလိုပဲ။ သူတို့ဟာ မသပ်မရပ်၊ စနစ်မကျဝတ်စားတတ်ကြတယ်။ အင်တာဗျူးအခန်းထဲ ကိုလည်စည်း မပါဘဲ လာချင်လာတတ်ရဲ့။ ခြေအိတ်မဝတ်ဘဲ လာချင် လာတတ်ရဲ့။ ဂျင်းဘောင်းဘီ ဝတ်ချင်ဝတ်လာတတ်ရဲ့။

အဲဒါဟာ သူတို့ရောက်နေတဲ့နေရာနဲ့ သူတို့နဲ့ မထိုက်တန် ကြောင်း ပြသတဲ့အခြင်းအရာတွေပဲပေါ့။

“သင်ဟာ ဒီနေရာနဲ့ ထိုက်တန်တယ်ဆိုတာကို သင့်ရဲ့ ဝတ်စား ဆင်ယင်မှုနဲ့ ပြသရပါလိမ့်မယ်”တဲ့။

ဆောင်းပါးရှင် ဂျေစတိန်းဟာ အိမ်ဖြူတော်မှာ မိန့်ခွန်းမှုကြမ်း ရေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်။ စီးပွားရေးအကြံပေး ပုဂ္ဂိုလ်။ အမေရိကန် ထိပ်ပိုင်း အသိုင်းအဝိုင်းမှာ ၁၈ နှစ်ကျော် ကျင်လည်ခဲ့တဲ့သူ။ သူ့အတွေ့အကြုံ ဟာ ဗဟုသုတအများကြီးရပါတယ်။

ကလက်တက်တက် ဝတ်စားဆင်ယင်လိုက်တာနဲ့ ကိုယ့်ဘဝ အဆင့်မြင့်ရမယ့် အောင်ပွဲကိုတက်လှမ်းဖို့ကိစ္စ ပတ်လက်လန်ကျ သွားတာ တွေ့ရလိမ့်မယ်။ ပြီးရော။

ချစ်သမီးမေလေးရေ

ဝတ်စားဆင်ယင်မှုမှာ “လူနေရဖို့” အရေးကြီးလှတယ်။ လူနေရဖို့ဆိုတာဘာလဲ။ မူရင်းကတော့ ပါဠိဝေါဟာရပဲ။ မြန်မာအဓိပ္ပာယ်က အစိုးရခြင်း၊ စိုးပိုင်ခြင်း၊ ပိုင်စိုးခြင်း။

လူနေရဖို့တယ်ဆိုတာ သူ့ရဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံဟာ သူ့ရဲ့ ဖြူစင်မှု၊ သန့်ရှင်းမှု၊ စနစ်ကျမှု၊ ရဲရင့်ပြတ်သားမှု၊ တည်ကြည်မြဲမြံမှု၊ အကင်းပါးပြီး အသိဉာဏ်ပညာ ထက်မြက်မှုတွေကို ဖော်ပြနိုင်တာမျိုးဖြစ်မယ်။

လူနေရဖို့တယ်လို့ အပြောခံရတဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုဆိုတာမျိုးကတော့ ကာလဒေသအခြေအနေနဲ့ မဆီလျော်မှု၊ အသိဉာဏ်နည်းပါးမှု၊ စိတ်ထားပေါ့တန်ပေါ့ပျက်မှု၊ အလေးအပေါ့ တန်ဖိုးများကို ခွဲခြားနားလည်နိုင်စွမ်း မရှိမှုတွေကို ဖော်ပြနေတာတွေပဲ ဖြစ်ပေလိမ့်မယ်။

ကြံ့ကြိုက်လို့ ဦးဦး ကောက်နုတ်ကိုးကားပြချင်တာလေး ပေါ်လာတယ်။ ဘဝသစ်ဦးအောင်ကျော်ရယ်လို့ အင်္ဂလိပ်စာ သင်ကြားပြသမှုမှာ ထင်ရှားတဲ့ ဆရာမောင်ကြာညိုဟာ ၁၉၈၇ ခုနှစ်ဆီက အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုမှာ သွားရောက်အမှုထမ်းခဲ့တယ်။ သူဟာရေးခဲ့တဲ့ မဂ္ဂဇင်းထဲက ဆောင်းပါးတွေကို စုစည်းပြီး ၁၉၉၄ ခုနှစ်မှာ “ပြည်ပအတွေ့အကြုံများ” ဆိုတဲ့ စာအုပ်ကို ထုတ်ဝေခဲ့ပါတယ်။ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုရဲ့မြို့တော် ဝါရှင်တန်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရေးထားတာ သူ့ရဲ့ စာအုပ်တစ်နေရာမှာ ဒီလိုတွေ့ရတယ် မေလေးရေ-

တလောက ပါတီတစ်ခုတွင် မိန်းမတစ်ယောက်သည် ရဲတင်းစွာ ဝတ်ဆင်လာရာ “ပိုပြီး သင့်တင့်တဲ့ အဝတ်ကို သွားလဲပါ။ ဒါနယူ-

ယောက် မဟုတ်ဘူး”ဟု လူတစ်ယောက်က ပြောလိုက်ကြောင်း သတင်းစာတစ်စောင်တွင် ဖတ်လိုက်ရပါ၏။

အဝတ်အစားဆိုတာက သူ့အချိန်အခါကာလ သူ့နေရာဒေသနဲ့ ပန်ရအောင် အဆင်ပြေ ဆီလျော်အောင် ဝတ်ရတာပါကလား။

ထရစ်ပ် (L. U. G Tripp)ဆိုသူ ရေးသားခဲ့တဲ့ THE GARDEN PARTY FROM BO SAN PE AND OTHER GLIMPSES OF LIFE IN BURMA ဆိုတဲ့ စာအုပ်ထဲက ဘာသာပြန်ထားတဲ့ “ကိုလိုနီခေတ်မြန်မာ့ရှုခင်း” ဆိုတဲ့ အခန်းမှာ ဦးဦးဖတ်လိုက်မိတာလေးတို့ မှတ်မှတ်ရရ ကူးယူထားလိုက်တယ်။ တော်တော်လေးကြာခဲ့ပြီ။

တကယ့်အဖြစ်အပျက်တွေကို မှတ်တမ်းတင်ထားတာမို့ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း ၇၀ကျော် ကာလအခြေအနေဆိုတော့ အဲဒီတုန်းက ရန်ကုန်ခရိုင် တရားသူကြီးရဲ့ သမီးများ (ချယ်ရီနဲ့ ဂျက်စမင်) ၁၇နှစ်အရွယ်တွေ အခုတော့ အသက် ၈၀၊ ၉၀ အဘွားကြီးတွေပေါ့ကွယ်။ ရှိချင်မှလဲ ရှိကြပါတော့မယ်။

ဘွားဘွားကြီး ဒေါ်ချယ်ရီနဲ့ ဘွားဘွားကြီး ဒေါ်ဂျက်စမင်တို့ရေ၊ အင်္ဂလိပ်လို ဝတ်စားခဲ့လို့ မစွတာ ချားလ်စ်က သူ့ဇနီး ဂျွန်းကို ဘယ်လိုပြောခဲ့သလဲဆိုတော့ သိမှသိသွားကြပါရဲ့လားနော်။

ကိုလိုနီခေတ် မြန်မာ့ရှုခင်းထဲမှာ ရေးထားတာကို (ကောက်နုတ်ဖော်ပြထားတယ်) သမီးဖတ်ကြည့်ပါ-

“ဂျွန်း ရန်ကုန်မြို့သို့ ရောက်သည်မှာ မကြာသေးသော်လည်း ဥရောပအလိုက်အဝန်းသည် ခင်မင်ဖွယ်ဖြစ်ကြောင်း အံ့သြတွေ့ရသည်။ အိန္ဒိယနိုင်ငံတွင် ကြားရသည်များနှင့် မတူပေ။ ထို့ကြောင့် ရင်းနှီး-

ကျွမ်းဝင်သူ အတော်များများ ရှိလာသည်။ ဤရင်းနှီးသူ မိတ်ဆွေများနှင့် ဦးထုပ်၊ အင်္ကျီ၊ ဖိနပ်စသည်ဖြင့် အတွင်းခံပါမကျန် ရွေးချယ်ရေးကို ဆွေးနွေးသည်။ တစ်ဦးအိမ်တစ်ဦးက တစ်လှည့်စီ သွားရင်း အကြိမ်ကြိမ် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြသည်။

မြန်မာအမျိုးသမီး တော်တော်များများနှင့်လည်း ဂျန်းက အကျွမ်းတဝင် ရှိနေသည်။ သူတို့၏ အမျိုးသားဝတ်စုံများနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဂျန်းက အကြံဉာဏ်ပေးနိုင်ခြင်းမရှိသော်လည်း အချို့မှာ ဥယျာဉ်ပွဲတော်သို့ ဖိတ်ကြားခံထားရသူ၏ ဥရောပဝတ်စုံဝတ် အမျိုးသမီးများ ဖြစ်နေတတ်သည်။ သူတို့သည် အကြံဉာဏ် တောင်းခံရန်အတွက် ဆရာဝန်ကလေးအခန်းသို့ အမြဲလို လာနေကြ၏။

“သူတို့ရဲ့ ရိုးရာဝတ်စုံလှပပကို မဝတ်ဘဲ အင်္ဂလိပ် ဝတ်စုံ ဝတ်ချင်တာကတော့ စိတ်မကောင်းစရာပဲ” ဟု ဂျန်းက ဝေဖန်သည်။

ချားလ်စ်က သဘောတူသည်။ သူမြန်မာနိုင်ငံရောက်သည်မှာ မကြာသေးသော်လည်း အသွေးအရောင်ယဉ်သည့် လုံချည် (ထဘီ) များ၊ ဇာပန်းထိုးအင်္ကျီများ ဝတ်၍ ဆံထုံးမြင့်မြင့် (ဘီးဆံထုံး) တွင် စိန်ဆံထိုးသို့မဟုတ် စက္ကူပန်းတွေ ဝေနေအောင်ပန်ထားသော မြန်မာအမျိုးသမီးတို့၏ အလှလောက် ဆွဲဆောင်မှုရှိသည့်အလှမျိုး ကမ္ဘာတွင် နည်းကြောင်း သူရိုးသားစွာ ပြောနိုင်၏။

ဤသို့သော အလှကလေးများထဲမှ နှစ်ယောက်မှာ ဦးဘရင်နှင့် ဒေါ်ငြိမ်းတို့၏သမီးများဖြစ်သည်။ ဦးဘရင်မှာ ရန်ကုန်ခရိုင် တရားသူကြီးဖြစ်ပြီး ဇနီးမှာ ရှေးဆန်သူဖြစ်သည်။ သူခင်မင်သူ

ဂျန်းနှင့် နှစ်ယောက်ချင်းပြောသည့်အခါမှလွဲ၍ အင်္ဂလိပ်စကားကို မဟပေ။ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်မှာ မူလက မြန်မာအမည်များမှည့်ထားသော်လည်း ထိုအမည်များကို မသုံးဘဲ ချယ်ရီနှင့် ဂျက်စမင်း ဖြစ်နေလေပြီ။ တစ်မိန်းက မစ္စတာရင်ခေါ်မှ ကြိုက်သည်။ ၁၇ နှစ်နှင့် ၁၆ နှစ်အရွယ်များဖြစ်ရာ မြန်မာနိုင်ငံတွင် အိမ်ထောင်ပြုနိုင်သည့် အရွယ်ဖြစ်သည်။ သူတို့အနေအထိုင်နှင့် ပတ်သက်၍ မိခင်ဖြစ်သူက ဂျန်းကို မကြာခဏ ညည်းတွားပြောဆိုလေ့ရှိ၏။

“သိပ်မှိုက်တဲ့ မိန်းကလေးတွေ ကျွန်မကသူတို့ကို အရှက်တရား ပြောပြပေမယ့် နားမထောင်ကြဘူး” ဟု ဒေါ်ငြိမ်းက ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်း အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့် ပြောပြသည်။

ချယ်ရီနှင့် ဂျက်စမင်းတို့အတွက် ဂျန်းအတတ်နိုင်ဆုံး ဆောင်ရွက်ပေးပြီးနောက် ဥယျာဉ်ပွဲတော်အတွက် ချုပ်ထားသော အင်္ဂလိပ်ဝတ်စုံများနှင့် သူ့ခင်ပွန်းရှေ့သို့ ခေါ်လာရာတွင် ကြည့်ကောင်းကြောင်း ချားလ်စ်က ဝန်ခံရတော့သည်။ နောက်မှ သူ့ဇနီးကို နှစ်ကိုယ်ကြား “မြန်မာဝတ်စုံနဲ့သာဆိုရင် သူတို့နှစ်ယောက် တကယ်လှမှာ” ဟု ပြောလေသည်။

(The Garden Party-from Boh San Pe and Other Glimpses of life in Burma, by L.U.G Tripp)

နိုင်ငံတကာအဆင့်အတန်းဆိုတဲ့ စကားကို အခုအခါမှာ တော်တော်ကြီး ပြောကြရေးကြ တွေးခေါ်စဉ်းစားနေကြပြီနော်။ နိုင်ငံတကာအဆင့် ရှိဖို့အတွက် ကိုယ့်ရဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကို အထင်သေးပယ်စရာတော့ မလိုပါဘူးသမီးရယ်။

အမျိုးသား ပင်ကိုယ်ဟန်ရှိမှု NATIONAL IDENTITYဆိုတာ
ကိုက ဂုဏ်ယူစရာ၊ သူတစ်ပါးက လေးစားရိုသေစရာ အဓိက အင်္ဂါ
ရပ်ကြီး ဖြစ်ပါတယ်။

ဟိုလိုပြင်ရင် ယဉ်မလား။

ဟိုဟိုဒီလို ပြောင်းလဲတိထွင်တိုင်း လှမလား။

လုပ်ကြ၊ ထွင်ချင်သလို ထွင်ကြ၊ ဆန်းချင်သလို ဆန်းကြ။

ဦးဦးက တိထွင်ဆန်းသစ်တာကို အားပေးပါတယ်။

တစ်ခုပဲ မေတ္တာရပ်ခံပါရစေ-

“ကလက်တက်တက်တော့ မဖြစ်စေချင်ပါ”။

ချစ်သမီးမေလေးရဲ့ဦးဦး

ချစ်နိုင် (စိတ်ပညာ)

၂၉-၃-၉၅

ဘာသာစကား နားမျက်စိ

အခန်း (၂၃)

ဘာသာစကားနားမပြန်မီ

ချစ်သမီးမေလေး

ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ

မျက်မှောက်ခေတ် တပ်မတော်ကြီးများဟာ နိုင်ငံအသီးသီးမှာ သူတို့ရဲ့ လူ၊ လက်နက်၊ သိပ္ပံနည်းပညာတွေကို ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ကြိုးစားနေကြတယ်။ အောက်ပါအချက် သုံးချက်ကိုလည်း ကောင် သည်ထက် ကောင်းလာအောင် သုတေသနတွေ (ငွေကိုသွန်အောင် သုံးဖြုန်းပြီးတော့) လျှို့ဝှက်လုပ်ဆောင်နေကြလေရဲ့ C³တဲ့။

၁။ Command ကွပ်ကဲမှုစနစ်ပိုမိုကောင်းမွန်အောင်။

၂။ Control ကြီးကြပ်ခြင်းလုပ်ငန်း

ပိုမိုစနစ်ကျအောင်။

၃။ Communication ဆက်သွယ်ရေးလုပ်ငန်း

ပိုမိုထိရောက်အောင်။

ဆက်သွယ်ရေးဆိုတာ အသက်သွေးကြော။ တပ်တော်ကြီး တွေမှ ကောင်းဖို့လိုတာမဟုတ်ဘူး။ အဖွဲ့အစည်းတိုင်းမှာ ကောင်းဖို့ လိုတာပဲ။

လူတစ်ဦးချင်းရဲ့ ဆက်သွယ်ပြောဆိုနိုင်စွမ်း Communication Skill ဟာ သူ့ဘဝရဲ့ တိုးတက်မှုအောင်မြင်မှုကို အများကြီးပဲ အထောက်အကူပေးတယ်ဆိုတာ သမီးသိမှာပါ။ စကား အ ထစ် အ ထစ် မိန်းကလေးကို စတိုးဆိုင်က အရောင်းဈေးသည် ခန့်ချင်ပါ့မလား။ ပြောရဆိုရနားဆေးလှပြီး တော်တော်နဲ့ သဘောမပေါက်နိုင်တဲ့ ကလေးမ ကို မန်နေဂျာထားလို့ ဖြစ်ပါ့မလား။

ဘယ်ဖြစ်မှာတဲ့။

ကမ္ဘာသုံး ဘာသာစကားတစ်ခုခုလည်း ရေရေလည်လည် ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် တတ်တယ်။ မြန်မာစကားကိုလည်း ချိုချိုသာသာ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးနဲ့ လူတစ်ဖက်သား နားဝင်လက်ခံအောင် ဆွဲဆောင် ပြောဆိုတတ်တယ်။

အဲသလို မိန်းကလေးမျိုး သမီးမဖြစ်ချင်ဘူးလား။ ဖြစ်ချင်ရင် ကြိုးစားပါ။ ဦးဦးက သမီးမေလေးကို မြန်မာပြည်မှာ ထိပ်ဆုံးအုပ်စု ထဲမှာ ပါစေချင်ရုံမျှ မဟုတ်ဘူး။ အရှေ့တောင်အာရှ အမျိုးသမီး လောကမှာ အဆင့်အမြင့်ဆုံးအပိုင်းမှာလဲ သမီးရှိစေချင်သေးတာ။ ဒါပဲလားဆိုရင် မကသေးဘူး။ ကမ္ဘာ့အမျိုးသမီးရာဇဝင်မှာလည်း

သမီးတို့ကို နိုင်ငံတကာက မော်ကြည့်ရလောက်အောင် တော်တဲ့ ချွန်တဲ့ ရှည်မွန်တဲ့ မြန်မာမိန်းကလေး ဖြစ်စေချင်တာ။

လောဘကြီးလှချည့်လား။ စိတ်ကူးယဉ်လှချည့်လားဦးဦးရဲ့ ဆိုပြီး သမီးက ကလိကလိရယ်ချင်မလားပဲ။ အဲသလို မသရော်လေနဲ့ သမီး၊ စိတ်ကူးယဉ်ခြင်းဟာ စိတ်ကူးရိုင်းခြင်းထက်တော့ များစွာ သာလွန်သည်ဆိုတဲ့ ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်းရေးခဲ့ဖူးတဲ့ ဝါကျတစ်ကြောင်းကို ဦးဦးအမှတ်ရနေတယ်။ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ မရှိဘူး။ ရိုးရိုးကျင့်ပေမယ့် မြင့်မြင့်ကြပါ။ လူနေချုံကြား စိတ်နေဘုံများ ဆိုတာမျိုး ဦးဦးအားပေးတယ်။

ကမ္ဘာတစ်ဝန်းလုံးက လေးစားရိုသေရတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ဦးသန့်၊ ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တ ဝိစိတ္တ သာရာဘိဝံသစတဲ့ မြန်မာများဟာ ကျေးလက်တောရွာ ယာခင်း လယ်ကွင်းတွေထဲက သူတို့ငယ်ငယ်ဘဝ မှာ “ဘုန်းကြီးကျောင်းသား ရောင်ပေစူး” လေးများဆိုတာ သမီးလဲ သိသားပဲ။

ဘယ်သူ့ကိုမှ အထင်မသေးပါနဲ့။ အထင်သေးတဲ့မျက်လုံးနဲ့ အကြည့်ခံရတဲ့အခါမှာလဲ “အေးပေါလေ အံ့ဩလေးစားတဲ့ မျက်လုံးနဲ့ မော့ကြည့်ရတဲ့ ဘဝအထိ ကျွန်မကြိုးပမ်းပြရမှာပေါ့” ဆိုတဲ့ မာန ရှိလိုက်စမ်းပါ။ အဲသလို မာန်ရှိတာမျိုး သဘောကျတယ်ကွယ်။

ကျောင်းဆရာမ လုပ်ချင်လုပ်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ သမီးအတန်းထဲ အလိမ္မာဆုံး ကျောင်းသားတွေ ထွက်စေရမယ်ဆိုတဲ့ အမြင့်မားဆုံး ရည်မှန်းချက်နဲ့ အလုပ်လုပ်။ စာရင်းမှတ်တမ်းလုပ်ထား။

သူနာပြုဆရာမ (တောအခေါ်တော့ ဝမ်းဆွဲဆရာမ) လုပ်ချင်လုပ်။ သမီးဟာ အကျန်းမာဆုံး အသန်စွမ်းဆုံး သားတွေ သမီးတွေကို အအောင်မြင်ဆုံး မွေးပေးမယ်ဆိုတဲ့ ကမ္ဘာ့စံချိန်သစ် တင်နိုင်အောင် အထိ ရည်မှန်းချက် မြင့်မြင့်မားမားနဲ့ အလုပ်လုပ်။ စာရင်းမှတ်တမ်း လုပ်ထား။

ခရီးသွားလမ်းညွှန်လုပ်ချင်လုပ်။ ဘာသာစကား (၆)မျိုးလောက် နဲ့ မြန်မာပြည်အကြောင်း၊ ကြောင်းကြောင်းပြေးအောင် ဝေဝေဆာဆာ ပြောတတ်ရေးတတ် ရှင်းပြတတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး ဖြစ်လာသည်အထိ နည်းစွယ်ပြီးလုပ်။ ဟုတ်ပြီနော်။

ရည်မှန်းချက် မြင့်မားရမယ်သမီးရဲ့။

ရောက်ရာဘဝ ဖြစ်ရာအခြေအနေလေးမှာ ရောင့်ရဲပါ။ ကျေနပ်ပါ။ ပျော်ပိုက်အောင်နေထိုင်တတ်ပါစေ။ မှန်ပါတယ်။ သည့်ထက်တိုးတက်ရမယ်။ ထူးချွန်ရမယ်။ သာလွန်ရမယ်ဆိုတဲ့ အောင်မြင်မှုများကို အလှူရဲရဲနဲ့ ရင်ထဲမှာ အမြဲမပြတ် ထွန်းညှိထားပါ သမီးရယ်။

အဲဒီရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်ကို ရောက်စေရမယ့် အထောက်အကူ တွေကို ဦးဦးက တဖြည်းဖြည်းပေးနေတာနော်။ သမီးသတိထားမိ မှာပါလေ။

ဒီစာမှာ ဆက်သွယ်ရေး ပြေပြစ်ချောမောဖို့ ကိစ္စနဲ့ဆိုင်တဲ့ စကားအကြောင်း နည်းနည်းပြောမလို့ပါ။ များများပြောရင်လဲ ကုန်နိုင် ဖွယ်မရှိအောင် ကျယ်ပြန့်ပါတယ်။ အရိပ်ပြရင် အကောင်ထင်တဲ့ သမီးမေးလေးအတွက် အကျဉ်းမျှသာ ဦးဦးက ဖော်ပြပေးဖို့ လိုမှာ ျစ်ပါတယ်။ တိုတိုပါပဲ။

“အင်္ဂလိပ်စကားကို များများပြောဆိုလေ့ကျင့်ပါ”

သာဓကတစ်ခုပြမယ်နော်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်မတိုင်မီက မန္တလေးမြို့ပေါ်မှာ စိန့်ကျောင်းလို့ ခေါ်တဲ့ ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးကျောင်းများနဲ့ မယ်သီလရှင်ကျောင်းများဟာ အနောက်တိုင်းသား မျက်နှာဖြူများသာဖြစ်လို့ အင်္ဂလိပ်စကားနဲ့ပဲ ပြောဆိုကြရပါတယ်။ မြန်မာစကားမပြောရ။ ဒီတော့ အင်္ဂလိပ်စကား ပြော တော်ကြတာပေါ့။ ဗွတ်နေတာပဲလေ။

နေရှင်နယ်ကျောင်းခေါ်တဲ့ အမျိုးသားကျောင်းများကတော့ ကျောင်းသားတွေကလဲ မြန်မာတွေ၊ ဆရာဆရာမတွေကလဲ မြန်မာတွေ၊ ဒီတော့ အင်္ဂလိပ်စာက အရေးအဖတ်ကို သင်ခန်းစားအရပ် သင်ကြ တယ်။ အပြောအကျင့် မရှိကြ။

အဲဒီတော့ အရပ်ထဲမှာ နေရှင်နယ်ကျောင်းက တခြား ဘာသာ တွေတော့ တော်ပါရဲ့ကွာ၊ အင်္ဂလိပ်စာမှာတော့ ဘာကျောင်းသားတွေ ထက် အများကြီးညံ့တာပဲလို့ ပြောကြတယ်။ ဟုတ်လဲ ဟုတ်တာကိုး။ အဲဒါကို နေရှင်နယ်ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ဦးရာဇတ်က ဘယ်လို ပြုပြင်ပြောင်းလဲလိုက်သလဲ သိလား။

၅တန်းကနေ ၁၀တန်းအထိ ကျောင်းသားကျောင်းသူတိုင်း ကျောင်းဝင်တဲ့အချိန်မှစပြီး ညနေကျောင်းဆင်းတဲ့အခါ ကျောင်းဝင်း အပြင် ထွက်ချိန်အထိ ဘယ်သူမှ ဗမာစကားမပြောရ။ အင်္ဂလိပ်လိုသာ ပြောကြရမယ်။

အတန်းတိုင်းကို သော့ခလောက်တစ်ခုစီ ပေးထားတယ်။ ဗမာစကား ပြောမိသူဟာ အဲဒီသော့ခလောက်ကြီးကို ထိန်းထားရ

တယ်။ တခြားကျောင်းသားကျောင်းသူ ဗမာစကား ပြောတဲ့လူကို လိုက်ရှာ၊ တွေ့အောင်ဖမ်း။ မိရင် အဲဒီသော့ခလောက်ကြီးကို လွှဲ ပေးလိုက်။

ညနေ ၃နာရီခွဲမှာ ဆရာကြီးက Lock Keeper စာရင်း တောင်းကြည့်ပြီး။ သော့ခလောက်ကို လက်ဝယ်ကိုင်ထားရတဲ့ (ဗမာ စကား ပြောမိတဲ့) တပည့်တွေ ဆရာကြီးဆီလာခဲ့ကြ။ ဆရာကြီးက ကြိမ် ၂ချက်စီ ဆော်တော့တာပဲ။ ဒီလိုနဲ့ ကျောင်းထဲအခန်းထဲမှာ ဗမာစကား မပြောရဲကြတော့ဘဲ မတတ်တတ်နဲ့ အင်္ဂလိပ်လိုပဲ ပြောကြရင်း ပြောကြရင်း အင်္ဂလိပ်စကားပြောတွေ တော်လာကြရော။ အမှောတော့ ထော့ကျိုးထော့ကျိုးပေါ့ Broken English ပဲ။ ဆရာတွေက ပြင်ပြင်ပေးရင်း Correct English ဖြစ်လာကြတာပေါ့။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီးလို့ ကက်စ်ဘီခေါ် စစ်အုပ်ချုပ်ရေးကာလ အရပ်သားအမှုထမ်းများ ခန့်ဖို့ခေါ်တဲ့အခါ မန္တလေးနေရှင်နယ် ကျောင်း သားတွေဟာ ခရစ်ယာန်ဘာသာနာပြု စိန့်ကျောင်းထွက်တွေနဲ့ တန်းတူ ရည်တူ ယှဉ်ပြိုင်နိုင်လာပါသတဲ့ (ဆရာကြီး ဦးရာဇတ်အကြောင်း စာအုပ်မှ)

ဆရာကြီးဦးရာဇတ်က အင်္ဂလိပ်စာကို ကိုယ်တိုင်သင်ပေးလေ့ ရှိပါတယ်။ လေ့ကျင့်ခန်းတွေ များများပေးတယ်။ နေ့စဉ်စစ်ဆေးတယ်။ အရပ်ဆိုးလောက်အောင် မှားတာမျိုး Silly Mistakes ဆိုရင် ကြိမ်နဲ့ရိုက်ပြီသာမှတ်။ ဒီလိုနဲ့ နေရှင်နယ်ကျောင်းဟာ တစ်နှစ်ထက် တစ်နှစ် ၁၀တန်းအောင်ချက် သိသိသာသာ ကောင်းလာတော့

တာဝဲတဲ့။ Simple is the Best English ဆရာကြီး ဦးရာဇာတ်က
အဲဒီစကား လက်သုံးပဲ။

အဲဒီတုန်းက တပည့်တွေဟာ နောင်အခါ ဆည်မြောင်းမင်းကြီး၊
သံအမတ်ကြီး၊ ဗိုလ်မှူးကြီး၊ ထောက်ပံ့ရေးမင်းကြီး၊ ရှေ့နေ၊ ရဲမှူး၊
ညွှန်ကြားရေးမှူး စသည်ဖြင့် ဖြစ်လာကြပြီး M.A (ကိုလံဘီယာ)၊
B.S (ကယ်လီဖိုးနီးယား) စတဲ့ ဘွဲ့ရပုဂ္ဂိုလ်တွေလည်း အများကြီး
ပျော်ထွက်ခဲ့တာပေါ့။

အင်္ဂလိပ်စကားပြောရင် ကျွန်စော်နံတာ။ အမေကျော်ပြီး
ထွေးတော်လွမ်းတာလားဆိုတဲ့ ခပ်တိမ်တိမ် သဘောထားတွေ (ကျန်
သေးရင်) ခဝါချ သန့်စင်လိုက်ပါသမီး။ ကမ္ဘာသုံးဘာသာစကား
အနည်းဆုံးတစ်ခုခုတော့ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ကျွမ်းကျင်ကျင် (ဖြစ်
နိုင်ရင် တစ်ဖက်ကမ်းခပ်အောင်) ရေးတတ်ပြောတတ်မှ နှစ်ဆယ့်တစ်
ရာစုကာလ နိုင်ငံတကာအဆင့်မှာ လူရာဝင်ပါလိမ့်မယ်။ ကမ္ဘာအဝန်းနဲ့
ဆက်ဆံနိုင်စွမ်းရှိတဲ့ သမီးလေး ဖြစ်ပါစေကွယ်။

ဘရုစတင်းစတန်းနဲ့ မက်ဒေါနားတို့ရဲ့ သီချင်းတွေကို မဆို
ချင်နေ၊ မရချင်နေ။ ဝိလျမ်ရှိတ်စပီးယားနဲ့ ချားလ်စ်ဒစ်ကင်တို့ရဲ့
စာတွေကိုတော့ နိုင်ငံခြားသားတွေ ပါးစပ်ဟနေရလောက်အောင်
ကိုးကားပြီး ရှင်းပြတတ်ရင်ကောင်းတာပေါ့။ ကြိုးစားလို့လရှိမှတော့
ဖြစ်မှာနော်။

ချစ်သမီးရဲ့ ချစ်သောဦးဦး
ချစ်နိုင် (စိတ်ပညာ)
၁၅-၁၀-၉၅

(စာကြွင်း ။ လူတိုင်း အင်္ဂလိပ်စာတတ်ရန် တော်ရန် မလိုပါ။ တော်သူ
ချွန်သူတွေကိုတော့ အင်္ဂလိပ်စာပိုင်နိုင်လျှင် တစ်ပန်းသာမည်ဖြစ်၍
ကြိုးစားကြစေလိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အင်္ဂလိပ်စာကို နမူနာအဖြစ်
ဖော်ပြခြင်းပါ။ COMMUNICATION SKILL အရေးကြီးကြောင်း
အစဖော်ပေးခြင်းမျှသာ။ ပညာရှိများ ဆက်လက်စဉ်းစားကြပါရန်။)

မပြင်းမပျော့

မပျင်းမပျော့ဆိုတ
မကွန်ကဲနဲ့ ဂျို ဖြောတဟဲ့
ငဝုံးရဲ့

သိပါဘူး
မပျင်းမပျော့ဆိုလို့
မာတောင့်တောင့်ကို
ဖြောတဟဲ့တာပါ

အခန်း (၂၄)

မပြင်းမပျော့

ချစ်သမီးမေလေး

ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ

သမီးဆီကို တောင်ပေါ်ထင်းရှူးတောမြို့ငယ်ကလေးကနေပြီး
ဦးဦးစာတွေရေးခဲ့တာနော်။ တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းတဲ့ တောရိပ်
တောင်ရိပ်က ခွဲခွာပြီး အခုအချိန်မှာတော့ ဦးဦးဟာ မြို့တော်ရန်ကုန်ကို
ရောက်လာခဲ့ရပြီ။

ရန်ကုန်ကနေပြီး ရှမ်းပြည်နယ်ထဲမှာရှိတဲ့ ကျေးလက်တောရွာ
လေးတွေမှာ ၁၀နှစ်ကျော် နေထိုင်ခဲ့ရာက အခုတစ်ခါ ပြန်ရောက်ရတဲ့
အခါမှာတော့ မြင်ကွင်းတွေဟာ တော်တော်ကြီး ပြောင်းလဲသစ်လွင်
နေပါတော့တယ်။

လမ်းတွေက ပိုကျယ်လာ၊ တိုက်တွေက ပိုမြင့်လာ၊ ကားတွေ
လဲ ပိုများလာ။ လူတွေကလဲ ပိုမိုပြတ်သိပ်ကျပ်ခဲ ထူထပ်လာ
သလိုပဲ။ တော်သေးတာပဲ။ ဗန်ကောက်၊ စင်ကာပူ၊ ကွာလာလမ်ပူ
တို့နဲ့စာရင် ဦးဦးတို့ဆီမှာက ပန်းခြံတွေ၊ သစ်ပင်တွေ၊ ရေနံစတဲ့
သဘာဝ အလှအပတွေတော့ အခြေအနေသိပ်မဆိုးလှသေးဘူး ထင်မိ
တယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နောက် ၁၀နှစ်ကြာရင်တော့ ရန်ကုန်၊ မန္တလေး၊
ပုသိမ်၊ မော်လမြိုင်နဲ့ မုံရွာ၊ မိတ္ထီလာစတဲ့ အချက်အချာမြို့ကြီးတွေ
ဟာ အခုထက် လူဦးရေ ၂ဆ ၃ဆအထိ ပိုများလာနိုင်တယ်လို့ ဦးဦး
မှန်းဆထင်မြင်မိပါတယ်။

ကျေးလက်ဒေသတွေလည်း လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး ပိုကောင်း
လာတာနဲ့အမျှ ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ စီးပွားရေးတွေ ပိုကောင်း
လာကြမှာ သေချာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မြို့ကြီးပြကြီးတွေရဲ့ စည်ပင်
ဖွံ့ဖြိုးမှုကတော့ အရှိန်အဟုန်နဲ့ တိုးတက်တာ ပိုပြီး မြန်ဆန်
လိမ့်မယ်ကွဲ့။

နိဒါန်းကလည်း ရှည်လိုက်တာ၊ ဦးဦးဘာကိုပြောချင်တာလဲလို့
သမီးမေးလေး မေးချင်လို့ ပါးစပ်ပြင်နေပြီထင်ရဲ့။ လာပြီလာပြီ၊
ဦးဦးပြောချင်တာကို ရောက်လာပါပြီ။

လူစုလူဝေးနဲ့ လူတွေသံသလှုပ်လှုပ်နဲ့ ဦးဦးတို့ငယ်စဉ်က
ဘုရားပွဲဈေးတို့၊ ဘုန်းကြီးပျံတို့မှာမှ မြင်ရတွေ့ရတတ်တဲ့ လူလှိုင်း
လူအုပ်ကြီးတွေဟာ နောင်အချိန်အခါမှာ နေရာတကာ ပိုများလာမယ်
လို့ သမီးကို ဦးဦးက သဘောပေါက်စေချင်တာပါ။

ဒါများ ဦးဦးရယ်။ ရထားဆိပ်၊ ကားဆိပ်၊ သင်္ဘောဆိပ်တွေ
မှာ လူတွေဟာ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိတ်အုံ၊ ပျားအုံများလို ပြုခဲနေတာပဲ။ မဆန်းလှ
ပါဘူးလို့ သမီးက ပြောချင်လဲ ပြောမှာပေါ့။

မှန်တယ်။

လူဟာလူအုပ်ထဲမှာ ရောပါမျောပါပြီး သွားစရာရှိသွားလိုက်ကြ၊
စားစရာရှိ စားလိုက်ကြ၊ အလုပ်လုပ်စရာရှိရင်လဲ စက်ရုံ အလုပ်ရုံ
ကြီးတစ်ခုထဲမှာ လူပေါင်းထောင်သောင်း အလုပ်အတူလုပ်ကြရ။

လူသားလှိုင်းလုံး ထူထည်ကြီးထဲမှာ တလိမ့်လိမ့်စီးမျော ပါဝင်
နေရတဲ့ဘဝ ပိုများလာလိမ့်မယ်ဆိုတာ ဦးဦးက ဆိုချင်တာပါ။

အံ့မယ်လေးလေး- ဦးဦးတို့ ကျောင်းသားဘဝ ဟိုတုန်းက
စာသင်ခန်းတစ်ခန်းမှာ ကျောင်းသားကျောင်းသူ ၃၀/၄၀လောက်
နေခဲ့ရတာမျိုး ထင်လို့လား။ ကလပ်စံတစ်ခု၊ ဆက်ရှင်တစ်ခုမှာ လူက
၁၀၀/၂၀၀ တက်ရတာရှင်။

ဟုတ်တာပေါ့။ ဦးဦး ဒါကိုမြင်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် လူဟာ ၂၀ရာစုထဲမှာ နေထိုင်ခဲ့ရတာထက် ၂၁ ရာစု
ကာလထဲမှာ လူသား အစုအအုံ အသိုင်းအဝိုင်း အသိုက်အအုံ
ကြီးထဲမှာ ပိုပြီးသေးငယ်တဲ့ အစိတ်အပိုင်းဖြစ်သွားမယ်လို့ ပြောချင်
တာ။ ရှင်းပြီးနော်။

ဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲဦးဦးရဲ့။

အများစုကြီးနဲ့နေရတော့ အများစုရဲ့ စီးကြောင်းကြီးထဲမှာ
စိတ်ပါပါ စိတ်မပါပါ ရောနှော လိမ့်ပါသွားရတာပေါ့သမီးရယ်။
မမျောချင်လဲ မျောရတာပဲ။ မရွေ့ချင်လည်း ရွေ့ရတာပဲ။ သူများ

မိုးခါးရေသောက်တော့ ကိုယ်လည်း မိုးခါးရေရေသောက်ရတာမျိုးတွေ ရှိလာမယ်။ ဟော အများညီတော့ ဤကိုကျွဲလို့ ဖတ်ကြတဲ့အခါ မှာလဲ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ဤပါလို့ ပြောနေရင် အရူးဖြစ် ကျန်ရစ်မယ်။ မထူးပါဘူး ကျွဲလို့ဖတ်ရရော။

အုပ်စု အဟုန် သဘော Group Dynamic ဟာ နောင် အနာဂတ်ကာလမှာ ပိုမိုပြင်းထန်လာလိမ့်မယ်လို့ ဦးဦးက ဟောစာတမ်း ထုတ်လိုက်ပါရဲ့။ ဒါဟာ မြန်မာပြည်ကိုသာ ဆိုလိုတာ မဟုတ်ဘူး။ လူဦးရေ တိုးသည်ထက်တိုးနေကြတဲ့ ကမ္ဘာ့အဝန်းနိုင်ငံ အများစုကြီး မှာ ဖြစ်ပေါ်မယ့် သဘာဝကို ပြောတာနော်။

ဦးဦးကလဲ သမီးနဲ့ အဲဒါ ဘာဆိုင်လို့လဲ။

ဆိုင်တာ ပြောပြမယ်လေ။

လူတစ်ဦးချင်းစီမှာ သီးခြားဝိသေသ သဘာဝတွေ ရှိကြတယ် ကွဲ့။ စရိုက်တွေ၊ ဝါသနာတွေ၊ အထုံတွေက မတူကြဘူး။ ဉာဏ် ရည်၊ စိတ်ဝင်စားမှု၊ အားသာချက်၊ အားနည်းချက်၊ သဘောထား ဒါတွေဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အင်မတန်ပဲ ခြားနားကြ ပါတယ်။

တစ်ဦးချင်းစီရဲ့ အကြိုက်ကျမှုတွေ၊ မကြိုက်နှစ်သက်မှုတွေ၊ သဘောကျတာ၊ မကျတာတွေရဲ့ ဝိရောဓိသဘော၊ အားပြိုင်လွန်ဆွဲမှု တွေဟာ ပိုပြီးများလာမှာပေါ့ကွယ်။

သူများစားဘိုင်းလည်း ကိုယ်က မနှစ်သက်တော့ မစားချင်ဘူး။ ကိုယ်က မဆာသေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ တညီတညာတည်း စားရမယ့်အချိန် က ရောက်လာနေပြီ။ အဲဒါမျိုးတွေ ကြုံရပေလိမ့်မယ်။

ဒီအခါမှာ ညှိယူမှုဆိုတဲ့ အချက်က လိုလာပြီ။ မထိုင်ချင် ပေမယ့်လဲ အားလုံးကထိုင်နေကြတော့ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ရပ်နေရတာကြောင်စိစိ။ မအိပ်ချင်ပေမယ့်လဲ အားလုံးက အိပ်ပျော် နေကြတော့ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ငေါင်တောင်တောင်။

တစ်ဦးချင်းစီရဲ့လွတ်လပ်ပိုင်ခွင့် မရှိတော့ဘူးလား။ ကိုယ်ပိုင် ဆုံးဖြတ်ခွင့်နဲ့ ရပ်တည်လှုပ်ရှားလို့ မရတော့ဘူးလား။

အဲသလိုအထိ ဦးဦးက စကားကုန်အောင် ပတ်ပိတ်မပြောပါဘူး။ ရှိမှာပါ။ ရမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ အားပြိုင်မှု လွန်ဆွဲရမှု ရှိလိမ့်မယ်လို့ ပြောတာပါ။

ဦးဦးပြောချင်တဲ့ နိဂုံးချုပ်ကို ရောက်ပါပြီ။

ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ညှိယူတတ်အောင် ပိုမိုကြိုးစားရမယ် သမီး မေလေးရေ။

ကိုယ့်အမြင် ကိုယ်အယူအဆကိုချည်း တစ်ဖက်သတ် တစ်ယူ သန်တာလဲ မလွန်ကဲစေနဲ့နော်။

အများယောင်လို့ ယောင်ရတယ် အမောင် တောင်မှန်း မြောက် မှန်းမသိ ဆိုတာမျိုး နေရာတကာ ရောနှောမျောပါနေတာလဲ မလွန်ကဲပို့ သတိပြုရမယ်။

လျှော့ရမှာလား၊ တင်းရမှာလား။

ဒါက ပုံသေကားကျ ပြောင်းလို့မရပေဘူးကွယ်။

လျှော့သင့်တဲ့အခါမှာ လျှော့ရမယ်ဟာကို လျှော့ပြီး လိုက်လျော ပေးရမယ်။ တင်းသင့်တဲ့အခါမှာ တင်းရမယ့်အရာကို ပြတ်ပြတ်

သားသား တင်းမာရပေမှာပဲ။

မလျှော့မတင်း၊ မပြင်းမမာရပေမှာပဲ။

မလျှော့မတင်း၊ မပြင်းမပျော့၊ မှန်မှန်ကန်ကန် ရွေးချယ်ဆုံးဖြတ်တတ်အောင် ဆင်ခြင်နိုင်ရပါမယ်။ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးချင်းစီရဲ့ သီးခြားရပ်တည်မှု၊ လွတ်လပ်ခွင့်၊ ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့် ဒါကို အသုံးပြုပါ။ လူအဖွဲ့အစည်း လူ့အသိုက်အဝန်းရဲ့ ရိုက်ခတ်ချက်၊ လှုံ့ဆော်မှုတွေကိုလည်း မှန်မှန်ကန်ကန် တုံ့ပြန်ပါ။

ဆယ်ကျော်သက်ရွယ် သမီးငယ်တို့အနေနဲ့ စိတ်လိုက်မာန်ပါ မလုပ်ဆောင်မိစေဘဲ ချင့်ချင်ချိန်ချိန် နှိုင်းဆဆုံးဖြတ်တတ်တဲ့ “အစွမ်းသတ္တိ” ပိုပြီးရှိပါမှ လာမယ့် ၂၁ရာစုမှာ သမီးမေလေး အပါအဝင် လူငယ်များရဲ့ ဘဝ ပိုမို ချမ်းမြေ့သာယာပါလိမ့်မယ်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုစိုက်နေရင် ထမင်းတောင် ဝအောင် စားရမှာ မဟုတ်ဘူး။ လုပ်ချင်ရာလုပ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုစိုက်မနေနဲ့ ဆိုတဲ့ အစွန်းရောက်အဆို။

ပတ်ဝန်းကျင်က ပြောတာဆိုတာ၊ မြှောက်တာ၊ ခြောက်တာ၊ ချောတာမော့တာကိုပဲ အဟုတ်ကြီးထင်ပြီး အဲဒီနောက် ကောက်ကောက်ပါအောင် (အတ္တ ပင်ကို ရွေးချယ်မှု ကင်းမဲ့သွားကာ) မျောပါတာလဲ တစ်ဖက်စွန်း။

ကာလ၊ ဒေသ၊ ပယောဂ၊ ပုဂ္ဂလ၊ အခြေအနေ အချိန်အခါကို တွက်ဆပြီး လုပ်ဆောင်တတ်အောင် ကြိုးစားနော်။ အစွန်းရောက်သွားလို့ မှားမိတဲ့အခါ သင်ခန်းစာပေးခံရမှာကတော့ သမီးကိုယ်တိုင်ပဲ

ဖြစ်တယ်။ ဒါကို ဘာဖြစ်လို့ ပြောရသလဲဆိုတော့ ချစ်လို့ ပြောတာမှတ်ပါ။

ချစ်သမီးရဲ့ ချစ်သောဦးဦး
ချစ်နိုင် (စိတ်ပညာ)

အောင်မြင်မှုအတွက် ကွက်လပ်တစ်ခု

အခန်း (၂၅)

အောင်မြင်မှုအတွက် ကွက်လပ်တစ်ခု

“သင်နှင့်ထိတွေ့ဆက်ဆံရတာ စိတ်ချမ်းသာစရာ ကောင်းသည်
ဟု လူအများက သတ်မှတ်ခံရသည့် လူစားမျိုးတွင်ပင်
ပါဝင်သလား။ ထိုမေးခွန်း၏ အဖြေသည် သင်၏ရှေ့ရေး
တက်လမ်းအတွက် အရေးပါ အရာရောက်နေပါလိမ့်မည်။”

ရော်ဂျာအေးလ်စ်
(ROGER AILES)
(Reader's Digest, 1988 May)

ချစ်သမီးမေလေး

ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ

"The Importance of Being Likable" နှစ်လို ချစ်ခင်စရာ ကောင်းခြင်းရဲ့ အရေးပါပုံဆိုတဲ့ ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ထဲမှာ ဆောင်းပါးရှင် ရော်ဂျာအေးလ်စ်ဆိုသူက ဘဝတက်လမ်းမှာ မိမိနဲ့ ထိတွေ့ဆက်ဆံရတဲ့ အထက်အောက် ဘေးနံရံ လူတွေအားလုံးက လက်ခံ နှစ်ခြိုက်ကြလေလေ ကိုယ့်အတွက် အထောက်အကူ ပေးကြလေလေ ဖြစ်ကြောင်း ရေးသားထားပါတယ်။

ဒါကတော့ အထူးပြောစရာ မလိုဘူး။

မျက်နှာရှစ်ခေါက်ချိုးနဲ့ တစ်လောကလုံး သူ့လုပ်စာကို ထိုင်စာနေသလို စုပုပ်နေတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးဟာ ဘယ်ကုမ္ပဏီ- ဘယ်စတိုးကုမ္ပဏီ ရာထူးတိုးပေးဖို့ စဉ်းစားဖွယ်ရာ မရှိ။ မျက်နှာထား ဆိုးရဲ့ မကတူ နှုတ်အာကြမ်းကြမ်း၊ စကားရိုင်းပျံ၊ နားမခံသာအောင် ပြောတတ်တဲ့ လူစားရဲ့ အနားကိုလဲ ဘယ်သူမှ မကပ်ချင်ဘူး။ ဝေးလေ ကောင်းလေ ဒီလူ ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး ကြီးပွားပါ့မလဲနော်။

ဦးဦး လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်၂၀လောက်က တာဝန်အရ ထိတွေ့ဆက်ဆံရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးကို တွေ့ဖူးပါတယ်။ သူတို့ဟာ သူတကာထာ သိပ်ပြီး ထူးထူးခြားခြား မတော်လှပါဘူး။ ထူးထူးချွန်ချွန် စွမ်းရည်တွေလည်း ဦးဦးဖြင့် မမြင်ခဲ့ရဘူး။ ဟောဗျာ အခုအခါမှာတော့ အရေးပါ အရာရောက်လှတဲ့ ထိပ်ပိုင်းနေရာမျိုးတွေမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေကြပါတယ်ဗျာ။ မော့ကြည့်ရင် ခေါင်းပေါင်း

ကျွတ်ကျလောက်အောင်အထိ မြင့်မားတဲ့ နေရာတွေမှာ ရှိနေကြပါပြီ။ ထင်ရှားတဲ့ အားသာချက်ကတော့-

(၁) အလုပ်ကို မနားမနေ ကြိုးစားလုပ်ဆောင်ကြတယ်။

(၂) သူတို့နဲ့ ထိတွေ့ရတဲ့ လူတွေအားလုံးကို စိတ်ချမ်းသာအောင် ပြောဆိုလုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်ကြတယ်။ စေတနာ သိပ် ကောင်းတယ်။

တခြားအရည်အချင်းတွေကို အသေးစိတ် ဦးဦးမမြင်တတ်ခဲ့တာလဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့။ အထက်ကဖော်ပြခဲ့တဲ့ ဒီနှစ်ချက်မှာ ဖြင့် သူတို့ဟာ လက်ဖျားခါလောက်အောင် တော်ကြာ ချွန်ကြတာ အမှန်ပါပဲ။ ဒီနေရာမှာ ဒုတိယအချက်အကြောင်းကို အဓိကထားပြီး ဆက်ပြောကြစို့ရဲ့။

ဦးဦး သာဓက တင်ပြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ၂ ဦးဟာ အထက်လူက ဘယ်လောက်ဆူဆူ ငေါက်ငေါက် စိတ်မညစ်ဘူး။ စေတနာမပျက်ဘူး။ သိပ်စိတ်ရှည်ကြတာပဲ။ အောက်လူတွေ ဘယ်လောက်ဆိုးဆိုး စိတ်မဆိုးဘူး။ ချောခါတစ်ခါ ခြောက်ခါတစ်လှည့်နဲ့ သူတို့ လိုချင်ရာ ရောက်အောင် ဆွဲဆောင် ပြုပြင်ယူသွားတာပဲ။

အတွင်းလူအပြင်လူ ဘယ်သူ့မဆိုသူတို့နဲ့ ထိတွေ့ရတဲ့လူတိုင်းကို ချိုချိုသာသာ ပြေပြေပြစ်ပြစ်နဲ့ အထစ်အငေါ့မရှိအောင် ဖြည့်ဆည်း ဆောင်ရွက်ပေးတတ်တယ်။

အကူအညီလာတောင်းတယ်။

ဒါဟာ သူနဲ့မဆိုင်ဘူး။

ဆိုင်တဲ့လူဆီကို ကူညီပေးဖို့ ပြောပြီး ညွှန်းလိုက်ရဲ့။

အခက်အခဲလာပြောတယ်။

အဲဒါ သူလုပ်မပေးနိုင်ဘူး။

လုပ်ပေးနိုင်တဲ့လူဆိုကို မေတ္တာရပ်ခံပြီး ပို့ပေးလိုက်လေရဲ့။
လိုအပ်ချက်တစ်ခု လာတောင်းတယ်။

အဲ- သူမပေးနိုင်ဘူး။ မတတ်နိုင်သေးဘူး။

သူပေးနိုင်တဲ့အထိ စောင့် ပြောထား (မှတ်သားထား)ပြီး ပေး
နိုင်တဲ့တစ်နေ့ ဖြည့်ဆည်းပေးတတ်တယ်။

ဒါဖြင့် အလုပ်မများဘူးလား။

များတာပေါ့။ သူ့ဆီကို အပူကပ်တဲ့သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းကို လည်
နေတာပဲ။ လူတစ်ခု ပူမှုရယ်တဲ့ ဆယ်ကုဋေဆိုသမို့လား။ ဟိုလူက
အပူလိုချင်တယ်။ ဒီလူက အအေးလိုချင်တယ်။ အမျိုးမျိုး ပူဆာကြ။
တောင်းခံကြ။ ဒါတွေကို ဖြေရှင်းပေးဖို့ဆိုတာ တော်ရုံတန်ရုံ ခေဟနာ
နဲ့ ဘယ်ရမလဲ။ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးဟာ စိတ်ရှည်လက်ရှည်နဲ့ သူ
တစ်ပါးရဲ့ အကျိုးစီးပွားများကို ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နဲ့ စိတ်ဝင်တစားနဲ့
ဆောင်ရွက်ပေးလေ့ရှိပါတယ်။

ဪ- ဒီပုဂ္ဂိုလ်မျိုးဟာ ကြီးပွားထွန်းပေါက် ထိပ်ဆုံးထိတောင်
ရောက်တတ်ပါကလား။ ဦးဦး လက်တွေ့ မြင်ရတွေ့ရ ပညာရတယ်။
အများအကျိုးဆောင် ကိုယ့်အကျိုးအောင်။

ဦးဦးတို့ ငယ်ငယ်က လီယိုတော်စတိုင်း (Leo Tolstoy)ရဲ့
ဝတ္ထုတို တချို့ကို အင်္ဂလိပ်ဖက်စာအဖြစ် သင်ယူခဲ့ကြရတယ်။ ပြဿနာ
သုံးရပ် (Three Questions)ဆိုတဲ့ ဝတ္ထု တစ်ပုဒ်ထဲမှာ ရှင်ဘုရင်
တစ်ပါးက ရသေ့ပညာရှိကြီးကို မေးခွန်းသုံးခု မေးတယ်-

“(၁) အရေးအကြီးဆုံးလူဟာ ဘယ်သူလဲ။

(၂) အရေးအကြီးဆုံးအချိန်ဟာ ဘာလဲ။

(၃) အရေးအကြီးဆုံး အလုပ်ဟာဘာလဲ။

ဒါကို ရသေ့ကြီးက ဖြေတယ်-

“(၁) အရေးအကြီးဆုံးလူက မိမိအနီးအနားမှာ ရှိတဲ့လူပဲ။

(၂) အရေးအကြီးဆုံးအချိန်က ပစ္စုပ္ပန်ကာလ။

(၃) အရေးအကြီးဆုံးအလုပ်က သူတစ်ပါးရဲ့ ကောင်းကျိုး
ကို သည်ပိုး ဆောင်ရွက်ပေးခြင်းပါပဲ”လို့ ဆိုသတဲ့။ အဲဒီအဖြေ
ဟုတ်မှန်ကြောင်းကို ဝတ္ထုဇာတ်ကြောင်းအရ ဘုရင်ကြီးကိုယ်တိုင်
တွေ့မြင်သွားရတာနဲ့ ဆုံးထားတယ်။

သိပ်မှန်တာပဲကွယ်။

ကိုယ့်မိသားစု၊ ကိုယ့်လမ်း၊ ကိုယ့်ရပ်ကွက်မှာ မိမိအနေနဲ့
သူတစ်ပါးတွေ တစ်ဦးချင်းဆီ တတ်နိုင်သမျှ စိတ်ချမ်းသာအောင်
ကိုယ်က လုပ်ဆောင် ဖြည့်ဆည်းပေးတာနဲ့အမျှ မိမိလည်း ထိုက်သင့်တဲ့
နေရာပေးမှုကို ရရလာတတ်တာပဲလေ။ မိဘကို စိတ်ချမ်းသာအောင်
ကြိုးစား၊ မိဘက ပိုချစ်မလာဘူးလား။ အစ်ကိုတွေ အစ်မတွေ
စိတ်ချမ်းသာအောင် ကိုယ်က အနစ်နာခံပြီးလုပ်ပေး။ ဟော- သူတို့က
ပြန်ပြီး ကြင်နာမှုစာနာမှု တွေပေးလို့ ကိုယ်ကျေနပ်ရ။ ဟုတ်တယ်
နော်။

ဧပြီလမှစပြီး မြန်မာ့ရုပ်မြင်သံကြားက ညစဉ် ၇နာရီတိတိမှာ
လွှင့်ထုတ်ပြသပေးနေတဲ့ ‘အိုရှင်’ဆိုတဲ့ အခန်းဆက်ဇာတ်လမ်းကို
သမီးကြည့်မိမလားပဲ။ ဆင်းရဲသား မိဘနှစ်ပါးက မွေးဖွားခဲ့တဲ့ အိုရှင်
အမည်ရှိ မိန်းကလေး တစ်ဦးရဲ့ ဆင်းရဲပင်ပန်းစွာ ရုန်းကန် ဖြတ်
သန်းရပုံ ဘဝအမောတွေ တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။

သူဟာ ဘယ်တော့မှ တစ်ကိုယ်ကောင်းမဆန်းဘူး။

သူနဲ့ထိတွေ့ ဆက်ခံရတဲ့ လူမှန်သမျှကို သူက အတတ်နိုင်ဆုံး စိတ်ချမ်းသာအောင်ပဲ ဆောင်ရွက်ပေးလေ့ ရှိခဲ့တယ်။ တကယ့် မေတ္တာရှင်မလေးလေ။

နောက်ဆုံးတော့ ဘာဖြစ်သလဲ။

အိုရှင်ဟာ ဧရာမကုန်တိုက်ကြီး ၁၇ တိုက်ကို ပိုင်ဆိုင်တဲ့ တကယ့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ကြီး ဘဝအထိအောင် တက်လှမ်းအောင်မြင် ခဲ့ပါတော့တယ်။ နှင်းခဲတွေ ဖြူဖွေးနေအောင် အေးစက်တဲ့ အရပ် ဒေသမှာ အသက် ၅နှစ် ၆နှစ် အရွယ်ကလဲ ချောင်းရေထဲမှာ အဝတ်တွေ (လက်ဖျားတွေ ထုံကျင်ကိုက်ခဲလောက်အောင်) လျှော်ရ တာမျိုး။ အလုပ်နဲ့လက်နဲ့ မပြတ်အောင် လုပ်တာတောင် ထမင်းဝ အောင် မစားနိုင်တဲ့ မွဲတေစုတ်ချာလှတဲ့ အခြေအနေ။

လောကခံခရီးကြမ်းကို အိုရှင် ဘယ်လိုများ ဖြတ်သန်း ကျော် လွှားခဲ့ပါလိမ့်။ ဦးဦးအဖြေထုတ်ကြည့်တော့ အင်းလေ သူက သူနဲ့ ထိတွေ့ ဆက်ဆံရတဲ့ လူတိုင်း လူတိုင်းအပေါ် မေတ္တာစေတနာ အပြည့်အဝနဲ့ စိတ်ချမ်းသာပါစေ၊ သူတစ်ဖက်သား ဝမ်းမြောက် ပျော်ရွှင် ပါစေဆိုတဲ့ “ဆက်ဆံရေး အခြေခံသဘောထား” ရှိပေတာကိုးကွဲ့။ ဘယ်လိုအခက်အခဲမျိုးဖြစ်ဖြစ် သူပဲအောင်မြင်သွားတာပေါ့။

သမီးမေလေး အဲဒါကို သတိထားမိမှာပါ။

မြန်မာ့ရုပ်မြင်သံကြားကို ညစဉ်ကြည့်လေ့ရှိတဲ့ ပရိသတ်ဟာ အိုရှင် အိုရှင်နဲ့ ပါးစပ်က တဖွဖွဖြစ်နေကြတယ်။ ဂျပန်နိုင်ငံမှာ သာမက တချို့နိုင်ငံတွေမှာပါ တော်တော် လူကြိုက်များတဲ့ စာအုပ်လမ်းစဉ်လို့

သိရပါတယ်။ မူလဝတ္ထုဟာလဲ ကျော်ကြားပါသတဲ့။ ကြည့်ရတဲ့ ပရိသတ်က အိုရှင်ဆိုတဲ့ သရုပ်ဆောင် ဇာတ်ကောင်မိန်းကလေးရဲ့ စရိုက်သဘာဝကို ချစ်ခင်သဘောကျနေကြတာ။

စာရေးဆရာ၊ ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာ ဖန်တီးထားတဲ့ ဒီဇာတ်ကောင် ဇာတ်ရုပ် တကယ်မဟုတ်တာကိုတောင် လူတွေက နှစ်သက်သဘောကျ နေကြသေးတာ။ တကယ့်လူသာဆိုရင် ပိုပြီးချစ်ခင် ကြပေမှာပေါ့။ သူက ချစ်စရာ ခင်စရာပေကိုးနော့။

လူဆိုတာ ဆက်ဆံရေးသတ္တဝါတဲ့။

တချို့အနောက်တိုင်း အတွေးအခေါ်ပညာရှင်တွေက အဓိပ္ပာယ် ခွင့်ဆိုကြတာ ဟုတ်သင့်သလောက် ဟုတ်တာပဲ။ ဆက်ဆံရေးလိုအပ် ဟာ လူမှာအရေးကြီးကြောင်း လူသားဝါဒီ စိတ်ပညာရှင် အေ၊ မာ့ခ်လို (A. MASLOW)ဆိုသူက ဖော်ပြခဲ့တယ်။

- (၁) ဇီဝကမ္မ အခြေခံလိုအပ်များ
PHYSICLOGICAL NEEDS
- (၂) ဘေးကင်းလိုမှု လိုအပ်
SAFEMEY NEED
- (၃) ပေါင်းသင်းခင်မင်လိုမှု လိုအပ်
AFFILIATION NEED
- (၄) အလေးစားခံလိုမှု လိုအပ်
ESTEEM NEED
- (၅) အသိအမှတ်ပြုခံလိုမှု လိုအပ်
COGNITIVE NEED

(၆) အလှအပလိုအင်နဲ့

AESTHETIC NEED

(၇) အတ္တနေရာပြည့်ဝမှုလိုအင်

SELF-ACTUALIZATION NEED

ဆိုပြီး အဆင့်(၇)ဆင့် ခွဲခြားရှင်းပြထားပါတယ်။

သူတစ်ပါးအပေါ်မှာ မေတ္တာရှေ့ရှုတဲ့ အပြုအမူ အပြောအဆို သဘောထားရှိတဲ့လူဟာ သူတစ်ပါးရဲ့ အထက်ဖော်ပြပါ လိုအင် (၂) (၃) (၄) (၅) တို့ကို တစ်ပြိုင်တည်း ဖြည့်ဆည်းပေးရာ ရောက်ပါတယ်။ ကာယကံမေတ္တာ၊ ဝစီကံမေတ္တာ၊ မနောကံမေတ္တာ ဆိုတဲ့ အချက် (၃)ခုမှ မနောကံမေတ္တာဆိုတဲ့ စိတ်စေတနာမှာ အခြေခံရပါတယ် သမီး။

မေတ္တာနာမ၊ အထသော၊ အဒေါသော။

အပြစ်မယူရဘူး၊ စိတ်မဆိုးရဘူး၊ မကောက်ကျစ်ရဘူး၊ မညစ်ပတ်ရဘူး၊ စေတနာဖြူဖြူနဲ့ သူတစ်ပါးအပေါ် သူစိတ်ချမ်းသာပါစေ။ သူကောင်းစားပါစေ။ ဒီလို သဘောထားရပါမယ်။

“စိတ်ကောင်းထားလွန်းရင်လဲ လူတကာ ခေါင်းပေါ် တက် နင်းချင်ကြတာ ဦးဦးရဲ့”

“နဂါးမှန်းသိအောင် အမောက်ထောင်ပြမှ တော်ကာကျပါတယ် ဦးရယ်”

အဲသလို ပြောဆိုတတ်တဲ့ လူတွေလဲ ရှိမှာပါပဲ။ ပုထုဇဉ် သဘာဝ၊ လူတွေ သဘောသဘာဝ ကွဲပြားကြမှာပါ။ မေတ္တာပေးမှ မေတ္တာရတယ်။ အမှန်းပေးလို့ မေတ္တာမရနိုင်။ ဒီသဘာဝကို ဦးဦးက ပြောပြတာပါ။

မောက်မာခက်တန်ရတာ လွယ်ကူပါတယ်။

သည်းခံပြီး အပြုံးမပျက် ချိုသာချေဆဲ ဆက်ဆံရတာဟာ ပိုပြီး ခက်ခဲပါတယ်။ အမှန်ပေါ့မေလေးရယ်။ စိတ်ရှည်ခြင်း၊ ဇွဲရှိခြင်း၊ အကျပ်အတည်းကို မတုန်မလှုပ် ရင်ဆိုင်ခြင်းများဟာ စိတ်ရဲ့ ခွန်အား သတ္တိ ပြည့်ဝတဲ့ လက္ခဏာပါပဲ။

သဘောထားကြီးသူကိုသာ ဆက်ဆံရင်းနှီးချင်ကြပြီး သဘောထား သေးတဲ့လူ ဒေါသမာန လွန်ကဲသူကို ဘယ်သူကမှ အနားမကပ် ချင်ကြဘူးကွဲ့။

“မိတ်ဆွေ ၁၀၀ရှိ၏။ နည်းလွန်းသေး၏။ ရန်သူ ၁ယောက် နှိမ့်သည်။ များလွန်းလှပါသည်” ဆိုတဲ့ ဆိုရိုးလေးရှိရဲ့။ သူတစ်ပါး ကောင်းကျိုး၊ တိုးတက်မှုကို များများဆောင်ရွက်ပေးတတ်သူဟာ မလွဲမသွ မိမိအတွက် ကောင်းကျိုးကို ရပါတယ်ဆိုတဲ့ နိယာမကို လက်တွေ့ ကျင့်သုံးကြည့်ရင်း တွေ့လာရမှာပါ။

သမီးဟာ လူတကာ ချဉ်ဖတ်ဖြစ်နေလို့ ဒီစာကို ရေးနေရတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်။ သမီးမေလေးဟာ ထိတွေ့ဆက်ဆံရတဲ့မိဘ၊ ဆွေမျိုး၊ မောင်နှမ၊ သူငယ်ချင်း အားလုံးရဲ့ အချစ်တော်ဆိုတာ ဦးဦးသိပါတယ်။ ပညာရှိသတိဖြစ်ခဲ့ မဖြစ်ရလေအောင် ထပ်ပြီး ဦးဦးက အချို့ပေါ် သကာလောင်းခြင်းသာ ဖြစ်ပါကြောင်း။ မေလေးရဲ့ ဘဝ ပိုမိုအောင်မြင် တိုးတက်လာမယ်ဆိုတာကို ဦးဦးကောင်းကောင်း သိတာပေါ့။

ချစ်သမီးရဲ့ ဦးဦး
ချစ်နိုင် (စိတ်ပညာ)

အောင်မြင်ရေး ဆေးသုံးလုံး

အခန်း (၂၆)

အောင်မြင်ရေးဆေးသုံးလုံး

ချစ်သမီးမေလေး

ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ

ဦးဦးအသက် ၂၀ကျော်စ၊ ကျောင်းသားဘဝမှ အလုပ်ခွင်သို့ ပထမဦးဆုံး စရောက်တဲ့အချိန်မှာ မိမိရဲ့ အထက်အရာရှိဖြစ်တဲ့လူက ပျက်စီးယိုယွင်းပြီး ကျဆင်းယိမ်းယိုင်နေတဲ့ နေရာဌာန တစ်ခုကို စနစ်တကျနဲ့ ပြုပြင်တည်ဆောက်ခဲ့တာကို ကိုယ်တွေ့မျက်မြင် တွေ့ခဲ့ရတယ်။

ဦးဦးတို့ ကိုယ်တိုင်လည်း ပါဝင်လှုပ်ရှားခဲ့ရတာပေါ့။ အဲဒီဆရာသမားရဲ့ ပြောဆိုပြုမူကျင့်ကြံပုံတွေဟာ အင်မတန်ဖြူစင်မွန်မြတ်တာမို့ ဖရိုဖရဲပရမ်းပတာဖြစ်ပြီး အမှုအခင်းတွေနဲ့ လုံးချာလည်

လိုက်နေခဲ့တဲ့ အဖွဲ့အစည်းဟာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကျစ်လျစ်သိပ်သည်း တဲ့ ဌာနကြီးတစ်ခု ဖြစ်လာပါတော့တယ်။ ၃-၄ နှစ် အတွင်းမှာ အကောင်းဆုံး အအောင်မြင်ဆုံး အရည်အသွေး အပြည့်အဝဆုံး အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ဖြစ်သွားခဲ့တယ်။

ပထမဦးဆုံးတွေ့ရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က အဲသလိုဆရာကောင်း သမား ကောင်းဖြစ်နေခြင်းဟာ ဦးဦးအတွက် ကံကောင်းခဲ့တာပဲဆိုရမယ်။ သူ့ဆီက ပညာအမွေတွေ ရလိုက်တာပေါ့။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ယခုအခါ ဝန်ကြီးဌာနတစ်ခုရဲ့ အကြီးဆုံး အကြီးအကဲဖြစ်နေပါပြီ။ ဒီနေရာမှာ သူ့ရဲ့ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်၊ စိတ်ကောင်းစေတနာ၊ ဇွဲလုံ့လတွေကို အမွှမ်းတင်နေရန်မဟုတ်ပါ။ ဒီနေရာကနေပြီး ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်ကိုမှ ဦးဦးကမြှောက်ပင့်ချီးပနေဖို့မလိုပါဘူး။ သူတို့ဆီကရခဲ့တဲ့ ပညာ အမွေကိုသမီးမေလေးကို လက်ဆင့်ကမ်းပေးဝေမှာ။

ဦးဦးရဲ့ အလုပ်ခွင်ထဲက ပထမဦးဆုံး ဆရာကိုင်စွဲခဲ့တဲ့ အခြေခံ မူဝါဒစည်းမျဉ်းကတော့ အောင်မြင်ရေးဆေးသုံးလုံးပဲ။ သမီး စွဲစွဲမြဲမြဲ မှတ်ထားနော်-

- (၁) စိတ်ဓာတ်
- (၂) စည်းကမ်းနဲ့
- (၃) စေတနာ-တဲ့။

အသင်းအပင်းတစ်ခုမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ချင်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ပျက်စီးယိုယွင်းနေရာ ကနေ ကောင်းသည့်ဘက် တိုးတက်သည့်ဘက်ကို ရောက်လာအောင် ထူထောင် တည်ဆောက်မယ်ဆိုရင် ဒီ ၃ချက်ရှိအောင် ပထမလုပ်ဆောင် ရပါလိမ့်မယ်။

သမီးကိုယ်တိုင် လက်ရှိအခြေအနေထက် ပိုမိုတိုးတက် အောင် မြင်ချင်သလား။ ကောင်းပြီ။ ဒီသုံးချက်ကိုသာ ထိထိမိမိ အားတက် သရော လိုက်နာပါ။ မလွဲမသွေအောင်မြင်စေရမယ်။

ဟင်-ဦးဦးကလဲ အာမခံ ရဲလိုက်တာ။ အေးလေ။ ရဲဝံ့တာပေါ့။ စိတ်ကူးယဉ်ပြီးတော့ ပြောပြနေတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ အနှစ်နစ်ဆယ်၊ အစိတ်ကြာ လက်တွေ့စမ်းသပ် လုပ်ဆောင်လေ့လာခဲ့ပြီး အဖြေခိုင်မာမှ ပြောတဲ့ရလဒ်လေ။ သိပ်သေချာလို့ ဦးဦးက ရဲရဲဝံ့ဝံ့အာမခံတာပေါ့။

ပထမအချက်က စိတ်ဓာတ်ကောင်းရမယ် သမီးမေလေး။

စိတ်ဟာ လောကကိုဆောင်တယ်။ စိတ်သာရှင်စောဘုရားဟော ဆိုတဲ့ စကားတွေလဲရှိသားပဲ။ ဇွဲရှိခြင်း၊ သတ္တိရှိခြင်း၊ အပင်ပန်းခံ ခိုင်ခြင်း၊ စွန့်လွှတ်ခြင်းစတဲ့ အချက်တွေဟာ စိတ်ဓာတ် ခွန်အားတွေ ပေါ့။ ဒီအရည်အသွေးတွေက ပြင်ပက ဝယ်ရတာလဲမဟုတ်ဘူး။ ဌားလို့ ရနိုင်တာတွေလဲ မဟုတ်ဘူး။ တောင်းယူလို့ဖြစ်တာတွေလဲ မဟုတ်ဘူး။

ကိုယ့်ဆီမှာ ရှိပြီးသား။

မဖော်ထုတ်ဘဲထားလို့ ချောင်ကုပ်နေကြတာ။

မသုံးဘဲပစ်ထားလို့ အသာလေးငုပ်လျှိုးနေကြတာ။

အခက်အခဲတွေ ဘယ်လိုပဲတွေ့တွေ့ ဇွဲရှိရှိ ရင်ဆိုင်မယ်။ ဘယ်လို ပင်ပန်းဆင်းရဲမှုတွေ ကြုံပစေ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ဖြတ်သန်းမယ်။ ဟော- အဲသလိုဆိုရင် သမီးစိတ်ဓာတ်ကောင်းတာပဲပေါ့။ စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင် သန်မာတယ်ဆိုရမှာပေါ့။ ဒီလိုစိတ်ဓာတ်ကောင်းတွေကို မိမိကိုယ်တိုင် ရှင်သန်အောင် မွေးမြူယူရမှာပေါ့သမီးရယ်။ လေ့ကျင့်ယူရင်ရပါတယ်။

ဒုတိယအချက်က စည်းကမ်းကောင်းရမယ်။

စိန်ရွှေဆင်လို့မယဉ်ပေ။ ဣန္ဒြေဆင်မှ ယဉ်ပါတယ်တဲ့။ ရှေးလူကြီးသူမတွေ ပြောလေ့ရှိတဲ့စကား ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား။ ဣန္ဒြေဆိုတာဘာလဲ။ မူရင်းက ပါဠိစကားပဲ။ စောင့်စည်းခြင်း၊ ထိန်းသိမ်းခြင်းကို ဆိုလိုတာ။ ဘာကိုစောင့်စည်း ထိန်းသိမ်းရတာလဲဆိုတော့ စည်းကမ်းကို။ စည်းကမ်းရှိမှ တိုးတက်တာ။ စည်းမရှိ၊ ကမ်းမရှိ၊ ရှောင်စရာတွေလည်း မရှောင်၊ ဆောင်စရာတွေလည်း မဆောင်ဘဲစွန့်ပယ်။ အဲသလို ပရမ်းပတာ ကျင့်ကြံရင် တန်ဖိုးရှိတဲ့ လူ ဘယ်ဖြစ်လာပါမလဲ သမီးရယ်။

စည်းကမ်းကို ရိုသေလေးစားတတ်တဲ့ အလေ့အထကို မွေးမြူရမယ်။ စည်းကမ်းတွေက ဘာတွေလဲလို့မေးရင် ကိုယ်ကျင့်သိလ ဆိုတာတွေလဲ အကျုံးဝင်ပါတယ်။

ကြည်လင်ဖြူလွ ကိုယ့်ကျင့်သီလ သန့်စင်ကြသူများဟာ စောင့်စည်းထိန်းသိမ်းမှု ရှိကြသူများပါပဲ။ ကောင်းမြတ်တဲ့ စိတ်အလို ဟူသမျှ ပြည့်ဝစေနိုင်တတ်တယ်တဲ့။

လူ့ရဲ့စိတ်သဘော သဘာဝမှာ မကောင်းမှုတွေမှာ မွေ့လျော်တတ်တယ်တဲ့။ လူဆိုတာက အသိဉာဏ် ဆင်ခြင်တဲ့တရားအရာမှာ အခြားသော သတ္တဝါ၊ တိရစ္ဆာန်တွေထက် သာလွန်တယ်။ သိရင်သိတဲ့ အတိုင်း သတိနဲ့လိုက်နာရပါတယ်။

စည်းကမ်းကောင်းမှ တိုးတက်လိမ့်မယ်။

ခဏတာ သာယာမှုတွေဟာ ချောက်ကျအောင် ဖျားယောင်းသွေးဆောင်တတ်တယ်နော်။ ဝေါဟာရအနေနဲ့ စည်းကမ်းခေါ်

ကိုယ်ကျင့်တရားခေါ်ခေါ်၊ သီလပဲခေါ်ခေါ်၊ ဣန္ဒြေခေါ်ခေါ် ကြိုက်သလို ယူ။ သတိနဲ့ ဆင်ခြင် စောင့်စည်းခြင်းတွေရှိပါမှ အဲဒီလူဟာ လမ်းမချော်မယ်။

“စည်းတွင်းမှာနေ

ကင်းပေလိမ့်ရန်ဘေး။

ကမ်းကျော် ချော်ကာကျ

များလှရန်ဘေး။”

ပညာရှိ စာဆိုကဝိတစ်ပါးက အဲသည်လို ဒွေးချိုးလေးရေးထားခဲ့ဖူးတယ်။ စည်းကမ်းကောင်းမှ အန္တရာယ် ဘေးရန်ပေါင်း ကင်းဝေးလွတ်မြောက်နိုင်ပါတယ်။ ဦးဦး အကျယ်ချဲ့ ပြောမနေတော့ပါဘူး။ တတိယအချက်ကတော့ စေတနာနော်။

စေတနာကောင်းထားရမယ်။

မေတ္တာရှေ့ရှုသော အပြုအမူ အပြောအဆိုရှိရမယ်။ အဲဒီလို ရှိရှိရာက မနောက်မေတ္တာ မိမိရင်မှာရှိပါစေ။ မေတ္တာသတ္တော အနန္တာဘဲ့။ မေတ္တာရဲ့ အစွန်အဖျား ဘယ်လောက်လဲ။ ပစ္စုတိလောက်ရှိသလား။ လက်ပံစံနဲ့ လက်ရှိသလား၊ မကဘူး။ လောင်ချာလောက်ပြင်း အမြောက်ကြီးလောက် ပြေးသလား။ မကသေးဘူး။ အဏုမြူလက်နက်တွေထက်လဲ သိ ဘာပဲ။ မေတ္တာလက်နက်လောက် အစွမ်းကဲတဲ့အရာ ဒီလောကမှာ ဘာမှမရှိဘူး။ အနန္တတဲ့။

အဆုံးအဆမရှိအောင် ကြီးမားလှသတဲ့ဗျာ။ ပြတ်ကရော။

လူလူချင်း စာနာထောက်ထားတဲ့စိတ်။

ကိုယ်ချင်းစာနာတတ်တဲ့စိတ်။

ကူညီရိုင်းပင်းချင်တဲ့စိတ်။

အဲဒါတွေဟာ စိတ်ကောင်းစေတနာတွေပေါ့။ စိတ်ဓာတ်၊ စည်းကမ်းနဲ့ စေတနာဆိုတဲ့ စွမ်းအင်သုံးရပ်ကိုသာ မေလေး ပိုင်ဆိုင်အောင် ကြိုးစားကြည့်ပါ။ သမီးရဲ့ ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါ ဘုန်းသမ္ဘာဟာ အံ့သြစရာကောင်းလောက်အောင် တိုးတက် မြင့်မားလာပါလိမ့်မယ်။

ဒီစာကို ဒီမှာနိဂုံးချုပ်တော့မယ်။

အောင်မြင်ရေး ဆေးသုံးလုံးဆိုပြီး ဆေးညွှန်းတွေက အာမခံရဲလှချည့်လား။ သမီးလွယ်လွယ်ပေါ့ပေါ့ မထင်နဲ့နော်။ တိုင်းကျိုးပြည်ကျိုး သည်ပိုးဆောင်ရွက် အောင်မြင်သူတွေကို လေ့လာကြည့်။ ခေတ် အဆက်ဆက်ထဲက လူသားအကျိုး၊ လူ့ဘောင်ကောင်းကျိုး စွမ်းစွမ်း တမံ ထမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့တဲ့ ကမ္ဘာကျော်ပုဂ္ဂိုလ်အမျိုးမျိုးကို လေ့လာ ကြည့်။ သမီးတွေ့ရှိလာရမယ့်အချက်ကတော့ ကြီးကျယ်မြင့်မား တဲ့ ကိုယ်ရည် ကိုယ်သွေးရှိကြသူတွေအားလုံးရဲ့ ဘုံကျတဲ့ ဆုံကျတဲ့ အရည်အချင်းသုံးရပ်က ဦးဦးအလေးအနက် ဖော်ပြခဲ့ ကဲ့ အရာတွေပဲ ဆိုတာ သမီးတွေ့ရပါလိမ့်မယ်ကွယ်။

စိတ်ဓာတ်ရယ်

စည်းကမ်းရယ်

စေတနာရယ်။

ချစ်သမီးမေလေးရဲ့ ချစ်လှစွာသောဦးဦး
ချစ်နိုင် (စိတ်ပညာ)

ဖတ်ဖြစ်အောင် ဖတ်လိုက်ပါ။

ဆရာများက ပြောချင်သော စကားနှင့်
မိဘတို့က သွန်သင်ချင်သော အချက်များကို
ယခုခေတ် လူငယ်တွေ နားဝင်အောင်
နူးညံ့ လှပ ရသ ပေါ့လွင်စွာ ရေးထားသဖြင့်
ထင်ရှားသော စာအုပ်

ချစ်လို့ပြောတာ မှတ်ပါ

(၁၁) ကြိမ်မြောက်

ထွက်နေပါပြီ

ချစ်နိုင် (စိတ်ပညာ)

အမျိုးသား စာပေ ဆုရစာအုပ်

လောကဝံ ဦးထွန်းလှ၊ ထင်လင်း၊ ဒေါ်အမာ၊

ဒေါက်တာသန်းထွန်း၊ ချစ်စံဝင်း၊ လယ်တွင်းသားစောချစ်၊

ချစ်ဦးညို၊ ဖေမြင့် စသည့်စာဆို အကျော်တို့၏

စာအုပ်ကောင်းများကို ဖတ်ညွှန်းဖော်ပြရင်း မျိုးချစ်စိတ်နှင့်

ဇာတိမာန်ကို ရသမြောက်အောင် လှုံ့ဆော်သောစာအုပ်

ချစ်နိုင် (စိတ်ပညာ)

ချစ်လို့ပြောတာ မှတ်ပါ

ချစ်သူ ခင်သူတို့ကို လက်ဆောင်ပေးဖို့ရာ

တေးသီချင်း တစ်ပုဒ်လို နားဝင်ချို၍

ဝတ္ထုစာအုပ်လို ဖတ်၍ကောင်းပြီး

ကဗျာတစ်ပုဒ်လို ရင်ထဲစွဲညီစေသည့်-

ချစ်နိုင် (စိတ်ပညာ)၏

ချစ်လို့ပြောတာ မှတ်ပါ

လူငယ်ဆိုင်ရာ အမျိုးသားစာပေဆုရစာအုပ်

(၁၁) ကြိမ်မြောက်

ထွက်နေပါပြီ

“ချစ်လို့ပြောတာမှတ်ပါ”

- စာဖတ်သူအားလုံးကို ကျေးဇူးတင်။
- ဝယ်ယူသူအားလုံးကို ပို၍တင်။
- ဝယ်, ဖတ်ပြီးကောင်းသတင်းမောင်းခတ်
ကြေညာပေးသူများကို အလွန်ကျေးဇူးတင်။
- အခါခါဝယ်ပြီး၊ ဆုအဖြစ်၊ လက်ဆောင်အဖြစ်
ပေးဝေနေကြသည့် မိဘဆရာသမားများကို
အထူးပင် ကျေးဇူးတင်။

(၁၁)ကြိမ်မြောက်ထပ်မံရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေလိုက်ပါသည်။

ချစ်နိုင် (စိတ်ပညာ)

ထိရောက်ချင်ရင် တိကျရမယ်။

လူကြီးလူကောင်းဖြစ်ဖို့လား?

အရာရှိလောင်းဖြစ်ချင်သလား?

ဤစာအုပ်မျိုးကိုသေချာစွာဖတ်ပါမောင်။

၁၅နှစ်အောက်။-မဖတ်နဲ့။ မလိုသေး။

၃၀ကျော်။ မဖတ်နဲ့တော့။ အပိုပဲ။ တိတိကျကျ။

အသက်၁၆နှစ်နှင့်၂၉နှစ်ကြားရှိ လူငယ်များ

ဘဝတက်လမ်းကို ထိထိမိမိအားပြုသော

ဇလ္လာကကို အလှူမြင်ပါ (ဒုတိယအကြိမ်)

ချစ်နိုင်(စိတ်ပညာ)

- ပါရမီစာပေ၊ ၂၃၀၊ ၂၉လမ်း(အထက်)
- မြဝတီစာအုပ်ဆိုင်၊ ၁၈၂၊ ၃၂လမ်း
- ပြန်/ဆက်ရုံးချုပ်၊ ၂၂-၂၄၊ ပန်းဆိုးတန်းလမ်း

“လူငယ်လူရွယ်များလမ်းမှားကို မလိုက်စေဖို့ သတိပေးချင်သည့်စေတနာ၊ လမ်းမှန်ကို လိုက်စေချင်သည့် စေတနာ၊ လမ်းမှန်နှင့်လမ်းမှား ခွဲခြားတတ်စေချင်သည့် စေတနာ စသည့်စေတနာတို့သည် သူ၏စာများတွင် ထူးထူးခြားခြား ပေါ်ထွင်နေသော လက္ခဏာရပ်များဖြစ်ပါသည်။”

ဒေါက်တာမတင်ဝင်း
(ပညာရေးတက္ကသိုလ်)

ချစ်လို့ပြောတာမှတ်ပါ(၂) ထွက်ပြီ။

ချစ်နိုင်(စိတ်ပညာ)

လူငယ်များအတွက်အားမာန်ကိုပေးသည့်

သွေးကြောထဲမှခွန်အားများ ထွက်ပြီ။

ချစ်နိုင်(စိတ်ပညာ)

လူငယ်များအတွက်

ချစ်နိုင် (စိတ်ပညာ)

သွေးကြောထဲမှခွန်အားများ ထွက်ပြီ။

“ချစ်နိုင်၏စာများကို အလွန်ကောင်းပါသည်ဟု ကျွန်ုပ်မပြောစရာမလိုပါ။ လူငယ်လူရွယ်များ ရှာဖွေဖတ်ရှုသောစာအုပ်များထဲတွင် ချစ်နိုင်၏စာအုပ်များပါဝင်ပါသည်။ အများကသိပြီးသော၊ လက်ခံပြီးသောအချက်ကို ကျွန်ုပ်တပ်ပြောလျှင် အညာသား အချင်းချင်းပင်းသည်ဟု ဆိုကြပေလိမ့်မည်။”

ဒေါက်တာမတင်ဝင်း
(ပညာရေးတက္ကသိုလ်)

ချစ်လို့ပြောတာမှတ်ပါ(၂) ထွက်ပါပြီ

ချစ်နိုင်(စိတ်ပညာ)

“သားအတွက် ဓါးတစ်လက်”သည်

လူငယ်အားလုံးအတွက် ဖြစ်လေသည်။

အထူးသဖြင့် ဗိုလ်လောင်းများအတွက်

လက်တွေ့အသုံးကျပေသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်-

“ခေါင်းဆောင်ကောင်းတို့၏ ကျင့်စဉ်

ကို နားဝင်ချောအောင်လှလှပပ

စနစ်တကျ ပြောထားခြင်းကြောင့်”

ဖြစ်ပါသည်။ ပြောရုံမျှနှင့် မယုံကြပါနှင့်။

ဗိုလ်လောင်းများဖတ်ပါ။

ဗိုလ်လောင်း၏ မိဘများဖတ်ကြည့်ပါ။

ချစ်နိုင်(စိတ်ပညာ)

လူငယ်ဆိုင်ရာအမျိုးသားစာပေဆု